KAFAMDAKİ FİLLERİN HEPSİ MAVİ

MURAT GÜLEN

"Düşlerin cennetinde, gerçeklerin canı cehenneme."

KOYU KİTAP

MURAT GÜLEN

KAFAMDAKİ FİLLERİN HEPSİ MAVİ

İNDİGO KİTAP

Murat Gülen

Sanatın, soluk almamızda en az oksijen kadar gerekli olduğunu erken yaşlarda fark eden yazar, her zaman yeni şeyler keşfetmenin peşinde koştu. Bu inanç doğrultusunda çeşitli üniversitelerde biyoloji ve felsefe bölümlerini bitirdi. Müziğe olan merakından ötürü piyano, gitar, bağlama başta olmak üzere birçok enstrümanla bağ kurdu. Arthur Schopenhauer, Michel Foucault, Jean-Paul Sartre, Franz Kafka gibi varoluşçu yazarların etkisiyle yazmaya başladı. Belirli dönemlerde tiyatro oyunları yazıp yönetti. Yaşamının kırılma anlarında varlığın kendine yabancılaştığını görerek hiçliği anlatmak için 2015 yılının Mayıs ayında *Bir Demlik Düş* isimli kitabını yayımladı. Duygularını, daima kaybedenlerin yanında konumlandırdı. İnsanlara bir şey kazandırmayan, giderek yozlaşan ve bayağılaşan edebiyat kültürüne tepkisini, yeni bir üslup üreterek geliştirdi. Edebiyat sayesinde hayatımızdaki kötü insanlardan hesap sorduğunu düşündüğü için yazı yazarken kalemlerin uçlarını defalarca kırdığı söylendi. Türkiye'de değişik türdeki fanzin ve dergilerin yayın yönetmenliğini üstlendi. Farklı kurum ve kuruluşlarda "İnsan nedir?" konulu konferanslar verdi. Hollanda, Almanya, Belçika olmak üzere öyküleri Avrupa'da çeşitli dillere çevrildi. Aklında her zaman Oğuz Atay'ın sitemi mevcuttu: "Ben buradayım sevgili okuyucum, sen nerdesin acaba?"

instagram: muratgulen_

Hayat, gençliğin
'belki' dağları ile
ihtiyarlığın 'keşke'
dağları arasında açılan
intihar teşebbüslü
bir uçurumdu.

"Ben bir bilinmeyenim," diye sayıklayıp ilerliyordu ihtiyar. Kazananların tarihine bir çelme takmak için, yürüdüğü patikanın kenarlarına kaybedenlerin hikâyelerini iliştiriyordu. Çoğu yaprağın hışırdamaya dahi üşendiği bir yaz akşamıydı. Ayaları sıcak yaprakların tembelliğine karşı duran, ön sıralardaki cesur yaprakların iniltisini seçip onlara iletiyordu sessizce meramını: "Ben bir bilinmeyenim." Birkaç saat önce –bulunduğu uçurumun dibindeyken– tırmanıp solumak istemişti göğü. Yine birkaç saat önce, çekingen yapraklara inat kat etmişti önündeki koca tepeyi. Bir elinde şarabını, diğer elinde bastonunu taşıyordu usulca. Hava sıcak olmasına rağmen astarı eksik montunu da üzerinden hiç çıkarmıyordu. Kim bilir belki de montuyla kardeş ediyordu kendi yokluğunu. Keza kendini boşluğa bıraksa, kimse tutmayacaktı, biliyordu... Dün gece yattığı yerden üstüne bulaşmış toprak parçalarını, öldükten sonra üzerini örtecek toprağı anımsamak için silkelememişti. Saçlarını da sakallarını da uzun zamandır kesmemişti. Pişmanlığından soyunmadığı sürece kirliliğin her zaman baki kalacağını biliyordu. Bu uçurumun tepesinde onun yıllar önce barındığı evi vardı. Yıllar önce yeryüzünün her köşesini kendi yurdu bildiği için buradan göç etmiş, buraya o zamanlar "Bilinmeyen Tepe" adını vermişti.

Bilincini kesen hasretlerin ardından, en güzel düşlerini kurduğu eski evini görmeye gelmişti. Amacı; eskiden kurduğu barakaya

varmak, anılarını tazelemek, kim bilir eğer yıkılmadıysa orada oturup dinlenmekti. Ağır adımlarını ağır bakışlarıyla birleştirip en sonunda barakaya varabildi. Baraka da tıpkı onun gibi hiçbir yenilgiye boğun eğmeden ayakta kalabilmişti. Eserinin gizemini görüp gururlanıyordu: "Ben bir bilinmeyenim." Buradan taşındıktan sonra dahi hiç kimsenin bilmediği yerleri keşfetmiş ve oralara da kendi mührünü vurmuştu. Zihninde "Bilinmeyen Tepe, Bilinmeyen Ev, Bilinmeyen Ağaç, Bilinmeyen Acı" gibi pek çok mefhum vardı. Yorgun bir akşamın kayıp bir saatiydi. Karanlığa aldırmadan yürüyordu geçmişin üzerine. Adımlarını sıklaştırdı. Geldiği yol barakanın arkasına çıkıyordu. Biraz köhnemiş eski evine artık birkaç metre uzaklıktaydı. Toprağın yüzünde sessiz adımlarla yürüyerek barakanın önüne gelecekti ki, bir kadının hıçkırıklarıyla irkildi. "Bilinmeyen Tepe" olarak adlandırdığı bu ıssız yerde bir kadının ağlayışı ona pek tabii gelmedi. Zira buraya kuşlardan başka hiçbir hayvanın çıkmayacağını düşünüyordu. Sonra merakına yenilip o kadını görmek isteyince tuhaf şeylerin geliştiğini fark etti. Karşısındaki; arkası dönük ağlayan, iç çamaşırlarıyla duran bir kadındı. Kadın garip bir şekilde, toprağı avuçlayıp göğüslerinin arasında eriterek acı çekiyordu. "Hayırrrrrrrrr!" İhtiyar, savaştan kaçıp yıkımı uzaktan izleyen bir lejyoner gibi geriye adımlar atarak çalılıkların arkasına kuruldu. Belki de önce meseleyi anlamak istiyordu. İskeleti çıkmış ağaçlara kolunu sürtüp gerçekliği sorguladı. Şarabı da, bastonu da yere attı. Kadını izlemeye koyuldu, feryat devam ediyordu. Bekleyişle geçen dakikaların ardından, kendi medeniyetini yıllar önce kurduğu bu yerde bu kadının başına nelerin geldiğini sormak için hamle yaptı.

Takatsiz bacaklarını doğrulturken bu defa da barakadan çıkan bir adama rastladı. O da tıpkı kadın gibi yarı çıplaktı. Adam,

yekpare bir tedirginlikle kadının yanına geldi, kadına sarılıp bağırdı: "Yapmaaaaaa!" İhtiyar, çelişkileriyle baş başaydı. "Bilinmeyen Tepe"ye gelen, burayı mesken tutan birileri vardı demek, bu aşikârdı! Ama niçin? Kadınla adam niçin böyle bir vaziyetin içindelerdi? Herhangi bir ulaşım yolunun bulunmadığı bu yere niçin gelmişlerdi? Ne zamandır buradaydılar? Neden ağlıyordu kadın? Neden bu vaziyetteydi? Yoksa tecavüze mi uğramıştı? İhtiyar, şarabın verdiği hissiyatı bildiğinden temkinli davranmaya gayret ediyordu. Çünkü olaya müdahil olsa her şey sarpa sarabilirdi. Ama böyle de oturup bekleyemezdi. İşbu yerde pek çok anısı vardı ve bu durum onun anılarına dokunmuştu. Kadına bir şey olmuşsa bile onu bu halinden kurtarmaya niyetlendi. Yorgunluğun verdiği uyuşuklukla bedenini küçültüp gördüğü tabloyu biraz daha netleştirmek istedi. Bu sefer kadın, adama sarıldı. "Neden?" diyordu ağlamaya devam ederken. "Neden biz?" İhtiyarın kafası daha da karıştı. Olayı daha da iyi gözlemlemek maksadıyla, çalıların arasında sessiz adımlarla gezinip barakanın içini görüş mesafesine dahil etti. Barakanın önünde duran tüpten, yanındaki ağaçlara bağlı hamaktan, önündeki masa ve tabureden olayı çözmeye çalıştı. Bu iki kişinin burada kısa süredir konuşlandığı belliydi. Kadın; bir anda gözyaşlarını silen adamın suratını, küçük avuçlarına alıp ağlamaklı bir titreyişle devam etti sözlerine: "Uçurum bizi bekliyor! Ona inanmayalım n'olur!" Adam, kadını gövdesi arasında sıkarak dinginleştiriyordu. Öyle bir andı ki, adam henüz görmediği adamla iş birliği yapıyor gibi onunla aynı anda kadının gözlerine kilitledi gözlerini.

"Tamam," dedi adam. "Uçurum bizden uzakta, ona hiçbir zaman inanmayacağız." İhtiyar da barakanın yanındaki uçuruma,

yakın geçmişinde fazlaca anlamlar yüklemiş, pek çok kez orada intiharın eşiğinden dönmüştü. Ama kadının ve adamın, üstelik düzenlerini burada kısa süre önce kurmuşlarken neden intihardan ve uçurumdan söz ettiklerini anlamıyordu. Kendisine omuz veren hiç kimseyi bilmediği için kimsesizliğini uçurumla bağdaştırıyordu. Ama kadın ve adam gördüğü üzere birbirlerini sarıyorlardı. Peki, neydi onları bu uçuruma sürükleyen? Kendi bilinmezliğine yoldaşlık edecek bir diğer bilinmezliği bulduğunu düşündü, barakasının yanında o an.

Kadının ismi Sevgi, adamın ismi Barış'tı. Barış inşaat işçisiydi. İnsanlara medeniyet barınakları örerken nasırlı elleriyle, kendi semavi düşlerini de tuğlaların arasında yükselten bir inşaat işçisi. Akşam olunca tuğla boşluklarından karanlığı delen yıldızları izleyişi de bu yüzdendi. Hayatı boyunca karanlığı seyrelten umutlarına bir kardeş arıyordu belli ki. Sevgi, merdiven temizlikçisiydi. Sildiği her basamağın insanları daha da temiz yollarla yukarı çıkarttığını biliyordu, insanların çıktığı her temiz basamak için yoksulları kullandıklarını da. Lakin fark edemiyordu, yukarı çıkartmak kadar, alaşağı etmenin de kendi ellerinde olduğunu. Ezilip bükülmekten kendini kurtarıp dik durduğu zamanlarda duyumsuyordu belki de o cesareti. Sonra tekrar çöküyor, çöküyor ve çöküyordu. Barış, anne ve babasının beklentisini hiçbir zaman karşılayamamıştı. Küçüklükten beri sistemin çürümüş dişlilerini seyrederek, o mekanizmanın bir gün duracağına inanmıştı. Her zaman o çarklar kendini ezse de kendisini harflerle iyileştiren kitapların gücünü uzun zaman önce keşfetmişti. Bu yüzden inşaattaki ustasının küfürlerine bazı zamanlar sinirlendirdiğinde açıp Can Yücel okur, onun küfürleriyle kendini sakinleştirirdi. Ona göre

kendisini bulduğu her kitap, onun için yazılıyordu ve kendi acılarının belgelendiğini görmek de ona mutluluk veriyordu. O, merdümgiriz bir insandı. Kitapları inşaattaki arkadaşlarının uzağında okuyordu. Onlar genelde içeride siyaset tartışıyordu. Barış'a göre ise hepsi aynı yolun yolcusuydu. İnsanların içgüdülerinde tutarsızlık dolup taşmışken, Barış'a bu tartışmalar hep bayağı geliyordu. Siyasete bu yüzden "büyük çocukların oyunu" derdi. Çünkü çocuklar da birbirlerini kandırmayı çok seviyorlardı. Oynadıkları oyun küçük çocuklarınki kadar masum olmasa da oyun oyundu neticede. Bu düşüncelerinden dolayı kimse Barış'ı anlamıyor, Barış da kimseden bir anlayış beklemeyeceğini biliyordu. Sevgi, merdiven sildiği binanın önünde soluklandığı bir gün, karşıdaki inşaatın kenarında kitap okuyan Barış'ı görmüştü. Sonrasında birkaç gün, sırf kendini Barış'a fark ettirmek için para almasa bile o binaya gitmiş ve karşıda duran Barış'a bakıp tuhaf hislere yakalanmıştı. Herhangi bir isim veremediği bu hislerin bileşkesi aslında aşkın ilk demleriydi. Zira Sevgi'nin bağnaz bir ailesi vardı ve kadınlığını keşfettikten sonra bile hayatına denk bir arkadaş edinmesine izin vermemişlerdi. Oysaki ona bir hayat arkadaşını çok gören ailesi, çocuksu bedeninin başkaları tarafından ezilmesini hiçbir zaman hor görmemişti. Barış'la tanışmanın yollarını arayan Sevgi, bir gün evdeki kitaplardan birini kapıp gelmiş, molasında kitap okuyan Barış'ın görüş alanına girerek elindeki kitabı okumaya başlamıştı. O kitap belki de Sevgi'nin uzun zamandan beri eline aldığı ilk kitaptı. Hatta Barış'ın dikkatini daha da üstüne çekmek için evde bulunan en kalın kitabı almıştı. Kitap, Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza*'sıydı.

Aşk,
duyguların
provokasyonuydu.

Sevgi, düşlerinden sarkan meyveleri nihayet ısırabilmiş, kendini Barış'a fark ettirmeyi başarabilmişti. Barış o gün Sevgi'ye yaklaşıp evvela kendini tanıtmış, sonra da pas ve toz içindeki kıyafetleriyle Sevgi'nin yanına oturmuştu. Kitap hakkında konuşmak istese de Sevgi'nin bu konudaki eksikliğini görünce üzerine fazla gitmemişti. Sevgi'nin masumiyetini fark ettikçe kendini sorgulamaya girişmiş ve kendi boşluklarını da masumane bir sevdayla doldurmayı düşünmüştü. Barış o an anlamıştı Sevgi'nin kendisini göstermek için nice gülümseyişle evindeki kitabı alıp ona koştuğunu. Barış o an anlamıştı Sevgi'nin utangaçlığında yatan manevi azizliği. Barış o an anlamıştı her şeyi bildiğini düşünenlerin uzağındaki Sevgi'nin, saflıkla kendini sunduğunu. Barış o an anlamıştı: Anlamak, sevmenin başlangıcıydı. Bu nedenledir ki, Barış o gün *Suç ve Ceza*'nın kahramanı Raskolnikov'un vicdanından izin istemiş, kendi vicdanının en saf biçimini Sevgi'ye anlatmıştı. Sonraki günler konuşmaları daha da sıklaşmış, konuyu ailelerine açmışlardı. Sevgi annesine, Barış da babasına konudan bahsettiğinde çoktan düşlerin en güzelini kurup, gerçeklerin en çirkininin üstesinden geleceklerini kararlaştırmışlardı. Uzayıp giden günlerden sonra yaşlarının artık geldiğine ikna olan aile fertleri bu evliliğe onay vermişlerdi. Zaten bu evliliğe en büyük katkıları da bu olmuştu. Öyle ki, düğün bile yapmadan sessiz sedasız evlenmişlerdi. Paraları yoktu. Bu durumlarda

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Marquez'in sözünü tekrarlamıştı Barış Sevgi'ye: "Asıl yoksulluk elini cebine attığında paranın olmaması değil, elini çıkardığında tutacak bir elin olmamasıdır." Her şeye rağmen Barış maaşından arttırdığıyla belirli günler Sevgi'yi değişiklik olsun diye sahil kenarlarına götürüyor, onu elinden geldiğince mutlu etmeye çalışıyordu. Gelinlik giyemeyen Sevgi için ara sıra mütevazı sürprizler hazırlıyor ve gelinlikteki ilmek sayısı kadar ona çiçek alacağından bahsediyordu. Sevgi zaman zaman çiçekleri suluyor, Barış zaman zaman o çiçeklere şiirler okuyordu. Barış, çoğunlukla Sevgi'nin sevdiği oduncu gömleklerinden giyiyordu. Sakalını yeri gelince kaşıyıp, usta bir gülümseyişle etkiliyordu Sevgi'yi. Uzun boyluydu, omuzları genişti. Yanağında küçüklükten kalma bir yara izi vardı. Sevgi ise küçük gözlere sahipti. Küçük dünyasını da onlarla görüyordu. Genelde Barış'ın çok sevdiği uzun etekleri giyiyordu. İnce suratlı, alnı küçük, dudakları içine dönüktü. Saçları uzundu, bazı akşamlar onları sık tarakla tarayıp, kendini Barış'a yeniden keşfettirmek istiyordu. Tek yapabildiği de buydu... Sevgi, Barış'ın geçmişte öğrendiği bilgileri bazı akşamlar soba ateşi yansımasında onun dizlerinin dibine oturarak dinliyordu. Az tartışıyor, çok sarılıyorlardı. Sevgi tüm olumsuzluklara rağmen, gözlerinin içine bakıyordu o günlerde Barış'ın. Bu eylem, her kadının gülümseyişlerinin altında, bir "beni bırakma" endişesi barındırıyor oluşundandı. İnce omuzlarında ne yükler taşıdığını da bir o biliyordu. Bir kuşun özgürlüğe kaçışı gibi çırpınmıştı onca zaman ailesine. Belki ailesinden kurtulup Barış'ın gökyüzündeki maviliklerine karışmıştı ama evlendikten sonra da devam eden merdiven temizleyiciliğinden kurtulamamıştı, tıpkı Barış'ın inşaatlardaki esaretinden kurtulamadığı gibi.

Mutluluğun ensesine endişelerimiz yapışıyordu.

Sevgi, merdivenleri silemediğinde zenginlerden, Barış da tuğla koyamadığında patronlardan azar yiyordu, ne yazık ki dışarıdan güzel kılınan dünya, içeriden cehennemdi. İnsandı bu, ekmeğini taştan çıkarıyor denilen şey, patronların taş kalbi olsa gerekti. Yine de evliliklerini uzun yıllar taşımayı başarmış, yıllar boyunca pek çok şeyin üstesinden gelmişlerdi. Ara sıra değişen işlerin, kavgaların, inatlaşmaların üstünü, düşler, gülüşler ve inanışlarla örttükleri bir geçmişe sahip olmuşlardı. Bir şey hariç... Sevgi ile Barış dünyaya bir çocuk getirememenin kederini tam on sekiz yıl boyunca yaşamışlardı. Çocuklarının olmaması yüzünden ilk günlerde fısıltı ile yayılan tavsiyeler, bir süre sonra yüksek sesle dile getirilmeye başlanmış, Sevgi ile Barış'ın uyumsuzluğu konu edilerek aileleri tarafından ayrılmaları bile kararlaştırılmıştı. Komşular, iş arkadaşları, uzaktan akrabalar hatta ara sıra bindikleri taksilerin "Çocuk yok mu çocuk?" diye sırıtan şoförleri, kısacası üstüne vazife olmayan kim varsa bunu bir eksiklik olarak görmüş, onları küçümsemişlerdi. İnsanların kurdukları dikkatsiz sohbetler, onları ayırmak yerine, birbirlerine daha da bağlayarak her ikisini de tüm çevresinden uzaklaşmaya itmiş, iki kişilik yalnızlığın içine sürüklemişti. Lakin zaman uzadıkça Sevgi için çocuk demek, bezden yapıp üstünü kendi çoraplarıyla örttüğü zamanlardan beri istediği çocuk düşü olmaktan çıkmıştı. Bir süre sonra Barış için de çocuk demek, yanaklarına yorgan yapacağı omzunun muhatabı olacak çocuk düşünün çok uzağına ötelenmişti. Çünkü artık ikisi de gitgide küçülttükleri dünyalarından bir gün olur da kendilerince bir galibiyet çıkartmayı ve bu şekilde herkesi pişman etmeyi istiyorlardı. Zaman zaman alışverişe çıktıklarında gördükleri

çocukları kendi çocukları gibi sevmeye çalışırken, zaman zaman da kendi çocukları olursa onu hiç kimseye sevdirmeyeceklerini içlerinden geçirmişlerdi. Oysaki evlenip o eski mahalleye taşındıklarında komşular nasıl da imrenerek bakıyorlardı onlara. Sevgi dolu gözlerle eşinin koluna giren ürkek bir kadının adımlarını izliyorlardı. Kimi zaman Sevgi'yi düzenli çay saatlerine çağırıp onunla sohbet ediyorlardı. Genelde soru cevap şeklinde ilerleyen sohbetlerde gündem hep Barış'ın işi, maaşı, gelip gidenlerinin azlığı ve elbette en zorlayıcısı "Bebek ne zaman?" sorusu olurdu. Sıkıştırmaların sebebi elbette ki toplumsal gerçekti. Çünkü eğer bir eve bebek girmiyorsa, topluma göre kadının doğurganlığı yoktu. Eksikti o kadın, kocası belki de dışarıda erkekliğini başka kadınlarda doyuruyordu. Sevgi'nin çekip çıktığı kapının ardında bunlar ve daha fazlası konuşuluyordu.

Sevmek, Tanrı'nın ruhumuza sunduğu bahar iklimiydi. Bu yüzden umutsuz cümlelerimizde gizli gizli çiçekler yetişirdi.

Bu durumlar Sevgi'nin kendiyle olan kavgasını artırıyor ve sorunun kaynağına inmek için doktora gitmek yerine komşularının tavsiyeleri üzerine nefesi kuvvetli bir hocaya gitmesine fırsat veriyordu. Barış'ın da durumu kendi kahve sohbetlerinde aynıydı. Erkekliğin doğurtmak, kadınlığın da doğurmak ile anıldığı bir toplumdan başka ne beklenirdi ki? Sonuçta kimi yöneticilere göre bile anne olmayan kadın eksikti. Yine aynı yöneticilere göre baba olamayan erkek eksikti. Küçükken amcalara pipisini gösteren çocukları büyüdüklerinde bir canavara dönüştüren dünya, kadınları, doğurmadıkları takdirde değersizleştiriyordu. Toplumun altında "ezilen" Barış ile "değersizleşen" Sevgi'nin kendilerine olan inancı ise her geçen gün tükeniyordu. Sıkışmışlık duygusu Sevgi'nin bazı zamanlar sinir krizlerini tetikliyor ve çaresizlik içinde inlemesine neden oluyordu. O gecelerde Barış Sevgi'ye sarılıp uyuyordu. Bir kedinin kendi yarasının üstüne yatıp uyuması gibi, kendi benliğiyle iç içe yatıp, iyileştirmeye çalışıyordu Sevgi'yi. Sabah uyandıklarında ikisi de işe gidiyor, kendi acılarını başka bir acı ile acıyla dindirmeye çalışıyorlardı. Akşamları tekrar eve geldiklerinde Sevgi'nin hazırladığı yemeklere, Barış'ın hazırladığı öykülere dalıyorlardı. Bir dönem mütevazı yerler keşfedip tatil yapmak istemişlerdi. Bu düşünceden belli bir zaman sonra da yoksulluklarına uygun yeri bulmuşlardı. Kendilerinin sıcaklıklarına ayak uydurmaya çalışan bir yaz akşamında, affedil-

diklerini bilmeden bir kez daha yaklaşmışlardı orada birbirlerine. Senelerdir toplumdan yana baskılanan ruhlarını kurtararak adım atıp boşluğa bırakmışlardı kendilerini. Sevgi'nin çarşafa sürtünen, Barış'ın terleyen omuzlarından yükler alınmıştı. Sinir ilaçlarını bırakan kadın, düzenli bir iş bulup biraz olsun huzura eren adama açmıştı mahzenini. Bağışlanmışlardı dinlendikleri o tek odalık yerde. Birkaç saniyelik orgazm yüzünden bir ömür boyu terleyen insanların diyarına bırakacakları çocukları, dünyaya geliş savaşını on sekiz yıl sonra işte o gün kazanmış, anne babasının kasıklarında gelişen ince bir titreyişle başlatmıştı kendi yaşam çağrısını. Tıpkı bir süre sonra şakaklarında gelişen ince bir titreyişle son bulacak yaşamın ağırlığı gibi. Belki de tüm mağlubiyetlerin başlangıcı olan bu savaşı anlamak için, dünyaya getirecekleri o çocuğun ana rahmine düşüş hikâyesini bilmek gerekirdi. Onun hikâyesi, tüm insanların ortak hikâyesiydi. Anlatılan hikâye, her doğacak insan için Tanrı'nın hazırladığı ruhun, sonsuzdan harekete geçip kendine toprak ve su bulma arayışıydı. Erkek Tanrı'nın suyunu, kadın Tanrı'nın toprağını temsil ediyordu yeryüzünde. Bu yüzden Tanrı'nın suyu, Tanrı'nın toprağına ulaştığında, Tanrı onu ruhuyla süslüyor ve hayat bırakacağı filizi var ediyordu. Öyle bir savaştı ki bu, Barış'ın bıraktığı Tanrı'nın suyu yüzlerce değil, binlerce değil, milyonlarcasıyla savaşmıştı. Doğacak çocuğun kardeşleri, yanlış yerde bulunmanın kefaretini o anlarda ödemişti. Hayat yarışında da milyonlarca bebek yanlış yerde doğarak ödüyordu bu kefareti. Öyle ki insanlar yoksul olmuyor, yoksul doğuyorlardı.

Hiç doğmamışların arasındaki ilk yarışımızı kazanıp ana rahmine düştüğümüz an, işte o an aslında birçok şeyi kaybetmişiz.

Doğamayacaklar birer birer dökülürken sonsuzluk çukurundan dışarı, Tanrı tutmuştu o an seçtiği su damlasının sonsuzluğundan. Zaman milyonlarca saliselik bir büyüyü örerken, kadınsal salgılar engelliyordu çoğunun geçişini. Sanki kadının yaptığı bu tepkimeler, hayatın içinde, kadının gösterdiği reaksiyonlara tahammül edemeyip, onları öldüren zihniyetlere karşı gösterilen bir manifesto gibiydi. Ancak kadındı bu, ölümü değil, yaşamı seviyordu. Belki de bu yüzden rahim kasılmalarıyla suyu, yumurta kanalına kadar ulaştırmıştı. Artık onunla beraber yarışa devam eden birkaç düzine sperm kalmıştı ki, burada son hamleyi yaparak Tanrı'nın toprağına düşen ilk su olmuş, toprağa filiz vererek hayat ağacına tutunmuştu. Ne gariptir ki, cennetten bir ağacı inciterek dünyaya gelen insan, şimdi tekrar cennete dönmek için başka bir ağaca tutunuyordu. O, artık büyüyüp evrilerek burada yeni bir ev inşa edecek ve rahim dokusuna yerleşecekti. Milyonlarca neferin giriştiği savaşı kendi iliklerine kadar kazansa da kazandığı şeyin sadece yeni bir savaş olduğunu o anlarda elbette ki bilmiyordu. Çünkü hayat içinde de insanın savaşları hiç bitmiyordu. İnsana köprüyü geçene kadar ayıya dayı demesi emrediliyordu ancak insan, her köprü sonunda kendisini karşılayan yeni ayıları görüyordu. Hayat birbirine bağlanan ve ancak ölümle kesilen köprüler bütünüydü. Tıpkı sırat köprüsünde olduğu gibi bu köprülerin de birinden

düşmek, toplum için ölüm demekti. Aslında bu bir kavrayış olsa da, toplum için kaybedişti. Sevgi ile Barış bunu yıllardır yaşıyordu. Yaşayanlar 'olmuş' ile 'ölmüş'ü ayırt etmeksizin, onlara aynı kaderi reva görüyorlardı. Ölmüşler toprağın, olmuşlar ise gerçeğin dibine gömülüyorlardı. Çocuk, mutlu olmayı korumanın mutlu olmaktan daha zor olduğu dünyada, kazanan olmanın hep kazanılacağı anlamına gelmediğini yıllar sonra anlayacaktı. "O" çocuk da hayatın ona sunduğu tüm fırsatları erkenden sezerek, mutluluk duvarını hep istediği zamanda sobelemek isteyecekti. Çünkü bunun için doğmadan evvel milyarlarca yıl var olmayı beklemişti. Hiçliğe duyduğu özlemi de buradan gelecekti. Sonsuzdan gelip sonsuza giderken, dünya denilen bu yerden geçmesi, önce sonsuzluğunu bir bedene, sonra bir ruha incelmesi istenecekti. O da bunun için, yaşam savaşında onu heybetli kılacak zırhlarını giymeye başlayacaktı. Sevgi ile Barış, o gecenin çocuklarına kavuştukları gün olacağını, Sevgi'nin günler sonra başlayan bulantılarından anlamışlardı. Sevgi, bu süreçte kendisine üst üste testler yapmış, çıkan sonuca bir türlü inanamamıştı. Yerlilerin, denizden gelen işgalcileri algılamasındaki güçlüğe benzer bir şaşkınlıkla bakmıştı tekrar tekrar çubuklara. Bebeğin rahme tutunduktan beş hafta sonra dünyada konu güzelliğe geldiği zaman anılacak kalbi belirmeye başlamıştı. Birçok insan, kalbin oluşumundaki bu mucizeyi yabana atarcasına, onu bir süre sonra unutuyordu. Bebek de belki dünyada vicdanına yenik düşen birçok insana kendi vicdanını göstermek için sahip olması gereken bir kalbe o sıralar kavuşmuştu.

Adeta hayatın acımasızlığı bebeğin masumiyetiyle kaçınılamaz bir yarışa giriyordu. Anne karnında her dönüşünde dünya

bir kere daha dönüyordu da, dünya bin kere döndüğünde devran bir kez olsun dönmüyordu. Bebeğin günler sonra dünyada birçok şeye sıkacağı dişlerinin etleri belirginleşmeye başlamıştı. Birçok insanın yüzsüzleştiği dünyada kullanması için, yüzü de o sıralar belirginleşmişti. Dokuları, organları bir bir yerlerini almıştı. Dünyada, o organlara yiyeceklerin temas etmesi gerekirken, açlıktan ölen milyonlarca insanı da bilememişti. El ve ayakları oluşurken, dünyada o ellerin ne büyük çirkinliklere alet olduğunu, o ayakların hep gidişlere gebe kaldığını da anlayamamıştı. Ana rahmine düştükten aylar sonra, kendini belli etmeye çalışan bir muharip edasıyla ilk tekmelerini de atmaya başlamıştı. Bu, insanlığın on binlerce yıllık yürüyüşü gibiydi. İlk insanların mağara duvarlarına, kendilerini hissettirmek için çizdikleri resimlerin hürmetiyle atılan tekmeydi bunlar. O insanlar, tüm zor şartlara rağmen yeryüzüne "Biz varız!" demişlerdi. Şimdi de çocuk, yeryüzünün tüm kötülüklerini hisseder gibi, "Yine de ben varım," diye annesinin karnını tekmeliyordu. Bir savaşçıdan başka ne beklenirdi ki? On sekizinci hafta dolaylarında, yeryüzünde birçok acı gerçeği göreceği, o acıları unutmak için de gökyüzüne bakıp huzur bulacağı gözleri, birçok rahatsız edici sesi duyacağı, sonra tıkayıp sessizlikle huzur bulacağı kulakları oluşmuştu. Omurgası olmasına rağmen, omurgasızca davranan insanları da bilmiyordu henüz; ama omurgası da bu dönemde oluşmuştu. Duyuları, hisleri gelişmeye başlamıştı daha sonra. Artık ufak da olsa bir şeyleri duyup sezebiliyordu. İlk yutkunmalarını yaşarken, bazı şeyleri yutkunarak atlatamayan insanları da bilmiyordu o anlarda. Doya doya yutkunmak doya doya hıçkırmak isteyip annesine isteklerini iletiyordu. Derken ana rahmine düşüşünün iki yüzüncü gü-

nünde çocuğun bilinci de bilinçaltı da yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Adeta orada dokunduğu, dışarıdan duyduğu, hissettiği her şey onun için bir bilinçaltı cenneti olmuştu. Bu nedenle olacak ki, iki yüz birinci gün bir rüya görmüştü. Rüyaya giren ses, çocuğu kutsarcasına sakinleştiriyordu. Bu, insana üflenen ruhun, aylar sonra, kendini bedene tanıtması ve bebeğin kendini keşfetmesiydi. Tanrı'ya bir söz vermişti insanlar, ne olursa olsun "insan" sıfatına yaraşır olacaklar ve kendi mucizelerinde anlam bulacaklardı. Ama bunu zamanla unutmuş ve mahlukatlar sahnesinin en dibine oturmuşlardı. Şayet kainat insanlık için yaratıldıysa, insan bu yüzden kainatın doğum hatasıydı.

İnsanlar gökyüzü
cennetinden bir
elma ağacının dalını
incitmenin cezasını,
yeryüzü cehenneminde
birbirlerini inciterek
ödüyorlardı.

Dünyadaki tüm bebeklere bilinmeyen bir dilde gelen bu nida onlar anlamasa da onları hoş ediyor ve insanileştiriyordu. Rüyasındaydı çocuk ve o tını artık onun için de başlıyordu: "Küçüğüm. Cennetten çok uzaktasın. Dünya, hangi şeytanın yemişi olmaya karar veremediği bir insanat bahçesine dönmüş durumda. Bilesin ki, cenneti talan edişinizle başlayan bu dünya, sizin için bir cezadır. Bu yüzden ilk suçu Tanrı'ya karşı işlemiş mahluklardan sakın ola sana karşı suçsuz olmasını bekleme. Masumiyet ağaçtan elmayı koparışınızla bitti çünkü küçüğüm. Dünyayı soluduğunda, senin de uçurumdan atlamak istediğin gecelerin olacak, düşerken seni tutmasını istediğin gerçeklerin. Varlığınla üzmek istemediğin sevdiklerin olacak, yokluklarıyla onları üzen sevmediklerin. Sahip olmak istediğin bir dünyan olacak, mahrumiyetinde elinden kayıp giden evrenin. İçinde saklanmak istediğin bir denizin olacak, hemen üzerinde ruhunun çıplaklığına tahammülsüz bir gökyüzün. Sırtında bilinç eritmek istediğin insanların olacak, göğsündeki endişeyi pişiren bilincin. Acıyı görüp de bekleyen bir Tanrın olacak küçüğüm, düşü görüp de koşan bir aklın. Ne için yaşayacağım diye sorma sakın, acın için bekle, düşün için savaş şimdi!"

Bu mesaj, cengaveri kontrol eden duyguların münzevi bir ezgisiydi. Çocuk, bilincine giren notaları ruhunda sindirip onlara anlamlar yükleyerek, mimiklerinde bir dansa sahne veriyordu. Gülüyordu çocuk. Kim istemezdi ki, önceden olacakları unutsalar

bile onlara bildiren hissikablelvuku bir üstat? Ruhu bedeni ile tanışmış, kendini ışığa adamıştı. Tanrı, çocuğun bir zaman sonra, ilk çığlığını "Ben geldim dünya!" şeklinde atması için artık her şeyi hazırlamıştı. Bekleyişleri tavaf ettikleri gecelerin ertesinde bir gün Sevgi, eli karnında öylece oturuyordu. Odaya sadece evin karşısındaki sokak lambasının ışığı vuruyordu. Turuncu bir ışık huzmesi masanın kenarına, çekyat minderlerine, Sevgi'nin başına değip dağılıyordu içeride. Sevgi, geçmişinin ve bu gece itibariyle daha da değişecek olan geleceğinin muhasebesini yapıyordu. Ne yaşamıştı bunca zaman? Ne öğrenmişti? Neleri tecrübe edinmişti? Doğal olarak gelen sütü dışında ne verebilecekti evladına? İyi bir anne olabilecek miydi? "Bebeğimle ilgilenirken ya Barış'a eskisi kadar kol kanat geremezsem?" diye düşündü. "Ya bir gün yorgun düşüp uyuyakalırsam da eşime yemeğini yapamazsam?" diye düşündü. Ne olurdu o zaman? Barış bunları dert eder miydi? Kendini yalnız hisseder miydi? Hissetmezdi. Barış diğerleri gibi değil ki. Şimdiye kadar Sevgi'nin bir kadın olarak kendine göstermesi gereken saygıyı, ona eşi göstermemiş miydi? Sevgi, kendisiyle Barış sayesinde barışmamış mıydı? Aynaya bakıp kendini tanımasının ve daha nelerin ayıp sayıldığı bir toplumda büyüyüp de kendini Barış'la tanımamış mıydı? Barış, her zaman omuzlarında düşlediği o kanatlardan Sevgi'ye hiç bahsetmemiş miydi?

Elbette ki bahsetmişti. Çünkü doğum sancısı, yaşamın önizlemesiydi. Barış, inşaatların tepesinde insanlara yepyeni yuvalar hazırlarken, iskelenin üzerinde sonsuzluğa duran bir adamdı. Yıllarca neleri atlatmışlardı, neler geride kalmıştı? Her seferinde taptaze tuttukları umutlarıyla ayağa kalkmışlardı. Evet, bundan sonra da gerekirse Barış eve geldiğinde yemek yapıp bebeğini,

eşini doyururdu. Sevgi ise bekleyişi esnasında, annesinden öğrendiklerinin merakını yaşıyordu. Nasıl bir evliliklerinin olduğunu unutmuş gibiydi. Yeni bir gelinin yatak odasına girmeden evvelki endişesi vardı yüzünde: Mutluluğu bastıran bir endişe. Memnun etmenin mutlak görev olduğu fikri aşılanıp ruhu yıkanmış, o genç kızlar gibi. Zihni ne savaşlar veriyordu oturduğu yerde. Gözünü dalıp gittiği kapı eşiğinden kaldırıp saate baktı. Zaman geçmemişti. Dönüp pencerenin ardına baktı bu kez. Barış etrafta görünmüyordu. "Gelir birazdan," diye iç geçirdi. Kim bilir ne kadar heyecanlıydı. Elini karnından çekip küçük siyah çantayı aldı kucağına. İçinde mor çiçekli uzun geceliği, beyaz çorapları, kırmızı yazması, tekrar tekrar yıkanıp kullanılabilen bebek bezi, kendi elleriyle ördüğü o küçük yelek, sanki her şeyden korumak istercesine bebeğinin sarıp sarmalayacağı kundak, bir avucu zor dolduran su yeşili patikler ve kimliği... Evet, eksik bir şey yoktu. Oğulları, mücadelenin zaferi ve belki de en güzel galibiyetleri için hazırdı. Sıkıştırdı annesini. Ama telaş yapmadı Sevgi. Çünkü dakikalar önce haber verdiği Barış'la çok geçmeden hastaneye gideceklerdi, hissediyordu ama bu sancı elbette ki ilk değildi.

. . .

İlk sancının üzerinden on beş dakika geçti ve bebek varlığını dördüncü kez hissettirdi. Sıklığı elbette ki normal değildi. Çekyatın kenarından elini çekip doğruldu Sevgi, avuç içleri terlemişti. Ayağa kalkınca iki büklüm oldu, çünkü oğlu da annesi gibi duruşunu değiştiriyordu. Belli ki dünyaya gelmek için bir yol arıyordu. Sevgi, bir hışımla çantayı alıp odadan çıktı. Dış kapının önünde, montlarını astıkları, Barış'ın çaktığı o dolabın önünde durdu. Aynaya baktı. Sapsarı kesilmişti yüzü, alnı boncuk boncuk terdi.

Şakaklarından yanaklarına hızlıca tuzlu sular akıyordu. Kapının yanındaki, neredeyse tek saksılık büyüklükte olan pencereden dışarı baktı. Şu an tek isteği Barış'ın gelişini görmek, ayak seslerini duymak, cesaretli, soğukkanlı yalanını bir kenara bırakmaktı. Her zamanki gibi Barış'ın yanında kendini bulup huzurla acısını çekmek istiyordu. Çenesinin gerildiğinin farkında değildi. Çünkü şaşkınlık, korku ve merak iç içe, o anda rahminden dökülene odaklanmıştı. Sağlığı yerindeydi, biliyordu ama yine de duvara tutuna tutuna hemen koridordaki tuvalete girdi. Terlikleri ayaklarına yerleştiremedi bile telaştan. Eteğini kaldırdı, çorabını itti ve bacak arasına baktı. Şükür, kan değildi. Suyu gelmişti. Her şey yolundaydı aslında, normal seyrinde doğum yaklaşıyordu, ama şimdi mi?

Her varlık bir ayet,
her yokluk bir düştü.

Yarım yamalak tuttuğu çorabını tekrar kasıklarına kadar çıkardı ve eteğini bir hışımla aşağı çekti. Soğuk suya tuttu elini, sonra yüzüne çarptı. Işığı bile kapatmadan kapıya vardı, sol eliyle kapıyı açıp yerdeki çantayı ayağıyla iterek önüne kattı. Ayakkabılarını geçirdi ayağına, pervazdan tutunup çantayı aldı, çıktı dışarı, çekti kapıyı. Hem hızlı hem yavaş adımlarla, eve bakan üç sokağı gözlüyordu. Barış, hemen şimdi gelmeliydi. Arayışlı büyük bakışlarıyla geçti karşıya, durakta beklemeye başladı, bir eli hâlâ karnında. Işıklarını sürekli yakan araba, Sevgi'yi neredeyse kör edecekti. Barış'tı bu. Karısını bu halde yirmi beş dakikada bir gelen dolmuşa bindiremezdi. Rica etmişti arkadaşından, bu ailenin şoförlüğü gece ondan sorulacaktı. Hemen ön koltuktan indi Barış, çantayı aldı eline. Sevgi'yi tutup yerleştirdi güç bela arkaya, kendisi de yanına oturdu. Hiçbir şey sormadı. Çok acele etmeleri gerektiği, Sevgi'nin yüzündeki solgunlukla açığa çıkıyordu. Çevirdi arabayı arkadaşı ve gaza yüklendi. Çok geçmeden devlet hastanesinin acil girişinde durdular. Barış iner inmez "Doğum var!" diye bağırdı içeriye. Sağlık personelleri gelene kadar Sevgi'yi kapının ucuna kadar çekti. Görevliler gelince Sevgi'yi sedyeye koyup derhal götürdüler. Elinde çantayla kaldı Barış. Öylece duruyordu. Sevgi'nin evde yaptığı o muhasebe, şimdi kendisinin zihninde bir bulantı gibi, nefesini keser halde hastane önünde yakalamıştı onu. Arkadaşı arabayı az ileriye gö-

türüp park etti, ne de olsa acil kapısıydı ve buraya herkes böyle umut vaat eden bir halde gelmiyordu. İnip Barış'ın yanına gitti, bir sigara bıraktı ona. Barış sigarayı dudaklarının arasına hapsetti, bir elinde hâlâ çanta. Arkadaşı aldı çantayı içeri girdi, biraz sonra çıktı. Sigara yanmamış, Barış'ın aklı doğumhanede. Bebeğin başı göründü ve sonra Sevgi'nin kasıklarındaki ağırlık dayanılmaz bir hale büründü. Kendi çığlıklarının sağır ettiği kulakları, duymaz oldu. Bebek güvenle anne karnından çekilip çıkarılırken bebeğin rahimde bıraktığı boşluk tüm duyguları içine alacak kadar büyüktü. Sevgi, nefesinin kesildiğini fark etti ilk önce. Ağrının verdiği kasıntı hali yerini derin bir yorgunluğa bıraktı. Ta ki kendi kanına bulanan yüz, gözlerinin önünde belirlemeye başlayana kadar. O yüz bebeğin yüzüydü ve o an sanki bütün yorgunluğu, ağrıları, hayata dair ne kadar kötü şey varsa unutmuş gibiydi. Bir bebeğin yüzü, yoksulluğu, ödenmeyen kiraların mahcubiyetini, delik ayakkabıları, lafı sözü, her şeyi alıp götürmüştü. O an gözlerini kapatıp yanağına düşen bu mucizeye bıraktı Sevgi kendini. Dışarıda arkadaşı dokundu sırtına Barış'ın. Barış kendine geldi. Sırtını sıvazladı dostunun. Dört nefeste bitti sigara ve daha izmarit yeri bulmamışken Barış'ın adı duyuldu hemşireler tarafından. Hızlı ve büyük adımlarla içeri girdi. Barış ve Sevgi, yeryüzünde başka anlamlarla da olsa galip geldi. Sevgi'yi biraz daha gözetim altında tuttular. Plasentası bırakmadı kendini ve o çıkmadan kadın asla iyi olmazdı. Ölüme bile yol açabilecek bu durum için bekledi Sevgi, bacakları ayrık, gözü yaşlı. Derin bir nefes aldı, bıraktı. Kordon da peşindeki et parçasıyla aktı gitti. Ucuna ağırlık koymuşlardı, içeri kaçmasın diye. Bağırdı Sevgi, ağırlığı kaldırdılar. O bağırışı kesilmişti ama içindeki çığlıklar hâlâ devam

ediyordu. Bebeği kazanışının hemen ardından kaybetme tedirginliğini de yaşıyordu. Bu her kadının doğum sırasında duyduğu bir endişeydi belki ama Sevgi'ninki daha çoktu. Bebeği görmek istediği için bir kez daha seslenecekken hemşireler içeri bebekle girdi. Bebeğin ağlayışlarından sızan ses, Sevgi'nin gökyüzündeki kara bulutları yararak güneşi açtırdı.

Hayat, insanın
çocuklara dokunabildiği
günlerin toplamıydı.

Var ettiği dünyasına ilk besini de hemen sonrasında vermişti. Bebeğin dudakları temas ederken Sevgi'nin memesine, on sekiz yılın özlemini de kucaklıyordu. Bir an gülüp Barış'ı düşündü, sonra bebeğin kime benzediğini. Uzun uzun bakışmalar yaşarken, bir süre sonra Barış içeri girdi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bir fırsat olsa eline alıp Sevgi ile bebeğin ortasına koyacak ve onlara sıcaklığını hissettirecekti. Önce Sevgi'yi öptü Barış. Sonra ikisi de kafa kafaya verip incelediler bebeği. Burnunu, kulaklarını, ellerini... Sevgi saatler önce tek çıkmıştı evin kapısından ama artık üç kişiydiler. O yalnız ama onurlu dünyalarına bir kişi daha eklenmişti. Barış iki gün izin alabilmişti işverenden. Önce Sevgi'nin ve bebeğin işlerini halledip, doğuma beraber geldikleri arkadaşla eve döndüler. Gelir gelmez de her şeyi duyan komşuları, tebrik için kapıda beklemeye başladılar. Sevgi de Barış da ince bir ruha sahipti. Kin tutmayı da beceremiyorlardı. Yıllardır sorun yaratan komşularına belki de kendi zaferlerini göstermek için kabul ettiler onları. Komşularından Hasan Dayı, bir ezanla fısıldadı çocuğun adını. Ömrü boyunca hiçbir şeye yenik düşmesin diye Galip oldu adı. Hayatın mutluluklarla dolu galibiyetlerden ziyade, travmalarla dolu mağlubiyetlerden oluştuğunu fark edemeden konulmuş bir isimdi bu. Yıllardır baskıladıkları sevinçlerini başka hangi isimle kutlayabilirlerdi ki?

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Küçük dünyalarına dahil ettikleri birkaç kişiyle kutladılar doğumu. İlk günlerde çocuğun büyütülmesine dair bilgileri birkaç komşusundan alıyordu Sevgi. Merdiven işine, hamile olduğu için zaten ara vermişti. Barış ise sık sık iş değiştirmesine rağmen, Galip geldikten sonra artık böyle bir lüksünün olmadığını biliyordu. Bu nedenle ellerindeki paraları idareli kullanıyorlar ve yıllar sonra kavuştukları çocuğa biraz olsun daha iyi bakmak istiyorlardı. Bir gün Sevgi, Barış'ı akşamüzeri o işteyken aramış ve gelirken mama getirmesini istemişti. Barış inşaattaki birkaç arkadaşından para istemiş, isterken de "Keşke param olsa da kamyon dolusu mama alsam oğluma," diye iç geçirmişti. Barış daha o günlerden geleceği düşünmek zorunda kalıyor ve ailesine yetemediğini hissetmeye başlıyordu. Zaman geçiyor, Galip tıpkı babası gibi uysal bir çocuk olarak büyüyordu. Bunda Sevgi'nin ilaçlardan hafiflemiş bünyesinin de etkisi vardı elbet. Anne neyse, bebek de oydu. Barış, mevcut işinde devam ediyor, eve her akşam farklı hayallerle dönüyordu. Bu hayallerin az kısmını paylaşıyordu Sevgi'yle. Tamamını sadece çocuk duyuyor ama henüz bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Galip fazla ağlamazdı. Uykuları düzenliydi, uyumadığı zamanlarda da genellikle ellerini birleştirip sadece derisinin tadına bakardı. Sevgi'yi uzun zaman emmişti, muhtemelen bu yüzden dirençli bir yapısı vardı, sık hasta olmazdı. Annesi ve babası, onun yürümeyi, koşmayı, gülmeyi, ağlamayı istediği zamanların hiçbirinde ona müdahale etmez, bir kenara çekilip onu gözlerdi.

Yaşlı bir ağaç gibiydik
nitekim. Dallarımıza
kuşlar konarken,
köklerimizi solucanlar
kemiriyordu.

Sevgi, hamile olduğunu öğrendiğinden beri her gece kocasını izliyordu. Onun bu dünyadan olmayan haline bakıp iç geçiriyordu. Mağrur duruşu, yüzüne yakışan kalın kaşları, derin nefeslerin hâkim olduğu burnu, elmacık kemikleri, damarlı elleri... Her şeyine her akşam sanki ilk defa şahit oluyormuş ilk defa onu seviyormuş gibi dikkatlice ve hayranlıkla bakıyordu. Onun gözlerinden ruhuna akan bu his, elbette ki oğluna da yansımıştı. Sevgi, Galip'in de büyüdüğünde annesini hep kollayacağını düşünüyordu. Annesini asla kendisini anlamadığı için suçlamayacaktı, mazur görmek onda ilk sırada gelen bir özellik olacaktı. Herkesi ve istisnasız her şeyi. Barış, geceleri Galip'in elini tutarak ona başından hiç geçmeyen ve soyut dünyanın anahtarı olan şeyleri anlatırdı. Özgürlük: Alabildiğine mavilikler. Umut: Ruhu özgür bırakan kanatlar. Ağaçların fısıldadıkları. Toprağın çağrısı. Maskesiz, tebessümle kaplanmış insanlardan bahsederdi. Şiirler okurdu oğluna. Kirpiklerine bakıp orada Sevgi'yi arardı. Galip'in ilk kelimesi "mavi" olmuştu. Babasından en çok duyduğu kelime. Tam manasıyla mavi. Sevgi'ye ağır geliyordu bazen annelik. Kimi zaman küçük çapta ataklarını yine geçiriyordu. Bazen istemsizce Galip'i suçluyordu. Belki hayatlarında sadece bir defaya mahsus olmak üzere başlarına gelmiş olan mucize Galip'ti ama sonrası yine yokluktu. İkisi de bu çocukla bir şeylerin çok daha güzele dönüşmesini beklemişlerdi içten içe. Ama durumlar hiç de

sandıkları gibi değildi. Sevgi'nin de bir iş bulması gerekiyordu. Ama bu durumda çocuğu kime emanet edecekti? Samimiyetlerinden emin olamadığı komşularına mı? Asla! Evde bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir gece açtı konuyu eşine. Yetersiz hissetti kendini Barış. İstemedi bu haldeki eşinin çalışmasını. Ama bunu erkekliğini ölçme aracı olarak gördüğünden değil, onun inandığı dünyada bir şeyi yetirememek gibi bir şey olmadığından düşünüyordu. Sevgi'nin söyledikleri ise bunun tam tersini Barış'ın yüzüne vurmuştu. Doğanın verdiği milyarlarca şeyin içinde, insan hayatı kâğıtlara bakıyordu. Halbuki onların geldiği tomruklar, ağaçlar kime yetmezdi ki? Şarkı desen onlardaydı, yatak desen onlarda, su desen yapraklarında birikir, derman desen içinde... Daha ne isterdi ki insan? Daha ne beklerdi kainattan? Bu düşüncelerle boğuşurken uyumayı unuttu Barış. Galip'in varlığını şimdi o sorguluyordu. Ya o da babası gibi asla umduğunu bulamazsa? Ve işin kötüsü bunu kabullenirse? Gerçeğin peşine düşecek kadar, sırrı açığa kavuşturmak için asla pes etmeyecek kadar cesaretli bir çocuk olacak mıydı Galip? Babasının asla yapamadığını yapabilecek miydi? Yaşı biraz daha ilerlediğinde, annesinin nöbetlerinde soğukkanlılığını koruyabilecek miydi? Hastalık dedikleri şeyin ardını görebilecek miydi? İkisi de, zaman zaman teslim oldukları endişelerden her sabah arınıp oğullarına odaklanıyor, gece Galip uyuduktan sonra ise yine varoluşlarını yoksul yöntemlerle sorguluyorlardı.

Sevgi yine de anneliğinde her zaman oğlunu çok sevmişti. Ona dokunmaktan, onu koklamaktan hiç geri durmamıştı. Onu yedirip içirmiş, en çok kendini sıkmıştı. Hep duygularını kontrol altında tutmaya çalışmış ve oğluna bir gün olsun asla vurmamıştı.

Kendini tam anlamıyla anlayamamış bir annenin içten içe verdiği bir savaştı bu. Başka hiçbir kelime onun ruh halini anlatamazdı. Galip ne biliyorsa babasından öğrenmişti. Kainatta var olduğuna inandığı ama asla etrafında görmediği her şeyi. Sayılardan ve harflerden ötesini. Gerçeği, düşü, varlığı, hiçliği, gitmeyi, kalmayı... Barış, düşünsel anlamda onu hep besliyordu. Galip çoğu zaman ağzı, gözleri ve kulakları açık şekilde dinliyordu babasını. Anlattığı her şeyin, kendi yaşamının temelini oluşturacağını biliyordu. Barış bunu böyle anlatıyordu çünkü. Şimdi beni dinlemezsen ileride kimse seni dinlemez, diyordu geceleri. Barış'ın işte olduğu zamanların düzensizliği nedeniyle Galip'in Sevgi ile iletişimi daha fazlaydı. Bu zamanlarda da Galip kendi aklında kalanları anlatıyordu annesine. Her zaman birbirlerine dair muhteşem köprüler kuruyor, köprünün direklerini de düşten örüyorlardı. Yaşıtları kreşe giderken Galip, evin duvarlarına bakıp zihninde canlanan şeyleri denedi. Çizdi, yazdı, bazen de sadece düşündü. Hiçbir şey yapmadan, öylece... Kimi zaman da konuştu duvarla. En iyi arkadaşı oydu. Ne verse karşısındaydı, ne atsa yanındaydı. Aslolan duvarların arkasıydı. Çocuk yaşında insan, kapı pervazlarına tutunarak birkaç santim yükselişine sevinirdi de biraz büyüyüp tutunacak bir gerçek bulamayınca uçurumlara sürükleneceğini bilemezdi. Evlerinin yakınlarında duran çıkmaz sokak da ona en büyük merhameti sunmuştu. Belki de çocukluğu o çıkmaz sokak gibi geçiyordu. Bir yere kadar önündeki mutluluğu kovalıyor ama sonra önüne çıkan duvarları görünce afallıyordu. Kimi zaman babası ona insanların da çıkmaz sokaklarda duran arabalar gibi olması gerektiğini söylüyor ve mutlaka bir yerde sabit kalınıp iz bırakılması gerektiğini anlatıyordu.

Hiçbir şeyin istediği gibi olmamasından kaynaklanan krizleri ara ara devam eden annesinin iniltilerini duyuyordu kimi geceler Galip. Sonra da babasının annesini sakinleştirmek için sarf ettiği cümleleri. Bu uğultulara kendince çözümler bulmaya çalışıyordu. Babasının örnek verdiği şeyler üzerine tuğla boşluklarından yıldızları izlemeyi hayal etti önceleri. Sonra tuğla bulamayacağını fark edince, tuvaletteki boş rulonun içinden gözetlemeye karar verdi yıldızları. O izleyiş, onun için kaçış yoluydu. Ona göre ileride annesinin ve babasının nidalarına benzer seslere sahip bir gemi yapacak ve onları yıldızlara kaçıracaktı. İzleyişi de, uygun bir yıldızı bulma arayışındandı. Bir süre sonra Sevgi ile Barış ilk kez çocuklarının farkında olmadan bir yarışın içine sokulduğunu görecekti ama kırmızı yaka kurdelelerini de ona bir tek annesi takacaktı. Babası da bildiklerini unutturmaya çalışanlara asla izin vermeyecek, and dedikleri şey Galip için babasından duyduğu "mavi" olarak kalacaktı.

Galip okula gittiği ilk gün tek başına yol almak zorunda kalmıştı. Bu olay onun için kimsesizlikten korktuğunu ve annesinin babasının da yıllardır özgür olmadığını anladığı bir keşifti. Çünkü anne ve babası o gün işe gitmek zorundaydı. Onlar işe gitmeseydi, Galip de okula gidemeyecekti, bunu babası anlatmıştı. Herkesin annesi ve babası ile okula geldiği o ilk gün, o da tüm duygularının anne babalığını kendisinin üstlenmesi gerektiğinin farkındaydı. Galip'in zar zor alınmış okul kıyafeti ve eşyalarının yanında, bir de kat kat boyanarak yeni gibi gösterildiği ayakkabısı vardı o gün. Özgürlüğünü sorgulatacak böyle bir savaşı aylarca düşünmüş olsa da savaşa girmeye henüz hazır olmadığını hissediyordu. Annesi ve babası onun okula gittiği ilk gün ancak sokak-

tan geçen çocukları izleyebiliyorlardı. Okul eve yakın olduğu için bir arkadaşlarına rica etmiş ve Galip'i okula kadar bırakmasını sağlamışlardı. Gerisi sadece kederdi. Sevgi ile Barış ilk teneffüste çocuklarına sarılamamanın üzüntüsünü, sokaktan geçen çocukların gülümseyişiyle dindirmeye çalışıyorlardı. Elbet akşamdan onun için gereken her şeyi hazırlamışlardı ama onu ilk derste hazır halde görememeye kendilerini hazırlamamışlardı. Galip'in doğumuna kadar anne ve babası ile alay eden akrabaları yanlarında olmadığı için kimse Galip'e ilk gün hakkında durumu da anlatamamıştı. Galip'in akrabalar genelinde topluma ve o günkü yalnızlığını oluşturmasına etken olan köleliğe dair kötü anısı, yaşam savaşının neye karşı yapıldığını da az çok ortaya çıkartmıştı.

Galip'in o gün bir özelliği daha belirmişti. Herkesin bazen neşeli, bazen hüzünlü, çoğu zaman kaygılı olduğu o gün, Galip bir kenara çekilip bütün olan biteni şaşkınlık, üzüntü ve çekingenlikle izlemişti. O gün belki kendi kendine geliştirdiği içgüdüsüyle, ileride karşılaştığı sorunlarla izlenimcilik sayesinde başa çıkabileceğini farkında olmadan kavramıştı. Okul öncesi eğitimleri elbette önemliydi. Zaten birçok veli de çocuğunun o eğitimlerden ya da izlenimlerden çıkan sonuçlara göre yol almasını istiyordu. Okul, özgürlüğün tünelini kazmaya başladığımız ilk tımarhaneydi. Galip'in ise tek yönelimi özgürlüğe dairdi. Bu yönelimini de geceler boyunca babasının anlattığı hikâyelerden edinmişti. Ama okul bu yöneliminin cenneti değil, cehennemiydi. Özgürlüğe dair ne bir eğitim ne bir meslek vardı. Hayatını soyut şeyler üzerine kuran insanlar, somut şeylerin üzerine kuran insanlar tarafından yönetiliyordu. İşte tam da bu yüzden okullarda duygudan bir esinti yoktu. Çünkü duygular somut şeylerle ezilerek

baskılanıyordu. Belki de yüzden Galip okula başladıktan birkaç yıl sonra öğretmeni babasını okula çağırıp şunu demişti: "Geçen gün sınıfa büyüyünce ne olmak istiyorsunuz diye sordum, bütün öğrenciler doktor, mühendis, esnaf olacağım diye tuttururken, Galip ise evrenin boşluğunda süzülen bir asteroit olmak istiyorum, dedi."

Öğretmen bunun bir düş kazanımı olması gerektiğini söylemektense bunun büyük bir sorun olduğundan da söz etmişti. Çünkü düş, eğitim sisteminin çizdiği sınırların dışındaydı. Sistem, kalıplaşmış ve bayağılaşmış her şeyi baştan anlatmaya odaklanmıştı. Galip ise asıl eğitimini babasından alıyordu. Onun için okuduğu en büyük kitap babasıydı. O yaşlar çocuklar için çoğu şeyin hemen öğrenilip hafızaya kaydedildiği yaşlardı ve Galip bu yüzden okulun değil, dünyanın nimetlerinden yararlanıyordu. Okulda insana her şeyi düşleri ile başlatan âlimlerinden söz etmezlerdi. Optikte çığır açan Ebubekir Er-Rezi'den, meteorolojide keşifler yapan El Kındi'den, ünlü matematikçi Nareddin Et-Tutsi'den, Mimar Musluhiddin Ağa'dan, tarihteki ilk gözlemevlerinden, rasathanelerden insana bahsedilmezdi. Onun yerine, tekdüze derslerden arta kalan zamanlarda kahramanlık hikâyelerini anlatıp bilimle uyandırmak yerine, onları 21. yüzyılda hâlâ kılıçla uyutmaya çalışırlardı. Bu ortamda düşleriyle yönelim gösteren kimse de beklediği karşılığı alamayarak kılıçtan beslenen canilere dönüşebilirdi. Sekiz yaşında sanatçı olmaya eğilimi varken babasının onu ileride memur yapma isteğine rağmen iki kez sanat akademisine başvurup her seferinde bürokratik torpil nedeniyle kapı dışarı kalarak bunalım yaşayan Hitler de buna örnekti. O da sırf sanata olan düşkünlüğü sayesinde küçükken para

biriktirmek adına kuşlarla dolu kartpostallar satmış, ama reddedilişleri ve hayat küsüşleri nedeniyle de kuşlar yerine uçakları uçurarak iyiliğin üzerinde katliamlar yapmıştı.

Galip'in topluma ilk defa kendisini sunduğu okulun ilk günü, bu ve benzeri birçok gerçekle yüz yüze kalacağı bir gün olmuştu. Çünkü çocukluk, bir sahip olamayış kehanetiydi.

Pantolonunda annesinin dikmeyi unuttuğu küçük bir boşluğu gören bir diğer çocuk, stresinden kurtulmak için midir bilinmez ama arkadaşlarını örgütleyerek o yırtık ile dalga geçmişti. Herkesi uzaktan izleyen Galip'in anlamsızlıklarla olan teması da o an başlamıştı. Hayatta her zaman böyle olurdu. İnsan ne kadar uzak kalmak istese de anlamsızlıklar bir şekilde insana kendisini akıtırdı. İnsanın, sussa giderek endişelenen düşleri, konuşsa giderek karmaşıklaşan gerçekleri büyürdü. O, çocuk aklıyla kendi gerçekliklerinin arasından kendi hayal dünyasını kurtarmaya çalışıyordu. Gerçi çocuk aklı denilen şey tamamen düşlerimizin kurtarılma kahramanlıklarını içeren bir ruh haliydi, çocuk yenilse de düşlerine yeniliyordu. Lakin büyükler de kendi zannedişleri üzerine kurdukları yenilgiyi anlayıp düşlerden bir nevi uzak kalıyordu. Galip babasının hem oğlu hem öğrencisi olarak, gariplikleriyle ve yaşından beklenmedik olgunlukla etrafında olup biteni tahlil ederek tüm dikkatleri üzerine çekiyor, bu gariplikleri sebebiyle bazen arkadaşlarıyla tartışıyor, çoğu zaman da öğretmeni tarafından cezalandırılıyordu. Kim bilir belki de daha o zamanlardan "Herkesten farklı olursan değerli olursun," yargısına varmıştı. Garipliklerinin keşfedildiği o yıllarda farklı olmak için uğraş vermeye başlamıştı. Bu farklılık ilk olarak, okulda kimsenin yanına oturmak istemediği en arka sıradaki Ahmet'i işaret

ederek kurduğu "Ahmet'in yanına oturmak istiyorum öğretmenim," cümlesiyle ortaya çıkmıştı. Ahmet de tıpkı kendi gibi fakir bir ailenin çocuğu olduğundan iyi dost olacaklarını, birbirlerinin halinden anlayacaklarını düşünmüştü. Belki de onları görmezden gelen, yok sayan insanlara beraber kafa tutacak, yaşam kavgasında omuz omuza savaşacaklardı.

Ahmet şaşkındı. Galip'in bir anda Ahmet'i bu denli benimseyişi belki de bir kardeşinin olmayışındandı. Maddi durumları el vermediği için çoğu zaman her ikisi de harçlıksız okula gelip, kursaklarına tek lokma girmeden evlerinin yolunu tutuyorlardı. Eksikliklerini görüp kıyafetlerini düzene sokuyor, derslerini de hep kafa kafaya vererek yapıyorlardı. Dertlerini birbirleriyle paylaşarak içlerine cesaret akıtıyorlardı. Örneğin Ahmet'in hoşlandığı kız, onun beslenme çantasından ikram ettiği şeyleri yavan bulup başka bir çocukla kantine çıktığı gün onu Galip teselli etmişti. Galip'in her geçen gün daha da fazlalaşan garipliklerinden bir diğeri de herkesten önce okumayı sökmüş olmasıydı. Öğretmenin okuma fişlerini yerlerine asıp "İlk önce eksiksiz okuyana güzel bir kalem hediye edeceğim!" demesinin ardından, Galip'in bütün fişleri eksiksiz okuması daha okulun ilk günlerinde sınıfın ilgi odağı olmasını sağlamıştı. Bu gibi zekâsının ön plana çıktığı gelişmeler öğretmeninin gözünden kaçmadığı gibi, aksine onda şaşkınlık, hatta Galip'e karşı gizli bir hayranlık uyandırmıştı. Galip'in zekâsı, onu okulda aliyülâlâ haline getirmişken, daha sonraları kıskanılacak biri olmuş, hatta açık bir hedef konumuna yerleşmeye başlanmıştı. Galip eksiksiz okuma sonrası öğretmeninin şaşkın halde ona bakışından, tavırlarından, zekâsına olan gizli hayranlığını dahi anlamıştı.

Bu gibi durumlarda kimseye sezdirmeden düş dünyasına dalıyor, bir yandan onu aciz görmek isteyenleri sevindirmediğine seviniyor, bir yandan da kendince kurduğu düş dünyasında kazandığı zaferleri gizlice kutluyordu. Belki de bu yüzden erkenden çözdüğü bir okuma fişinin zaferini, bir gün Ahmet okulda olmadığından, cebinde biriktirdiği bozuk parasıyla kantinden küçük bir kek alarak sınıfta tek başına kutlamıştı. Öğretmeninin daha okulun ilk haftasında renkli karton ve el işi kâğıtlarından hazırlamış olduğu ve her bir öğrencinin bir elma ile temsil olunduğu pano Galip'in çok hoşuna gidiyor, panonun üzerinde yazılı olan slogan ise onu daha çok okuması gerektiği yönünde adeta kamçılıyordu. "Okuyan kazanır, elması kızarır!" İşte bu slogan o andan itibaren Galip'in beyninde defalarca yankılanmış, hatta bir daha hiç çıkmamacasına kazınmıştı. Okuması geliştikçe kızaracağından, henüz beyaz olan temsili elma öğretmeni tarafından azar azar kırmızıya boyanıyor, Galip ise panonun ilk kızaran elması olduğu için kendiyle gurur duyuyordu. Ne yazık ki, Galip'in bu başarıları çoğu kez takdir edilmiyor, aksine baltalanıyor, ne söylese biraz eksik, ne yapsa biraz hatalı kabul ediliyordu. Oysa insan en büyük savaşlarını esir kalmış düşleri için gerçekleştirirdi.

Galip her şeye rağmen her şeyden dersler çıkarıyordu. Bu derslerin en önemlisi de hayatında her zaman dürüstçe davranıp, ileriye gitmek isteyen insanlar için sonuçların pek de mühim olmadığıydı. Çünkü zamanı geçmiş haklılık, yüreği, zamansız gelen pişmanlık kadar çok acıtıyordu. Galip, ergenlik çağını ufak manevralarla atlatmıştı. Ailesi bu süreçte ona elinden geldiğince destek olmuştu. Çünkü Galip sinirlendiğinde saçlarını okşayıp onu uysallaştıran bir annesi; acı çektiğinde düşlerini okşayarak

onu huzurlu kılan bir babası vardı. Yavaş yavaş aldığı kilolar, onu daha da tatlılaşmasının yanında, lisede alay konusu haline getirmişti. Yanakları biraz koşsa kızarıyordu. Gözleri annesi gibi içine çöküktü. Kaşları babası gibi kalın. Güçlü olması ona, haklı olduğunu hiçbir zaman düşündürtmemişti. Ahmet'le olan uzun ve unutulmaz paylaşımlarının ardından artık yollarının ayrılma zamanı gelip çatmıştı. Çünkü Ahmet, okul yaz tatiline girer girmez mevsimlik işçi olarak çalışan anne babasıyla Çukurova'ya gidecek, ailesine yardımı dokunsun diye pamuk toplayacaktı. Ahmet'in gidecek olması Galip'i derinden sarsmıştı. Yaşanmışlıkları bir bir gözünde canlanırken "Arkadaşım değil, kardeşimsin sen benim," diye tekrarladı. Ahmet de buna karşılık kendi düş dünyasının küçük bilgeliğini sunmuş, "Pamukları değil, bulutları toplayıp göndereceğim sana kardeşim," diyerek cevaplamıştı Galip'i. Hayatın kaybedişlerine o an bir kere daha rast gelmelerine bu sefer gülümseyerek geçmek istemiyorlardı. Savaşın ortasında en güvenilir savaş arkadaşını kaybeden bir nefer gibi, "Tek başımıza yürümeliyiz," dediler. "Tek başımıza yürüyüp tüm kötülüklerden hesap sormalıyız, belki de kim bilir, bir gün iyiliklerin gezegeninde yeniden kavuşuruz!" Galip bu ayrılıkla kendisinden başka kimsenin yanında sonsuza kadar duramayacağını, her şeyi her zaman tek başına başarmak zorunda olduğunu anlamıştı. Kendisini bu dünyada çıkarsız seven annesi ve babası bile parasızlık yüzünden okulun ilk günü tek bırakmamış mıydı onu? Hayat yokuşu, tek başına yürüdüğünde ağırlaşıyordu, bu belliydi. Bitmek tükenmek bilmeyen merak güdüsü ve okuma isteği okulun ilerleyen yıllarında da hız kesmeden devam etmiş, onu zamanla harflerin efendisi yapmıştı. Hatta "z" harfi ile "ş" harfi arasında bağlantı

kurmuş ve onlara anlamlar yüklemişti. Ona göre "z" harfi hayatta belirli noktalar belirleyip o noktalara düzgünce giden insanın harfiydi, "ş" harfi ise çıkarlarla dolu bir yolu kıvıra kıvıra geçen bir insanı anlatıyordu. Belki de bu yüzden doğru yolda yürüyen insanı her şeye rağmen yalnı'z, türlü yollar deneyerek belirli noktalara varmaya çalışan insanları da yanlı'ş olarak değerlendiriyordu. Artık istediği gibi kelime oyunları oynayabiliyor, kelimelere ilan ettiği hâkimiyetini de her fırsatta sergilemekten çekinmiyordu. Bu hâkimiyetini ustaca sergilediği ilk an ise öğretmeninin ödev olarak her bir öğrencisine herhangi bir somut kavramdan yola çıkarak, hayalini kurdukları şeyler üzerine en az bir sayfa kompozisyon yazmalarını istemesiyle açığa çıkmıştı. Kompozisyonu kimi öğrenci insanlar üzerinden, kimi ağaçlar-doğa, kimisi de kitaplardan yola çıkarak yazmaya başlamışken, Galip, kompozisyona somut değil, soyut kavram olan özgürlüğü düşleyerek başlamıştı. Çünkü bu dünyaya köle olarak geldiğini reddeden babası ona okula başlamadan önceleri her seferinde özgürlükle ilgili masallar anlatıyordu. Galip'in de hayali bir an önce büyüyüp istediği özgürlüğe kavuşmaktı. Belki de özgürlükten kastı, çocuk aklıyla taşıdığı korkulardan kurtulmaktı. Çünkü içinde bulunduğu dünya acımasız, iyi olmanın iyi olmadığı, insanın firavunluğa soyunduğu bir dünyaydı. Gerçek ise sadece bir yanılsamaydı. Bu yükselişte elbette ki itici güç yoksulluklarıydı. Gittikçe yaşlanan annesinin saçlarındaki beyazlar, ölen düş kahramanlarına açtığı mezarların kefenleriydi. "O beyazlıkları ne kadar az tutarsam o kadar geç olur düşlerimizin ölümü," diye geçiriyordu içinden. Bu yüzden çalışıyordu çoğu zaman. Bu yüzden kafa yoruyordu her şeye. Bu yüzden daha bilgin olmak istiyordu. Bu yüzden babasının

çatlayan ellerini görünce, akşamları onları öpücüklerle donatarak kapatmaya çalışıyordu.

Ne kadar bilirse o kadar faydalı bir evlat olacağını düşünüyordu çoğu zaman. Zaman zaman babasının onu mutlu etmek için sehpanın üzerine bıraktığı bozuk paralara bile uzun uzun bakıyordu. Bir yandan üzülüyor, bir yandan gülümsüyordu. Bilgisiyle ileride büyük bir insan olmayı, bu şekilde ailesine de yakışmayı hayal ediyordu. "Ben"i kutsallaştırmanın bu denli yükseldiği bir zamanda düşleri tek sığınağıydı. Yaşadığı dünyaya göre düşleri belki de herkesçe ütopyaydı. Oysaki Galip'e göre gizlerin çözümlenmesi, yaşamın özünü kavramak için çıkılan yol, dünyanın ve dünyadaki insanların değişmesi için gösterilen çabaydı. Belki de görevi insanların unutmuş olduğu boşluklarını tanımaya çalışmaktı. İnsanın içi de tıpkı evren gibi boşluktan ibaret değil miydi? Bir keresinde ilkokulda öğretmeni sınıfa doğru gülümseyerek "Bir dileğinizin gerçek olacağını bilseydiniz, ne dilerdiniz?" diye sormuştu. Herkesin verdiği cevaplar oldukça basitti. Daha sonra öğretmen "Ben sınırsız dilek hakkı dilerdim," diyerek sınıfa akıl almaz bir cevap verdiğini düşünürken Galip araya girmiş "Öğretmenim ben ise hiç dilek tutmayacağımız bir dünya isterdim," demişti. Öğretmen önce gülmüş, durumu idrak ettikçe morali bozulmuştu. Hiç dilek dilemeye gerek duymayacağımız, kinden ve hırstan arınmış bir dünya, ne güzel bir dünyaydı. Galip'in yalnızlığı ve soyutlanmışlığı lise yıllarında da devam etti. Artık evrendeki rolünü bir an önce bulma telaşındaydı. Etrafında neler olup bittiğini görüyor, fakat elinden bir şey gelmediği için kendi kendine kızıyor, dış dünyanın acımasızlığından kurtulup nefes aldığı zaman, kendini düş dünyasına bırakıyordu. Bir yandan

da içinden "Artık dünyada değilim, dünya benim içimde," diye tekrarlıyordu. Çünkü sadece düşleriyle yürüdüğünde kendi içine sınırsızca ulaşıyordu. Düş dünyasında doğruluğun maskesine bürünmüş sahte zatlara yer yoktu. Kimse eşkıyalığa soyunup insanların umutlarını kurşuna dizmiyor, kimse kendi katiline gönüllü kurban olmuyordu. Lisede Galip'in düş dünyasına bir misafir dahil oldu. Göğü yaran şimşeklerin sonrasında boşalan yağmurun ardından görmüştü onu. O an oracıkta anlamıştı ki bu kız sıradan bir kız olmayacak, belki de düşlerinin eksik yanını dolduracaktı. O gün içinde yıllardır var olan "örtülü boşluk hissi" yerini sabretmeye, beklemeye bırakmıştı. Ağzının kenarından akıp gidecek şimdiki zaman cümlelerinin çok çok uzağındaydı aklı. Cümleler adeta dilinde nöbet tutarcasına benliğine geçit vermediğinden bir "merhaba" bile diyecek cesareti bulamamıştı. Eğer aşk dedikleri şey bu ise, kıldan ince kılıçtan keskin sıratında öylece duruyordu Galip. Adını dahi bilmediği bu kızı düş dünyasına dahil edip kendince isim buldu ona. "Düşten" dedi önce. Çok sonradan öğrenmişti ki kızın adı Melek'ti. "Hoş geldin" dercesine bakıyor, ne diyeceğini bilemiyor, eli ayağına karışmış bir şekilde izliyordu onu. Genç kız ise ifadesiz gözlerle etrafını izlerken buruk bir şekilde gülümsüyordu Galip'e. Lakin gülümsemekten çok daha uzak bir eylemdi bu. "Olsun," diyordu Galip içinden. Nihayet fark etmişti onu, önemli olan da buydu.

Melek iki sene önce eğitimine ara vermiş, ailesiyle köyde yaşayan bir kızdı. Genç kızlığa ilk adım attığında ailesi onu okuldan almıştı. O civarlardaki anlamsız inanışa göre âdet dönemine gelen kız artık büyümüştü ve okumasına gerek yoktu. O süreçte şehre taşınmışlar ve etraftan duyduklarından dolayı kızlarının

tekrar okula başlamasına müsaade etmişlerdi. Melek'in de tıpkı Galip gibi başı dik, gölgesi kamburdu bu dünyada. Zor olduğunu bildiği ama alıştığı, anlamadığı ama katlandığı, eğreti de olsa inandığı ama emin olamadığı şeylerin ortasında kalmış gibiydi. Galip, heyecandan saçmalamasın diye birkaç gün ayna karşısında Melek'le konuşacağı şeylerin provasını yapmıştı. Harçlıklarını biriktirerek aldığı jöleden kafasına sürmüş ve Melek sanki karşısındaymış gibi onunla konuşmuştu. Giderek artan kilolarıyla yüzleşmiş, özgüven kazanmak için kendiyle birkaç günlüğüne barışmaya çaba göstermişti. Günlerden en güzelinden bir gün tarihe anne ve babasının tanışma hikâyesini anımsatırcasına *Küçük Prens* kitabıyla çıkmıştı kızın karşısına. "Bak!" demişti. "Bu prens küçük bir dünya yarattı kendine, sen de benim kitabım, büyük dünyam ol." Melek biraz utanmış ama etrafındaki basit çocuklardan farklı gördüğü Galip'i bu cümlelerinden dolayı yanağından öperek kaçmıştı. Birbirlerini tanıdıkça sevmeye başlamışlardı. Ortak düşleri, gülüşleri, kavgaları da olmuştu zaman zaman. Hatta bir keresinde Galip'in sevgisini ölçmek için miydi bilinmez, kıskandırma maksatlı başka bir çocukla teneffüse çıkmıştı Melek. O an Galip'in etlerini kanatırcasına bir diş sıkışı vardı ki aslında kanayan diş etleri değil, düşleriydi. Ne güzel ifade etmişti Yaşar Kemal "İnsan, düşleri öldüğü gün ölür," derken. Ne kadar da haklıydı. Belki de düşsel ölümlerdi bizi yavaş yavaş biyolojik ölüme götüren. Hem, mağlubiyetler her daim nicel değerlerle eş değer kılınamazdı. Garip bir kızdı Melek, duyguları hiç belli olmuyordu. Melek'in böyle oluşu Galip'in hem ilgisini çekiyor, hem de onu biraz üzüyordu. Üzülmesine rağmen vazgeçemiyordu. Çoğun artanı, azın eksik kalanıydılar, tam değillerdi

belki ama vardılar. Mutluluk bir ana aitti, hüzün ise vadeli. Galip'in de düş kırıklıklarından kalmaydı bu yüzden emanet gülüşleri. Zira ne zaman gülse, kursağında kalıyordu hevesleri. Bir süre sonra maalesef ki Melek'in ailesi Galip'le olan arkadaşlıklarını öğrenmişti. Ailesine göre okul, kızlarını yoldan çıkartmıştı. Bu yüzden sürekli ikazlarda bulunmalarının artık çözüm olamayacağı kanaatiyle, bu arkadaşlıklarını bir an önce bitirmek maksadıyla acımasızca harekete dahi geçmişlerdi. Güzelliklere gözü kapanan ailesi Melek'i okuldan bir daha dönmemek üzere almıştı. Belki Melek okul okumamıştı ama ailesi de kutsal kitabın ilk ayetini 'oku'mamıştı. Ailesinin bu tutumu Galip'i yaraladığı halde Melek'e olan sevgisinden bir an bile vazgeçirememiş, üstelik susmayı tercih etmiş, sitem dahi etmemişti.

Çünkü çok iyi biliyordu ki can kırıklarıyla hıncahınç doluyken konuşsa dili keskinleşecek, söyleyeceği her cümle ise işittiğiyle bilenecekti. Susmanın erdemini belki de ilk kez o an keşfetti. Melek'in ailesiydi işte! Ne diyebilirdi? Yine de onlara anlarının bir olması yetiyor, Melek'in ailesinin acımasız tutumlarına her ikisi de gülüp geçiyorlardı. Ara sıra gizli gizli buluşup ortak düşlerinden bahsederlerken delice istekleri oluyor, hatta bazen abartıyorlardı. Mesela Galip'in uzay merakı Melek'i cezbettiğinden olsa gerek, Galip anlattıkça Melek heyecanlandığından, bu heyecanı gören Galip her seferinde daha bir hevesli anlatıyordu. Örneğin dünyanın uzayda onu durduracak hiçbir kuvvet olmadığı için dönmeye devam etmiş olması, dünyanın bu kafa tutuşunu, özgür oluşunu, kendi düş dünyalarına benzettiklerinden olsa gerek, onları da durduracak hiçbir kuvvet olmadığını varsayıyorlardı. Onlara göre artık dünya başıboş değil de sevgiyle, mutluluktan

tur atmalıydı. Buna kim karşı çıkacaktı? Çıkmışlardı. Melek ve ailesi şehirde yapamayıp bir süre sonra köye dönmüşlerdi. Bu sadece belirli noktada kendi değişimlerini değil, bir aşkın dönüşümünü de ilan ediyordu. Unutulmayan şey, ilk aşklar değil, ilk vedalardı. Öyle çaresiz vedalar vardı ki, onlar insanların her zaman bilinçaltında yer ediyor, her yeni başlangıçta bu çaresiz vedaya mecbur kalınacağını hissettiriyordu.

Melek'in köye gidişinden sonra Galip'in bir yanı boşluğa düşmüştü. Eşinden hiç çiçek alamayan çiçekçi bir kadın gibi üzülmüştü, parası olmadığı için sevdiğine çiçek alamayan bir adam gibi üzülmüştü. Ekmek teknesi zabıtalar tarafından parçalanan bir baba gibi üzülmüştü, o babayı teselli edemeyen bir anne gibi üzülmüştü. Hakkari'de barış bulamayan bir çocuk gibi üzülmüştü, Edirne'de iş bulamayan bir genç gibi üzülmüştü. Düşlerinin ülkesine yağan yağmurları toparlayacak bir gider bulamadığı için üzülmüştü. Anılarının taşkınına kapılıp boğulduğu için üzülmüştü. Çoğu zaman kederlenir, bazı zamanlar annesiyle dahi paylaşırdı. Nasıl ki çiçek, üstüne basılınca onu var eden toprağa sarılıyorsa, insan da üstüne basılan düşlerinin ertesinde onu var eden annesine sarılıyordu. Galip sosyal ağ iletişiminden de uzaktaydı, bir süre önce açtığı ama pek kullanmadığı sosyal medya hesabından Melek'in hesabı da varsa oradan sohbete devam etmeyi düşündü önceleri, ama sonra uzakların içinde kaybolacaklarını anlayıp bu aşkı kendi düşlemlerinde büyütmeleri gerekliliğine karar verdi. O düşlemlerin birini yaşıyordu bir gün. Her gün yürüdükleri yolların anlamsız çarpıklığı gözüne çarptı ilk önce. "Demek ki," dedi, "Aşk tüm çarpıklıkları da düzeltiyordu." Biraz bekleyip "Daha önce yolun bu bozukluklarını hiç görmemiştim," diye devam etti

içinden. Kendi sokaklarına varmadan önce de her gün yanından geçtiği binanın çatısından gelen seslere şahit oldu.

Çatıya, daha sonra gökyüzüne doğru baktı. Kuşlar kadar özgür olabilmek için, önce en yükseğe bakmak gerekirdi. Yukarıda hareket eden kuşların kanat çırpışları, suratına tokat gibi çarptı. Gülümsedi. Kuşların takla atışlarını, rasgele dans edişlerini gördü, ellerini havaya doğru kaldırıp onları avuçlarmış gibi betimledi ilk önce kendini. Sonra elleri, onların dansına eşlik ettirir gibi kendini sundu gökyüzüne. En azından birkaç dakika bile olsa her şeyden uzaklaşmak amacıyla kuşlara bıraktı kendini... Kuşlar... Onlar yeryüzünün en cesur hayvanlarındandı. Çünkü kuşlar en büyük varoluş orgazmlarını en sert rüzgâra kanat çırparak gösteriyorlardı. Onlar kadar özgür olmak isteyen her insan da bu yüzden kendine doğru yürüyen hiçbir sıkıntıyı dert olarak görmeyip yürümeliydi sonsuza. Kuşların öğretisi, hiçbir şeyin varma noktasının belirsizliği kadar keyif vermediğiydi. İnsan bulunduğu yere her zaman yabancıydı. Her zaman değişik keşiflerin içinde olmalı ve varoluşlarını sorgulamalıydı. Mümkünün peşinden koşup imkânsızı arzulamalıydı. "Kuş," dedi Galip, "kuş kuşluğunu kuşların içinde kazanıyor, masa masalığını masaların içinde, çiçek çiçekliğini çiçeklerin içinde kazanıyor, sokak sokaklığını sokakların içinde..." İnsanları düşündü sonra, çünkü insan insanlığı her seferinde insanların içinde kaybediyordu. Bir kere iç çekip Melek'i düşündü. "İnsansızlıkla baş başa bıraktı beni," dedi içinden. Tekrar yukarı baktı:."Belki bu kuşlar kondukları yerlerde Melek'e sevgimi de uçururlar." Çatının kenarından ayrılmayan kuşları görmek için yukarı çıkmaya karar verdi. Binanın kapısı kapalıydı. Ancak Galip de her çocuk gibi, zile basıp kaçma yarışını

çoktan içselleştirmişti. Hoş, bu sefer kaçmayacaktı ama bu ona kapının açılması için bir yol gösterecekti. En üstteki zile basmaya karar verdi. O zil diğerlerinden daha farklı ve daha ayrı bir yerde duruyordu. Sonradan anlayacaktı ki, o zil kuşların sahibi olan kafesin sahibinin ziliydi. Bastı, bekledi, kapı açıldı. Üstelik kimse balkona çıkıp zile basanın kim olduğunu sormamıştı. Merdivenlerden yukarı koşar adım çıkarken bir yandan da aklında eve geç kaldığı düşüncesi vardı. Kuşlara bakıp gitmekti amacı, yukarı çıktıkça daha da heyecanlanıyordu. Babasının anlattığı hikâyeler kadar gerçekçi bir özgürlüğe sahipti çünkü ona göre kuşlar. Çatıya adımını attığında karşısına o adam çıktı: "Kudret." Kudret kuşları bir kafeste tutuyor ve belirli bir mesafeye kadar onları eğiterek, kafese bağımlı kuşlar haline getiriyordu. Yeri geldiğinde onları satıyor ve yeniden kuş yakalayarak bu döngüyü görev ediniyordu. Ne garipti ki, ismi de Kudret'ti. Çünkü yeryüzünde özgürlüğü kısıtlayan herkes kendini bu zorbalığa yakışır biçimde kudretli kılıyordu. Kudret, isminin asıl anlamını, yeryüzünün öğretilerinin diğer bütün anlamlarında olduğu gibi köreltiliyor ve acımasızca yeryüzünün kölelikle yönetilmesine göz yumuyordu. Galip tedirgin gözlerle adama baktı. Kudret ise pek de şaşkın değildi. Çünkü zaman zaman sokaktaki gençler, çocuklar onun çatısına çıkıp kuşları görmek istiyordu. Ölümün karşıtı yaşam değil, özgürlüktü.

Kudret'in evi hemen kafeslerin yan tarafındaydı. Yaz kış demeden orada bir soba yakar ve onun ışığında günlerini geçirirdi. Galip'i görünce her zamanki umursamayışıyla "Yine mi siz?" diyerek kapıyı kapatmaya çalıştı. Galip "Yine mi siz?" cümlesini pek de anlayamasa da tam kapıyı kapatırken "Ben ilk kez geliyorum!"

demekten kendini alamayıp elleriyle kapıyı itekledi. Kudret, Galip'in bu cesur halini görünce şaşırdı. Onun ne amaçla geldiğini merak ettiği için de daha fazla kapıya set koymayıp açtı. Galip bir adım daha atarak bedenini çatıya taşıdı. Çatıda onu onlarca kuş bekliyordu. Bazıları hasta, bazıları bağlı, bazıları da uçar haldeki kuşları görünce, kendini arafta hissetti. Biraz gözlemledikten sonra Kudret'i oyalamak ve ne olduğunu anlamak amacıyla birden çıkıştı: "Satılıyor mu bunlar?" Kudret, Galip'in olayın farkında olmadığını, oraya da eğlence amaçlı gelmediğini, sorusuyla örtüşen mimiklerinden anlayıvermişti. "Evet," dedi. "Satılıyor!" Galip'in aklına ilk gelen bu kuşların burada neden tutsak olduğuydu, sonra sırasıyla onları alıp Melek'e varması için gökyüzüne salmak istediği birer varlık haline getirmeyi düşündü. Daha sonra kendine engel olamayıp aslında özgürlüğe birkaç can bırakmayı, bu şekilde cennetin güzelliğine gerçekliğini sunmaya karar verdi. "Ne kadar peki?" sorusuna, Kudret'in verdiği cevapla biraz hayal kırıklığına uğrasa da zaten cebinde bir kuruşu dahi yoktu. Yine de bir şekilde bir yerlerden para bulmayı düşündü ve "Peki," diyerek ayrıldı çatıdan. Aşağı inerken ise aklına türlü türlü planlar geliyordu. İlk başta kuşları bir dahaki sefere çalmayı düşündü. Ama bu epey riskliydi. Çatı hem evlerine çok yakındı hem de tanınması muhtemeldi. Üstelik çatıyı uzun süre keşfederek doğru planı yapması da gerekiyordu. Yine de her şeye rağmen bir yolunu bulup kuşçuyu izlemeli ve çıkar yolları aramalıydı. Karşı binanın çatısına çıkmayı akıl etti, bir süre sonra da kendini çatıda buldu. Heyecanlı bir şekilde onu izlemeye koyuldu. Her hareketinden bir anlam çıkarıyor ve en mümkün zamanın hangi an olacağını kestirmeye çalışıyordu. Geçen saatlere rağmen

kuşçunun mekânından ayrılmadığını fark etti. Hatta bir şeyler almak için bile çatıdan aşağıdaki bakkala sepet saldığını da gördü. İçine karamsarlık çöktükçe kendini başka planlar üretmeye itti. Farklı ihtimaller düşünürken de çatıdan indi. Anne babasından da para isteyemezdi. Önce ailesinin ona lise döneminin ortasında aldığı düşük model telefonu satmayı düşündü. Bir telefoncuya gitti ve ne kadar para ettiğini sordu, telefoncu güldü. Sonra kitaplarını satmayı düşündü ama bilahare bu düşüncesine pişman oldu. Günlük işe gitmek istedi, bir mağazaya gidip sordu, olmadı. Birden aklına babasının anlattığı hikâyeler geldi. Her düş kendi kahramanını yaratırdı. Galip, Robin Hood'u çok sevdiği için aklına birden o üşüştü. Beynindeki ani çıkışları öğütüp modern çağın Robin Hood'luğunu üstlenmeye karar verdi. Yolda yürürken yine de alternatif deneyimleri yaşayabileceğini düşündü. Kendi düşünce çalkantıları arasında akşamüstü eve gitti ve ailesine hiçbir şey belli etmeden sırayla kendine hazırladığı yemek, duş ve ders programlarını uygulamaya koydu. Ertesi sabah Galip kendini bir özgürlük neferi gibi hissediyordu. Çünkü büyümesine rağmen babası yeniden ona özgürlük hakkında hikâyeler anlatmaya devam ediyordu. Durumu içselleştiren Galip, zafer bandosunu da akşamdan ruhuna yerleştirmişti. İlk hedef, kuşları satın almasını sağlayacak bir para bulmasıydı. Aklındaki fikir hırsızlıktı. Gece boyunca kafasında türlü ihtimaller geçmiş ama sabırsızlığının verdiği heyecanla her şeyi silmişti aklından. Hafta sonu olduğu için okul yoktu ve Galip işlek yerleşim yerlerine gidip, zengin görünümlü herkesi yoklayacaktı. Zenginlerle ilgili küçüklükten beri oluşmuş kötü düşünceleri vardı. Hatta okulun ilk gününde anne ve babasının kendi yanında olamayışını bile

onlara bağlamış ve kendince belirli önyargılara bulanmıştı. İlk hırsızlık atağını, yürüyerek gittiği caddelerin birinde, lüks bir kafeden çıkıp özel aracının vale tarafından getirilmesini bekleyen bir adama karşı yaptı. Valenin geleceği ana kadar kalabalıklaşan ortamı izleyip bu fırsattan yararlanarak adamın hesabı öderken düzgünce koyamadığı cüzdanını, arka cebinden ince bir titizlikle çekip aldı. Kalabalık olduğu için zaten kim kimden ne alıyor, o bile belli değildi. Galip soğukkanlı bir biçimde cüzdanı aldığı gibi yola devam etti. Olay yerinden uzaklaşınca cüzdanı açmaya karar verdi. Cüzdanın içi kredi kartlarıyla doluydu. İlk bakışta kabarık olsa da adamın yanında para taşımadığını düşündü. Ama sonradan gizli bölmeye baktığında orada kendisine epeyce kuş alacak kadar paranın olduğunu gördü. Parayı cebine koyup, hızlıca olay yerine geri dönerek cüzdanı yeniden kalabalığın içine bıraktı. Galip'in amacı cüzdanın bulunmasıydı. O zengin adamın bir şekilde cüzdanın bulunuşundan dolayı, parayı umursamayacağını ya da unutacağını da düşünüyordu. O anda yanında beliren bir adam Galip'in kolundan tuttu. Galip ürperdi. Adam Galip'e önce şaşkın, sonra merhametli gözlerle bakıp "Cüzdanını düşürdün genç," dedi. Galip afalladı. "Yok," dedi: "Benim değildi, teşekkür ederim." Galip olanca endişesiyle adama gülümseyip cüzdanın akıbetinin ne olacağını bilmez şekilde oradan ayrıldı. Giderken aklında cüzdan, adam ve diğer etkenlerden daha çok bir an önce kuşlara ulaşıp onları özgürlüklerine kavuşturmak vardı. Sanki bir kuşu özgür bırakmak bile onun için, bu olaydan dolayı kodese atılmasından daha onurluca bir hareket olarak görünmüştü. İlk gelen minibüse bindi, en arkaya geçti ve sıra dışı eylemi şakaklarında hissetti.

Bu çağrı, onun kendi özgürlüğüne ulaşması için bilinçaltı tarafından gönderilen bir mesajdı. Bu çağrı, bin yıllar önce köle pazarlarında satılan bir kadının, yüzyıllar önce yazdığı bir şiir yüzünden esir düşen bir şairin, yıllar önce oğluna süt getirsin diye merdiven silen kendi annesinin yaptığı çağrı gibiydi. Bu çağrı şimdi karşısına doğalarına aykırı biçimde tutulan kuşların yaşam çağrısıydı. Minibüs şoförü, Galip'i Kudret'in yerine yakın mevkide indirdi. Yüreğinde heyecan vardı. "Kafesteki sadece bedendir, ruh her daim gökyüzünde süzülür," diye tekrarlayarak ilerlemeye başladı. Bir süre sonra çatının kenarına varmış, hemen zile basmıştı. Açılan kapıdan içeri koşar adımlarla girmişti. Çatıya çıkarak, sanki birilerini bataklıktan kurtarıyormuşçasına satıcının yüzüne dahi bakmadan paranın tamamıyla dört tane kuş aldı. Satıcı durumu sorgulamamıştı bile, çünkü özgürlüğü kısıtlayanlar için kısıtladıklarının hiçbir önemi yoktu. Ne de olsa dışarısı yüzlerce, binlerce, milyonlarca köleyle doluydu. Ama kısıtlanan bir can, bir hayattı. Kim bilir o kuşların da kendi içinde ne büyük hikâyeleri vardı. Galip her türlü endişeyi göz ardı ederek bir kez daha yola koyuldu. Önce binadan, sonra sokaktan, sonra semtten yürüyerek uzaklaştı. Kuşların konduğu paketi elinde değil, yüreğinde taşıyor gibiydi. Kalbi bir kuş ürkekliğinde atıyor ve yeni yaşamın inancını fısıldıyordu gökyüzüne. "Bekleyin," diyordu bulutlara. "Bekleyin..." Kendi denizini gökyüzünden tanıyan Sabahattin Ali'nin bulutu ilk kez kucaklayışı gibi bir duygunun içine atmıştı kendini. Galip sonunda kuşları salmayı planladığı yere varmıştı. Bir törenin nahoş kutsayışları gibi, önce gülümsedi. Sonra evreni koklarcasına bedenini gerdi. Kuşlara hava aldırmak için açtıkları delikten, pakette birbirine sarılmış canlara baktı. Onların da gözleri

etrafı kolaçan eder gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Bir an gözleri Galip'in gözleri ile keşişti, işte o an özgürlüğün düğmelerine basmışlardı. Galip elini en naif biçimde konumlayıp paketin üst tarafını açtı. Kuşlar bu defa taklalarını özgürlüklerine doğru atar şekilde çıktılar, kendilerini saran misafirhaneden. Çünkü kuşların gerçek evi gökyüzüydü. Onlar gökyüzünde dinleniyor, orada huzur buluyorlardı. Yeryüzüne dokunan her şey yorulmuş ve kirlenmişti. Tüm kirlerinden arınıp kanat çırptılar güneşe. Bulundukları yer bir gölün kenarıydı. Galip'in içi göle girip onlara eşlik etmek için yanıyordu. Ama sonra annesine ne hesap vereceğini düşündü. Bu yüzden boşalan paketi atıp, dans etmeye başladı. Kendi kendine bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Bazen aklına Melek geliyor, geldiğinde de sanki beraber dans ediyor gibi adımlar oluşturuyordu. Etraftan geçenlere göre bu olay garip bir gencin, garipsemesinden başka bir şey değildi. Ama orada cennetin keşfi yaşanıyordu. Bu durumlarda insan, herkesin bildiği yerlerde hiç kimsenin bilmediği durumları var ediyordu. Herkesten uzakta kendi kurduğu düşlemlerin o güzel yatağına kendisini atıyor, düşlerin o güzel kokusunu kokluyordu.

Önemli olan da insanın düş yatağını kendine yurt edinebilmesiydi. İnsan, acının kumsalına bir oba kurduğunda, artık oralardan nezaketen uzaklaşsa bile geriye dönmek zorunda kaldığında, orada bir evi olacağını da biliyordu. İnsan bu şekilde en diplerde yaşanılan acıları her zaman sıcak bir yuva haline getiriyordu ve yeni acılar yaşandığında o yuvaya sığınıp düşlerini anıyordu. Galip o gün eve huzurlu bir biçimde döndü. Suratında kuşların dansına benzer bir gülümseyiş mevcuttu. Annesi nerede olduğunu sorduğunda dahi onu öpüp "Düşlerimdeydim," dedi. Tesadüf

mü bilinmez ama gerçekten de düşlerinde olduğunu gece yarısı rüyasında keşfedecekti. O gece yorgun olduğu için hikâye anlatamayan babasını uyurken bir süre izleyip ardından yatağına yönelmişti. Daha sonra gezegenleri duvarına dizmiş, Satürn halkasında kendi dansını sergileyecek düşlere girişmişti. Belli ki bu düş onu çok yormuş, bir süre sonra uykuya dalmıştı. Uykusunda ne olduğunu bilmez bir labirentin içinde, bir ışık süzmesinin peşinden gidiyordu. Her tarafı tımarhane duvarlarıyla örülü bu bilinmedik yere yabancı olduğunu anlar anlamaz o ışığın peşinden koşarak oradan çıkmaya çalıştı. Tüm bu uğraşlarının sonunda bir açıklık bulup başını oradan çıkarttı. Az öncesinin gri ve bulanık dünyası, yeni haliyle masmavi düşlerle bezeli bir dünyaya dönüşmüştü. Her yer maviydi, duvarlar yerine bir boşluk, boşluğun içinde süzülmesini sağlayan bir ışığın üstüne kurulmuştu. Etrafı incelemekten kendini alamazken birden karşısına bir ulak çıktı. Rüyası kendi bilinçaltının keşfiydi. Kendine dair bu keşfin sonunu merak ediyor olduğu için, ilanihaye gitmeye de hazırdı. Bir yandan doğum öncesinde ona bir şeyler anlatan sesi anımsıyor gibiydi. O zamanlar anlamasa da bilinçaltının senfonisi yine aynı notaları çalıyordu. Eski dönemlerde ulaklar padişahların, kralların mesajlarını iletirlerdi. İnsanın da kendi içinde duygularını anlarına taşıyan ulakları vardı. Kimi zaman kendisini aniden belli ediyor, kimi zaman eski zamanlardaki ulaklara benzer şekilde gövdelerine çıngıraklar takıyorlardı. Derken ulak yaklaşıp Galip'in ruhuna bir şiir üfledi: "Evren, Tanrı'nın lunaparkı olmalı. Yıldızlar, Tanrı'nın misketleri. Dünya, Tanrı'nın karamsarlığı olmalı. İnsan, Tanrı'nın yarası. Aşk, Tanrı'nın merhemi olmalı. Aşk, Tanrı'nın merhameti..." O mavi dünyada yankılanan şiirin ardından, rüya

son buldu. Galip duyduğu şiirle gece yarısı yatağından irkilerek uyandı. Sıradan bir rüya değil bu, diye düşündü. Kalkıp su içti, balkona çıktı, derin bir nefes aldı. O günün bilinçaltına kattığı huzurun şiiridir, diye düşündü. Lavabodaki aynaya gidip haline bakmak istedi. Baktığında ise gözlerinden uyku aktığını ve hemen sonrasında bu durumu çözmesi gerektiğini fark etti. Yine de uykusuna yenik düşüyor gibiydi. "Olur," dedi böyle şeyler, bir garip korkuyla. Uyuyunca geçeceğini düşündüğü her şey gibi, yavaş yavaş yatağına yönelip uyuması için gereken ortamını yeniden kurmaya çalıştı. Bir süre sonra da endişelerini yenip yine kendince hiç keşfedilmemiş galaksilerin düşü ışığında uykuya daldı.

Ancak sabah uyandığında hâlâ aklı o rüyadaydı. Delilik, gerçeğin dibinde oturup düşlerin demini yudumlamaktı. O bilinmez notalarından birkaçını aklında tutmuştu. "Sahi neydi evren?" diye düşündü içinden. İçi ona cevap verdi. "Evren, Tanrı'nın lunaparkıdır." Derhal bir internet kafeye gidip şiiri tüm arama motorlarında didik didik aradı, bulamadı. Sorsa annesi ve babası da bilemeyecekti, biliyordu. O şiirin rüyasına rasgele giren bir şiir olduğunu düşünerek çıktı kafeden. Dün kuşları özgür bırakmanın heyecanı bugün de devam ediyor olacak ki, yine benzer yollarla hırsızlık yapıp Kudret'in yerinin yolunu tuttu. Bu sefer parası iki kuş almaya yetiyordu, aldı da. Yine benzer ritüelleri takip ederek gölün yolunu tuttu, yine aynı dans eşliğinde onları özgür bıraktı. Ne zaman bu amaçla hırsızlık yapsa parayı sadece ve sadece kuşlar için harcamaya kararlıydı. Ne kendisi, ne ailesi, ne de başka bir konu için paraya dokunmayacaktı. Her şeyin dünkü akışında gelişmesi onu şaşırtmamıştı da, ikinci gecesinde de rüyasının aynı şekilde gelişmesi onu hayrete düşürmüştü. İlk önce durumu

babasına anlatmayı düşündü. Gece aynı rüyayı görmüş ve yine balkona nefes almaya çıkmıştı, yine herkes uyuyor ve Galip'in içinde bulunduğu durumdan haberleri olmuyordu. Galip karamsarlığıyla sarmaladı kendini. "Uyumalı ve yarın okula gitmeliyim," dedi sessizce. Uykusu yarım yarım kesilse de sabah olmuş ve okulun yolunu tutmuştu. O gün okulda aklı tamamen kuşlar ve kuşların getirdiği bu gizemdeydi. Bir yerlerden okuduğu kadarıyla bunun bilinçaltında saklanan öğeler olduğunu düşündü. Galip çoğunlukla vaktini, okulun imkânsızlıklardan bozma kütüphanesinde geçiriyordu. Yine orada bulmuştu kendini. Kitaplara odaklanmaya çalışsa da kendini rüyadaki düşüncelerden ayıramıyordu. Mutlak anlamda kuşların özgürlüğü ile ulak arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. Takip eden günlerde hırsızlıklarına itinalı bir şekilde devam ediyor ve dünyanın belki de en ilginç alışkanlığını kendine kazandırıyordu. Sırayla zenginlerin parasını alıp cüzdanlarını serbest bırakıyor, en son da geceleyin ulağın selamını alıyordu. Şiiri gitgide ezberliyor, sabahları kendini bir süper kahraman olarak görüyor, geceleri de kendini düşleriyle deşarj ediyordu. Lise hayatı birbirini takip eden keşifler ve bu keşiflerin vermiş olduğu ilginçlikler ile geçmeye devam etmişti. Sınavlarda olayı garip boyutlara taşıyarak kendince makul olan cevapları vermeyi ihmal etmiyordu. Bir kere girdiği biyoloji sınavının ekoloji bölümünde hoca "insan nüfusunun artışı ve ölülerin dünya ağırlığına nicel etkisi" hakkında bir soru sormuştu. Galip, bu soruyu şu şekilde yanıtlamayı kendine bir gurur meselesi olarak görmüş ve düşündüğünü yapmıştı: "Dünya'nın ağırlığı ölülerimizi gömdüğümüz için değil anılarımızı gömemediğimiz için artıyor hocam. Bu yüzden basmaya çalıştığımız her gerçeklik içine çöküyor.

Farkında mısınız bilmem ama insan nüfusu arttıkça, insan nesli tükeniyor. Dünya'yı insan değil, insansızlık ağırlaştırıyor hocam."

Düşümüz neyse acımız da oydu.

Tabii okulda kendi gerçekliklerini öğreten hocalar Galip'e o sınavdan düşük not vermişti. Yine bir seferinde geometri sınavında kâğıdın olur olmadık yerine Melek'i de düşünerek şunları yazmıştı: "İnsan kendini anlamak için felsefeyi, kendini anlatmak için edebiyatı buldu. Kendini sağlama almak için matematiği, kendini göstermek için fiziği buldu. Kendini yaşatmak için bilimi, kendini tanımlamak için coğrafyayı buldu. Ancak ne olduysa oldu ve birden hasreti bulup, kendini unuttu. Çünkü bu duyguya ne şiirler ne anlamlar ne toplamlar ne ispatlar ne şehirler ne de gerçekler yetebildi." Bir başka zaman girdiği kompozisyon sınavında sanki insanların edebiyat hakkındaki fikirlerini bir bir yıkıp popüler kültürün kirlettiği kitaplara bir cevap veriyormuşçasına yazmıştı cevabı: "Edebiyat Virginia Woolf'un ceplerini taşla doldurarak Ouse nehrine bıraktığı bedenidir. Sylvia Plath'in fırına sokup boğduğu dünyaya 'ağır' gelen kafasıdır. Tolstoy'un çok sevdiği tren garında donarak ölürken, üç gün sonra bulunan yırtık ayakkabısıdır. Ömrün ortasına "35 yaş" şiiri yazıp 46'sında ölen Cahit Sıtkı'nın kederi, İstanbul'u gözleri kapalı dinlerken, belediye çukurunu görmeyip düşerek ölen Orhan Veli'nin kaderidir. Edebiyat, keyif almak için, yoksunluktan bihaber yapılamaz." Kitaplarda okuduğu her şey Galip'in kendini daha çok geliştirmesini sağlıyor ve bu şekilde dünyayı yorumlamasına daha çok olanak tanıyordu. Bu aşamada bir yandan dersleri de pek düzene girmiyordu. Çünkü okulda sistem en iyi eğitimin bilgin bir birey yetiştirmek olduğunu unutturuyor ve beş dakika sonra

unutacakları bilgiler için beş sene, on sene, belki yirmi sene insanları bekletiyorlardı. Üstelik bu bekleyişin sonunda verdikleri ise beş cümleden oluşan kâğıt parçaları, diplomalar oluyordu. Tarih sınavında kölelik üzerine gelişen bir soruya da Galip'in cevabı netti: "İnsan anlatamadığı her şeyin kölesidir. Bu yüzden Sait Faik yalnızlığının, Peyami Safa deliliğinin, Nazım Hikmet sevdalarının, Oğuz Atay düşlerinin, Yusuf Atılgan endişelerinin, Sabahattin Ali merhametinin, Didem Madak hislerinin, Cahit Sıtkı yaşama arzusunun, Attila İlhan ışığının, Turgut Uyar gökyüzünün, Cemal Süreya ise kuşların kölesi olmuştur. Hayat, duvarları anlatamadıklarımızla örülü tımarhanenin penceresinden dünyayı seyredişimizdir." Aynı tarih sınavının başka bir sorusundaki savaşlara dair de cevabı aynı düzlemdeydi. "Sokaklarda gezerken, erkek çocukların oyunlarını silahlar üzerine kurduğunu görünce üzülüyorum hocam. Ülkenin durumunu özetlemesi bir kenara, diğer tüm canlılara karşı bir nefret içinde büyümelerini de tehlikeli buluyorum. Kedilerin kuyruğunu kesmekten, çiçekleri koparmaya kadar taşlar ve sopalarla sokaklar, çocukluğun kaybolmasına şahit oluyor. Diğer yandan kıyılarda çocukluğunu oyuncak ev gereçleriyle geçiren kız çocukları, ileride birilerine köle olmayı öğreniyor. Bence erkek çocuklarımızın eline oyuncak silah yerine kitap; kız çocuklarımızın eline de oyuncak bebek yerine, bir müzik aleti verelim, düşman olmamayı, özgürlüğü ve anlayışı öğretelim hocam."

Fizik sınavına da etki etmişti onun cümleleri, asıl fiziğin Melek'in yanında olmak ile karşılanabileceğini düşünüp cümlelerini sıralamıştı. "Orhan Veli öykülerindeki vapura binip, Sait Faik öykülerindeki adaya gitmek seninle. Orhan Veli'nin

cigarasından yakıp, Hayyam'ın şarabını yudumlamak seninle. Kulak verip Veysel'in sazına, Özdemir Asaf'ın papatyalarını koklamak seninle. Yaşar Kemal'in puslu dağına bakıp, Hazerfen gibi uçmayı düşlemek seninle. Edip Cansever'in karanfilli yollarından geçip, Turgut Uyar'ın göğe bakma durağına varmak seninle. Ve inceldikten sonra Süreya gibi, Nazım'ın hasretiyle kavuşmak seninle." Galip'in sınav kâğıtlarıyla inatlaşması dil sınavlarında bile etkisini göstermişti. Bir gün hoca, sınav kâğıdında tek bir soru soracağını söylemiş, sınıfı tüm konulardan sorumlu tutmuştu. Galip ise sistemi sevmediğinden ötürü günlerce yatıp, sadece sayısı onu geçmeyen fiilleri ezberlemişti. Sınava girdiğinde hocanın sorusu ilginçti. "Tüm insanların ortak yaşantısını (hayat hikâyesini) yazınız. (Explain the life story of all people.)" Arkadaşları dakikalarca kâğıtla uğraşırken, Galip kâğıda üç kelime yazıp onları izlemişti. Hoca sonraki derste sınav kâğıtlarını okurken, sıra onun kâğıdına gelince Galip'i yanına çağırmış ve "Bunu hiç unutmayacağım," demişti. Kâğıtta insanın hikâyesi diye anlattığı üç kelime, Zela Savaşı'nı kazanan Julius Cesar'ın Roma Senatosuna adadığı ve tarihe geçen sloganının beceriksizce tasarladığı çevirisiydi: "We came, we saw, we defeated." (Geldik, gördük, yenildik.) Kimya sınavında da durum değişmezdi. Kimyası bozulan nesle inat, Galip kendi cümlelerini oraya da iliştirmişti. "Kadınlığı Virginia Woolf'tan öğrenmiş birine 'Ben iyi bir erkeğim,' demenin bir anlamı yoktur, aynı şekilde erkekliği Charles Dickens'ten öğrenmiş birine 'Ben iyi bir kadınım,' demek gibi. Vicdanı Dostoyevski'den öğrenmiş birine 'Ben hatasızım,' demek ne kadar anlamsızdır değil mi? Çünkü hata yapsan da affedeceğini bilen birine bu söylenmez. Tanrı'yı 'Onu sizin bencilliğiniz

öldürdü,' diyen Nietzsche'den öğrenmiş birine 'Ben inananlardanım,' demek pek de inandırıcı olmaz, aynı şekilde deliliği Foucault'dan öğrenmiş birine 'Ben daha deliyim,' demenin pek delice olmadığı gibi. En önemlisi de, yalnızlığı Kafka'dan öğrenmiş birine, 'Ben gidiyorum,' desen ne olur hocam? Merak etmeyin, bizim kimyamızı kimse bozamaz." Çevre dersi sınavında da Galip kendi esintisini bırakmıştı. "Karadeniz'in güzelim akarsularını, çiçeklerini kurutup metropollerdeki kafelerin kenarlarına yapay akarsular, çiçekler yaptık. Neşet Ertaş'ın kurban olduğu Zahide'yi unutup popüler kültürün anlamsızlıkları üzerine yapay duygular kurduk. Eski kitapların kokusundaki sonsuzluğa burun tıkayıp, yeni kitapların çilek kokusunda yapay edebiyatı bulduk. Sosyal medyada, insanın istediği kişiliğe büründüğü yapay akla dadandık. Estetik ile yapay vücudu, kıyafetler ile yapay sınıfı keşfettik. Meyvenin, sebzenin, paranın hep yapayını ürettik. Şimdi bütün bu yapaylıkların dünyasında, yapay olmayan insanı lütfen kimse düşlemesin."

Galip anlamıştı; insanın kendini bulmak için arayışı, kendine uygun birini bulmak için yaptığı arayıştan çok daha makbuldü.

Anketlerde de dahi kendi izlerini bırakmayı ihmal etmiyordu. Okulda sorunları ile ilgi yapılan bir ankete de not düşmüştü Galip: "Kitaplardaki boşluklara benziyordu içimizdeki boşluklar... İnsanlar, kendi cümlelerini tatmin etmek için, bir dayanak noktası olarak görüyordu boşluklarımızı zira. Kitaplardaki boşluklar parmak izleriyle, içimizdeki boşluklar ruh izleriyle kirleniyordu fark edilmeden. Kitap bitince bir rafa, ömür bitince bir mezara konulan boşluklarımız; bilinmeyen bir zamanın hiç yazılmayan hikâyesi olarak kalıyordu geleceğe." Bir keresinde de Kafka ile

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Milena'nın aşkına atıfta bulunan bir hocasının sınav kâğıdına şunları yazmıştı. "Herkes Kafka ile Milena'nın aşkını bilir. Buna karşın çok az kişi Kafka'nın pespaye bir otel odasında kalp yetmezliğinden, Milena'nın ise Nazi kampında böbrek yetmezliğinden öldüğünü bilir. Ölüm hikâyelerini ilk okuduğumda, her şeyi bir kenara bırakarak, ikisini de ortaklaştıran 'yetmezlik' üzerine yapmıştım ilk tespitimi. 'Yetmezlik' dedim. Belki de aşk budur. Belki de aşk bir 'an yetmezliğidir'. Belki de aşk bir 'yetemezlik endişesi', bir 'yetinemezlik arzusudur'. Günler günleri peşi sıra kovalamış ve lise döneminin son gününde karnelerini almaya gitmişlerdi. Galip dershaneye gidemediği için kendi çabalarıyla bir yandan okul eğitiminin dışında, test kitaplarıyla arasını iyi tutmuş ve her seferinde içinde psikolog olma isteğini yinelemişti.

Çünkü annesi gerek doğum öncesinde akrabalarıyla, gerek doğum sonrasındaki yoksulluğu nedeniyle psikolojik olarak yıpranmış ama pek de psikolog bilmedikleri için kocasından gizlice hocaya gitmeye başlamıştı. Hocanın bilime alternatif olarak bulunduğunu ve ona göre onu cinlerden koruyacağını da düşünüyordu. Ama maalesef Galip'in de fark ettiği üzere tam tersi oluyor ve Sevgi her seferinde daha kötüye gidiyordu. Galip'in karnesi orta seviyede gelmişti. Ama asıl yüksek duyguya karne aldığı günün akşamında maruz kalmıştı.

Gece, karanlığıyla Galip'in babası Barış'ın ruhunu örtmüş, içinden çıkamadığı düşüncelerle içine ışığın sızmadığı bir hapishaneye tıkamıştı. Günlerce hislerinden oluşturarak yaptığı duygu kalesinin en tepesine çıkmış, yeryüzüne alabildiğince bir tiksintiyle bakar olmuştu. Belki kalesi dışarıdan gelen tüm acılara karşı dayanıklıydı ama kalenin içi karşı konulamayan bir yıkıntıyla

kaplıydı: Endişe. Ne tarafa bakarsa baksın kalenin içindeki endişeleri peşi sıra sürüklüyor, gittiği yerlerde de bu şekilde güzelliğin izini bulamıyordu. Dünyaya geliş amacını sorguladığı o efsunlu gecelerin ardından, sonuç raddesinde sırtından akan bir terle uyanmıştı o gece. Var oluşunu pek çok defa Galip'e özgürlük olarak anlatmıştı. Onun doğumuna kadar topluma, patrona hatta bazen eşine bile olan köleliği canını sıkmıştı. Üstüne bir de olmayan çocuk için kendi erkekliğiyle sınanması Barış'ı geçmişte hiç düşünmediği dertlerin de içine sürüklemiş, aşsa da bastığı her yerde ona acı verir olmuştu. Çıkmak istediği, kaçmak istediği, boğulmak istemediği bir bataklığın ardında onu hiçin beklediğini de biliyordu. "Ama..." diyordu her seferinde: "Kazandığımız her şey efendilerimizi çoğaltıyor."

Terin verdiği soğukluk ile yatağın diğer tarafındaki Sevgi'yi uyandırmaya çalıştı ilkin, sonra biraz daha sertçe, sonra biraz daha. Her seferinde sanki kendi özgürlüğünü kazanmaya çalışan bir mahkûmun tünel kazışı gibi acil bir çabayla dokunuyordu Sevgi'ye. Sevgi uyanmadı, o da daha fazla zorlamadı. Barış az önce sığındığı kalesinden dışarı çıkmış gibiydi. İç sesi ona hiçbir zaman özgür olamayacağını söylüyor, kendi iradesiyle de buna karşı gelmeye çalışarak sessizce tekrarlıyordu: "Gidiyorum efendim!" Bu söz sanki dünya üzerinde insanın hep yapmak istediği ama içine mahkûm olarak cezalandırdığı kazanımlarına söylemek istediği bir sözdü. Gaye ne kadar güzel olursa olsun, varış her zaman köleliğe çıkıyordu. İnsan hiçbir zaman "Ben gidiyorum," diyemediği paradokslarla boğuluyor, eninde sonunda, kendi hapishanesinin içinde deliriyordu. Barış da deliliğin patlamasını yaşayan biriydi o gece. Ayağa kalktı, hızlı hareketlerle kendi

etrafında döndü. Durdu ve nefes aldı. Alelacele bir şeyler alıp kapıdan çıkarken tekrarlıyordu: "Gidiyorum efendilerim!" Kapının sert çarpışıyla uyandı Sevgi... O ses bir şeylerin ters gittiğini anlatıyor, bu gecenin tehlikeli bir zamanın başlangıcı olduğunu hissettiriyordu. Sevgi, Barış'ı göremeyince önce Galip'in yanına koştu. Galip uyuyordu. Barış'ı evin içinde aradı, bulamadı. Derakap onun dışarı çıktığı ihtimali pekişti kafasında.

Yoluna bakmak için balkona çıktı, tam aşağıyı gözleriyle tarıyorken birdenbire Barış'ın sokağın sonundan koşarak uzaklaştığını gördü. Barış delirmişti, Barış gidiyordu. Sevgi'yi endişe kulvarlarını aşmaya çalışan bir duygu bürüdü. Ne yapacağını bilmez bir halde önce salona gitti, sonra ayakkabılığa baktı, amacı ayakkabılarını alıp Barış'ın peşinden koşmaktı. O an Barış'ın yalınayak dışarı çıktığını fark etti. Ayakkabıları, terlikleri yerli yerindeydi. Sevgi'nin endişesi giderek artıyordu. Önce Galip'i uyandırmak istedi ama sonra olayın belirsizliği onu kendisinin dışarı çıkma düşüncesine itti. Ayağına terlik geçirip çıktı. Tanrı kadını, her zaman çocuk kalacak adamlara göz kulak olsun diye mi yaratmıştı bilinmez ama yıllardır büyüttüğü aşkının, çocuksu bir biçimde kaçışının anlamını, beynin kıvrımlarından akan düşünceler ile dinginleştirmeye çalışıyordu. Aklına hep iyi şeyleri getirse de çıkmıştı. Barış'ı o gece sokak sokak aradı, bulamadı. Issız sokakların verdiği korku onun için o anlarda hiçbir şey ifade etmiyordu. Önce Barış'ın o bakışı, sonra o koşuşu Sevgi'nin yoksulluğuna bir de yokluğu ekleyecek gibiydi, öyle de oldu. Eve geldiğinde gün aydınlanmak üzereydi, eve ağlayarak ve bitmeyen bir korkuyla dönmüştü. Eve dönerken aklında, bir şekilde Barış'ın dönmüş olma düşüncesi vardı, eve gelmiş bakmıştı ama Barış hâlâ yoktu.

Yorgunluğu ona engel olsa da, ağlaması daha da artarak devam etmişti. Evin salonundaki eski çiftli kanepenin üzerine uzandı. Galip birdenbire annesinin sesine uyanmış ve yanına gelmişti. "Ne oldu anne?" dedi konudan çok uzak bir şekilde. Sevgi de Barış'ın gittiği gözlerle baktı Galip'e. Uzunca baktı, uzunca.

Galip bir daha sordu "Anne ne oldu?" Sevgi gözünü kırpmadan bakıyordu hâlâ. Önceki gece Barış, Sevgi'ye, yatak odalarına geçip hiçbir şeyin iyi gitmediğini ve hiçbir zaman özgür olamayacaklarını söylemişti. Kendince oluşturduğu fikirlerle, en çok da toplumun ısrarı yüzünden Galip'i bu kadar yoğunca beklediklerini, Galip doğdu doğalı da hiçbir şeyin umdukları gibi olmadığından bahsetmişti. Galip çok istese de bir üniversiteye gidemeyecekti. Bunu belki sadece Barış biliyordu. Sevgi istese de bir ev alamayacaklardı, bunu da sadece Barış biliyordu. Barış bir süre önce deliliğin eşiğini zaten atlamış ve ait olduğu her şeyin, kendisinin efendisi olduğunu aklına kazımıştı. Sırf bu yüzden yakın zamanda işi de bırakmış, Sevgi'nin merdiven işlerine geri dönmesine neden olmuştu. En büyük kazanımı da Galip'ti. Sevgi'nin aklından o an tarif edilemeyecek yoğunlukta düşünceler geçmiş, aklının sınırları bir bir zorlanmıştı. Sevgi kederlenmiş bir halin titrek yankısıyla Galip'e "Uyu," Dedi. "Baban hava almaya gitti." Anneler böyleydi, gözlerinden akan kızıl kana bakmadan, çocuklarına bembeyaz sütler içirirlerdi. Galip annesine sarılıp bu durumun onların zaman zaman yaşadığı ufak problemlerden biri olduğunu düşünerek tekrar yatmaya gitti. Ertesi gün polise haber vermişti Sevgi. Ama hem o gün hem beraberindeki günler de Sevgi'nin hislerini haklı çıkarır nitelikte rutin ilerliyor ve Barış'tan bir haber gelmiyordu. İyiden iyiye durumu kabullenmeyle, durumu

reddetme arasında her gün oturuyor ve korkuyordu. Sadece korkuyordu. Ailesi, akrabalarıyla arasındaki mesafe ve Sevgi'nin kendi içinde büyüttüğü gururu, onları aramasına engel oluyordu. Bir yandan da bir yerlerden para bulup Barış'ın geleceğini umduğu günlere kadar idare etmeye de çalışmalıydı, biliyordu. Galip babasının gidişiyle ilk kez hikâyeleri dinleyemediğinde yüzleşti. İlk günlerde küçükken edindiği deneyimleri düşündü. Tuvalet kâğıdı rulolarını alıp yıldızları izledi. Bilinci yerindeydi fakat babasının o yıldızların birine gittiğini düşünmek istiyordu. Babasının o yıldızların birinde bir düş semti kurduğunda annesi ve kendisini de bir gün yanına alacağına inanmak istiyordu. Sonraki günlerde babasının anlattığı hikâyeleri dinleyemeyenin sadece kendisi olmadığını fark etti. Odadaki nesneleri kişiselleştirip onlara hikâyeler anlatmaya başladı. Babasızlık kötü bir şeydi ama akıbetteki belirsizlik daha kötüydü. Hayat içinde milyonlarca insan ölüm döşeklerinde kıvranan babalarını görüp her gün ölüyordu. Galip de o günlerde döşeğin üzerinde, yanında olmayan babasının hikâyeleriyle arafta bir hayat yaşamaya kalkışmıştı. Sevgi, geceler boyunca Barış'ın nereye gittiğini anlamlandırmaya çalıştığı çelişkilere yenik düşmüştü. Galip ise sadece şaşkındı ve bu durumu çözmeye çalışıyordu. Bir yandan o gece ne olduğunu annesine sorsa da cevap alamıyor, bir yandan da bu durumdan dolayı giremediği sınavı ve kendi geleceğini sorguluyordu.

Yalnızlığı
kanıksamak
deliliğin başlangıcıydı.

Bir anlamda kendini diri tutan Galip çoğu zaman annesini ayakta tutmaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Çünkü Sevgi, her şeyin Galip'in yüzünden olduğunu düşünmeye başlamış ve istemeyerek de olsa onu ötekileştirmişti. Ara ara aklı başına geldiğinde onu yeniden seviyor ve artık Galip ile beraber yürüyeceklerini tekrarlıyordu. Eskiden ayda bir kere olsun gittiği komşusuna dahi gitmez, hiç kimseye Barış'ın gidişini anlatamaz olmuştu. İçinde içini her geçen gün daha çok kemiren afakanlarla dolu bir ülke kurmuş ve o ülkenin başına geçmek için büyük mücadele vermişti. Bu son olarak, gerçek anlamda bir ülke düşüne dönüştüğünde ise delilik zamanı onun için de gelmişti. Barış gittikten bir ay sonra, evde yalnız olduğu bir gün Sevgi'nin aklına anlamsız gidişlerle doldurduğu kalabalık hayatının kapısından çıkma fikri geldi. Yatak odasının penceresi Yahya Kemal'in *Keder Musikisi* ile hırpalanmıştı. Rutubet kokan duvarları, pişmanlık kokan geçmişiyle arkadaş olmuş; birbirlerini anlayış ile karşılıyorlardı. Sağ ayağı eksilmiş sandalyesinin altına sıkıştırdığı umutları, onun düşüp incinmesine engel oluyordu. Sevgi de deliliğin sınırına gelmişti. Yıllardır gittiği o hocalar zaten dengesini bozmuşken, üstüne üstlük o dengeyi ayakta tutan tek kişi de artık yanında yoktu. Galip o gün eve geldiğinde Sevgi kapıyı dakikalar sonra açmış ve Galip'in yüzüne anlamsızca gülümsemeye başlamıştı. Galip bu gülümsemenin nedenini annesinin mimiklerinde

ararken, Sevgi "Hoş geldin haberci," diye karşılamıştı Galip'i. Galip'in uzak diyarlardan kendi ülkesine haber getiren bir elçi olduğunu düşünüyordu. Olanca kuvveti ile sarılarak "Haberlerin iyi mi?" diye devam etti sözlerine, gülümsüyordu. Üstünde pejmürde kıyafetler vardı. Galip korku ve panikle elini kalbine götürdü. Artık daha fazlasını görmek istemiyordu. Babasının gidişini görmemişti belki ama bu durum çok kötü bir haldi. Gözlerinin önünde, anne ve babasının akli durumunun kaymasına kim dayanabilirdi ki? Galip anlık reflekslerle olayı toparlamaya çalışmak için annesine bilinç açıcı sorular sormaya çalıştı, olmadı. Sarıldı, bekledi, olmadı. Annesini silkeledi olmadı. Bir bardak suyu alıp boca etti suratına, olmadı. Bağırdı, çağırdı, olmadı. Sevgi hiçbir şeye tepki vermeden yerde oturarak gülümsüyor ve ülkesine geldiğini düşündüğü haberciye selamlarını iletiyordu. Gidenler neyse de, kalana, o gidişten önce her şey mükemmel görünürdü. Gidenler, her şey o kadar derli toplu iken gitmişlerdi ki, insanın onlardan sonra oluşan dağınıklığı hep bu yüzdendi. İnsanın düzeni hep son, kaosu hep başlangıç bilişi bu yüzdendi. Tanrı bile büyük yıkımlarla dolu kaosun ardından gelen kıyamete "diriliş" ve "ayağa kalkış" dememiş miydi? Tanrı da delirenlerden yana değil miydi? Sonsuza varılan bir düzensizlik, sınırları olan bir düzenden daha onurluca değil miydi? Tüm kutsal kitaplarla sabit kılındığı üzere, Tanrı'nın insanlarla en çok iletişime geçtiği an, insanların birçok şeyi "Neden?" diye sorguladığı andı. İnsanlık tarihinde her "Neden?" sorusu bir idrake, bir ilerleyişe sahne olmuştu. Görünen oydu ki, Tanrı kendisini "Neden?" sorusuyla arayan herkesi sevmiş ve kendi malumatını anlatmak için her zaman yalnız insanları seçmişti. Çünkü insan "Neden?" sorusunu

en çok yalnızken sormuştu. Bu yüzden insanın en büyük ibadeti, kendi "benliğini" tavaf edişi, "insan orucunu" eksiksizce tutuşu ve ruhunun direklerine "yalnızlık" mahyasını özenle asışıydı. Yalnızlık terbiye edildiğinde insanı idrake, terbiye edilmediğinde deliliğe götürürdü. Sevgi'nin de artık bu terbiyeye tahammülü kalmamıştı. Galip hızla evden çıkıp annesinin bazı zamanlar uğradığı komşusuna haber verdi. İlk başta doktora götürmek komşunun aklına gelmemişken Galip olaya müdahale etti ve komşudan ettiği ricayla annesini bir taksiye bindirip hastaneye doğru yol aldılar. Galip kusma hissiyle karışık devinimlerin arasındaydı. Çünkü hazmedemediği şeyler vardı ve sevdikleri şekil değiştiriyordu. Her şeye rağmen bir yandan arabada annesini sakinleştirmeye çalışıyordu: "Seni habercine götürüyoruz güzel annem." Korkusunun, belirsizliğin arenasında cenk edişine şahit olan Galip, bir süre sonra annesini hastaneye getirmiş, yolda endişeye bağlı hislerini derin nefeslerle geçiştirmişti. Hastanedeydiler. Annesi içerideyken Galip'in korkusu dinmemişti. Zaman ona da kaybedişleri art arda göstermiş, içinden çıkılmaz bir hal edindirmişti. Birkaç saat sonra gelen haberle Galip annesinin artık hastanede kalması gerektiğini ve poliklinik servislerinin hemen yan binasında bulunan sinir hastalıkları bölümüne sevk edileceğini öğrenmiş, tedirginlikle onu bir kere görmek istemişti. Gerekli işlemlerin ve sevkin ardından doktorların müsaadesiyle annesinin bu ani durumunu anlayabilmek adına odaya girdi, annesi uyutulmuştu. Belli ki içeride daha da kötü bir hal almış, ellerinde çizikler oluşmuştu. Annesini yatağa bağlı gören Galip, düşlerini de bir bir yerden toplayarak yanına geldi. Yatağın üstüne oturarak annesinin yüzünü okşadı. Annesi hissiz bir şekilde

uyuyordu. "Anne!" diyerek seslendi bir iki kez, kendisinden hemen sonra odaya giren hemşirenin nezaretinde. İnsan, annesinin öksürüşüne bile dayanamazken bu durumu da ancak yaşayarak anlayabilirdi. Aldığı izin de zaten sadece girip çıkmasına dayalı bir izindi. Bir iki derken seslenmelerini kesip odadan çıkmak zorunda kaldı. Hemşireler ona bu tip durumlarda genellikle ziyaretçilerin gececi olarak kalmadığını, annesinin en güvenli yerde olduğunu söyleyerek ona eve gitmesini önerdi. Galip bir iki saat daha orada durarak annesini yalnız bırakmamayı diretse de kendisini bir an önce eve gidip annesi gelene kadar yaşaması için gereken planları yapmak zorunda hissediyordu. Belki yaşıtları bu durumu epeyce zor atlatırdı ama Galip düşlerinde yüzlerce gerçeğin üstünden çoktan atlamıştı. Kendi yoksulluklarıyla başlayan var oluşunu kitaplarla ve bilinciyle terbiye etmişti. Soğukkanlılığı, soğuk insanların eseriydi. Bu yüzden sakindi. Çünkü olacakları biliyormuşçasına kendisini her şeye hazırlamıştı. Delilik olmasa bile anne babasının arasına giren endişeleri olacaktı, farkındaydı ve bundan korunmuştu. Bir anda umulmadık durumların içine düşen Galip, çelişkilerini akıllarının ucuna kadar götüren anne ve babasının yorgunluğunu hisseder şekilde eve gitti. "Kim bilir benden habersiz ne acılar çektiler?" diye düşündü. Acıları beraber aşmayı teklif etmedikleri için ilk önce onları suçladı, sonra da delirmelerindeki nedenleri sormadığı için kendisini.

Galip'in çelişkileri ne mutlu ki, bilinçli bir hal alıyor, hepsini ayrıştırabiliyordu. Galip tek gerçekliğin düş olduğunun da farkındaydı. Çünkü ona göre dünyada sadece düşlerin tam anlamını karşıladığı ortadaydı. Annesi de babası da kendi düşlerini gerçek sandığı an deliliğe ilk damlaları akıtmışlardı. Günler Galip'in

hayata tek başına devam etmesini öğütlüyor gibiydi. Bu yüzden zaten babasının gidişinden sonra başladığı iş arayışlarını sıklaştırdı. Evin kirasıyla başlayan birçok sorunla başa çıkmak zorundaydı. Artık kendi hayatının kahramanı olmalı, bir yandan annesinin iyileşmesini, bir yandan da babasının geri dönüşünü beklemek zorundaydı. En kötü ihtimalleri de göze alıp fakirliğiyle baş başa kaldığı hayatta gökleri yaran Tanrı'nın ellerini tutarak düşlerine götürecek ve onları gerçekleştirmek için uğraşacaktı. Belki düşleri biraz daha ertelenmişti ama hiçbir zaman yok olmamıştı. Galip kitaplarda insanların hiçbir şeyden vazgeçmemeleri gerektiğini de okumuştu. Bilim ona insanın yol alışını öğretmişti. İnsanlığın yeryüzündeki hikâyesi gibi, her şey her geçen çağda nasıl gelişiyorsa, bireysel olarak insanın da her dönemde her şeye yeniden başlaması zaruriydi. Bu düşünceden yola çıkarak birkaç günlük acil arayışından sonra bir iş bulmuş ve bazı günler annesini ziyaret etmesine izin verilmesi konusunda zorla anlaştığı bir kafede işe başlamak için kendi hakikatini oluşturmuştu.

İşe gideceği ilk gün sonsuzdan gelen bir hüzün incelip girmişti Galip'in göğüs kafesine. Artık hayalini kurduğu ruh doktoru olma ideali onun da zoruna giden bir şekilde uzaklaşmıştı kendisinden, bu ilk terk edilişi değildi elbet ama en zoruydu. Hep türlü hayaller ile gidip geldiği yollar, bu sefer haberdar olmuştu düşlerinden. Yolun kendi kuralları vardı ve Galip, bu sefer de yola yenilmişti. İnsan, ayakları yere ne kadar sağlam basarsa bassın, mesele insanın tökezlemesi değil de yolun ayaklar altından kayması ise o zaman yenilgiye kucak açmak kalıyordu geriye. Her acının kendisine bir şeyler öğrettiğine inanan Galip, altından kayan bu yola düş kapaklarıyla abanıp tüm geçmişini verse de

bedeni kayıyordu köleliğe doğru. Öyle olurdu zaten, yemek yemek için önüne sunulan çalışma saatlerine başlarken, insanın bir sürüngenden ne farkı vardı? Sürükleniyordu yahu işte! Galip'in yaptığı gibi her insanın da düş kapakları her geçen gün yara alıyordu. Galip de yıllardır annesi ve babasının yüzleştiği bu savaşa, anılarının bıraktığı yaralarla gidiyordu. Bulduğu iş, garsonluktu. Sözüm ona hizmet sektörü, servis sunulan kişilerin servis sunan kişiyi bir köle olarak gördüğü, efendilerin ardı arkası kesilmeyen bir sektördü. Nerede kesiliyordu ki efendilerin ardı arkası? Postmodern kölelik, yalnızları ayartıp onları toplum sıfatıyla avlıyordu. Yaşam, Barış'ın delirme sebebinde olduğu gibi, "İki dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var, iki dakika çalışmamaya ihtiyacım var, iki dakika barınmaya ihtiyacım var," diyerek anlayış beklediğimiz, ama o anlayışı bize hiçbir zaman göstermeyen efendilerle doluydu. Sevgili, eş, aile, patron ya da ev sahibi...

Herkes dişlerini belirli bir zaman kadar sıkma gayretinde olan Spartacus'ün köle ordusundaki neferleri gibiydi. Herkes isyan gününü bekliyor, ancak sadece kendisine isyan edebiliyordu. İçlerinde gelişen kalkışmalar, yine içlerinde kendileri tarafından bastırılıyor, savaş alanı hep geçmişlerinde bir yangın yeri olarak kalıyordu. Efendilerin bitmediği bu dünyada herkes kendi kölesini bitirme uğraşıyla büyüyordu. Tıpkı kan emici sülüklerin emdiği kan kadar bedenini büyütmesi gibi, efendiler de ezdiği köle kadar büyük mezarlara sahip oluyordu. Galip yolun hatasını efendilere hizmet ederek ödemeye gidiyordu. O efendiler ki, girdiği alışveriş merkezi tuvaletini pisliklerıyle donatıp temizlemeden çıktıktan sonra, yakalarını düzeltip en şık görünümleriyle oturdukları kafede servis yapan kişinin ufak da olsa

fincana döktüğü kahveyi mazeret ederek, işten attıracak kadar da masumlardı (!) İçerideki pislikleri ruhlarının en diplerine kadar saklayıp "Evet her şeyim temiz," diyen insanlardı bunlar. Bir adım ötesine kadar onlarla aynı yolda eşitmiş gibi yürüyen Galip, kafeye girince onların kölesi olacaktı. Efendileri Galip'in sadece bu yönünü görecekti. İnsanlar böyleydi. İnsanlar Notre Dame'ın da kamburunu görmüştü, gözlerini değil. İnsanlar Raskolnikov'un yoksulluğunu görmüştü, vicdanını değil. İnsanlar Kayra'nın tembelliğini görmüştü, endişelerini değil. İnsanlar Henry Chanaski'nin ayyaşlığını görmüştü, deliliğini değil. İnsanlar Aylak Adam'ın isyanını görmüştü, varoluşunu değil. İnsanlar her zaman yerli yerinde olanları görmüştü, tutunamayanları değil. Ölüler yaralarıyla, yalnızlar düşleriyle gömülmüştü.

Galip işe gidip geldiği yol üzerinde, insanlarla yürürken insanların parlak kıyafetlerinin ve güzelim temizliklerinin gölgesinde, yolun kenarında sabahlayan, insanların yaklaşmaktan çekindiği, vücudu kirli ve yırtık kıyafetlerle dünyaya geliş pişmanlığının soluğunu veren bir adam görüyordu. Herkes onun kadar yoksul olmadıkları için gururlanırken, Galip ise onun kadar özgür olamadıkları için hayıflanıyordu. Özgürlük Galip'in tek savaş taktiğiydi, şu an bir şeylerin esiri olmasına karşın düşünüyordu, kurtulacaktı. Babasına da bu yüzden kızamıyordu. Çünkü annesinin halini düşündüğü her gece yarısı kalkıp onun yanına gittiğinde, annesi ona babasının özgür olmak için gittiğini söylemişti. Galip bu yüzdendir ki, kuşları özgür bıraktığı her gün, babasının da cennetin bir yerlerinden o kuşların kanat çırpışlarında serinleyeceğini düşünüyordu. Annesine kendi özgürlüğünü emanet eden Galip, babasına da özgürlüğü dair esaretini emanet edip ona kin

tutamıyordu. Ayakları altından yolun kayışı gibi, beynindeki düşünceler eriyip yayılarak ruhuna kaysa da Galip kafenin önüne varmıştı. Tıpkı bir robota verilen talimatların uygulanışıyla örtüşen hareketlerle Galip de henüz yeni terlemiş bıyıklarını özenle kesmiş, ona verilen kıyafetleri özenle giymişti. Kırmızı bisiklet yaka, üzerinde kafenin ismi yazan kışlık bir penye ve okulda giydiği gri renkli kumaş pantolonuyla hazırdı. Yüzünde Kazım Koyuncu'nun "Her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik," cümlesindeki "her şeye rağmen" kelimelerinin naifliğini karşılayacak nitelikteki gülümsemesiyle içeri girdi.

Eğer kıyamet
birinin yiyip birinin
bakmasıysa, köleliğin
başladığı gün zaten
kıyamet kopmuştu.

Kafe, edebiyatın başarıya filiz vermiş tüm ünlü yazarlarını tavanlarından kuklalar halinde misafirlerine sunan bir yerdi. Dekoratif amaçla yapılan bu kuklalar gayet entelektüel birikimi olan bir kafe sahibinin olduğunun da göstergesiydi. Kafenin ismi de Kafka'nın aforizmalar defterinin kayıp seksen dokuzuncu sayfasına ithafen, "Sayfa 89" konulmuştu. Kafenin duvarları çeşitli aforizmalarla örülmüştü ve içeride bazı geceler müzikler yapılan, çoğu zaman tiyatrolar gerçekleşen büyük bir sahnesi de vardı. Kafenin girişinde ünlü yazarların mezarlarını temsilen üzerlerinde isimleri yazan saksılar ve bu saksıların içinde onları anımsatan çiçekler mevcuttu. Menüleri epeyce ilginç olan bu kafe, Galip'e de birçok anlamda bir şeyler katabilecekti. Galip, köleyken çekeceği acıları azaltır umuduyla buraya gelse de dışarıdan her görünen güzel şeyin içinde yapaylık barındırdığını da düşününce umutlarını nötrlüyordu. İçeri girdiğinde yöneticinin selam vermeden, hal hatır sormadan doğrudan "Evet hemen başlayalım," şeklindeki ikazı da bunu kanıtlar nitelikteydi. Galip önyargılı olmamak adına hemen başladı, başka çaresi de yoktu. Daha önce bir şekilde bardak taşıma becerisi olmayan Galip, şimdi omzunda çok daha fazlasını taşımak zorundaydı. Çünkü hiçbir yük, çaresi olmayan sorunlar kadar ağır değildi. Hemen tezgâhtan bardakları alıp ona bilgisayarca gösterilen yerlere sunum yapmaya başladı. Ancak bir şeyleri anlatamama endişesi o kadar

belirgindi ki. "Fazla üstüme gelmeyin, annem çok hasta," diye bağırmak istiyordu, bağıramıyordu. Bu vakitlerde çokça, dünyanın tepesine çıkarak tüm insanların duyabileceği şekilde küfür edip rahatlamak istiyordu. Ama insanlar bunu da anlamaz ki, diye yeriyordu düşüncesini hemen ardından. "Olsun," diyordu sonra, "Eğer ki anlatamadıklarımız, bir tımarhaneyse, oradan çıkan her ışık, başkalarının beyinlerini biraz daha rahatsız etmeli." Galip bu tür işlere hiç alışkın değildi. Çünkü annesi hasta olmadan önce, merdiven işinde incittiği beline hiçbir akşam aldırmadan, oğlunun ve kocasının yemek dahil tüm işiyle ilgileniyordu. Sanırım bu kadınlar doğaüstü güçlere sahipti. Bir erkek işten gelip hemen televizyonun başına kuruluyor, kadın ise kendi işi dışında ayrıca bir de ev işlerini halletme gayesi çiziyordu kendine. Erkekleri kadınlar üzerinde topluma göre üstün gösteren kol gücü neredeydi? Erkeğin güce mağlup olduğu her an neden kadın devam ediyordu işe? Galip'in babası da delirmeden önce aslında bunun farkındaydı. Barış tüm işi Sevgi'ye bırakmak istemese de o sıralar inşaat işi bulamayıp fırında çalıştığı için akşam eşine yardımcı olamıyordu. Her akşam mutfak tezgâhına "İşleri bana bırak lütfen," yazsa da ertesi sabah aynı tezgâhta "Uyu dinlenmene bak," yazılı bir not ve tertemiz bir mutfak görüyordu. Dünyanın en masum haberleşmesiydi bu. Çalıştıkları işler ve hayat şartları yüzünden, sabah işe giden kadın ile gece işe giden adamın bir tür zamansız bir evrende düşlerini akışa bırakması gibi, Barış notu okuduktan sonra uyurken, Sevgi de notu aldıktan sonra işe giderken yüzlerinde hoş bir gülümseyiş kalıyordu. Keşke o gülümseyiş hep devam etseydi, diye içinden geçirdi Galip, evden giden babası ve şu an hastanede olan annesini düşününce.

Galip'in işteki ilk gününde gelişen her şey, işkencecisiyle yüzleşen bir mahkûmun yaşadıkları gibiydi. Babasını onlardan koparan sistem, şu an tam karşısına dikilmiş ve bedenini ona açmıştı. O gün birçok şey geçecekti aklından, her baktığı insan, sunum yaptığı her masa, kendisine selam dahi vermeyen patron onu büyük bir yüzleşmeye sürükleyecekti. "Demek ki annem de kapısını sildiği apartman sakinlerinden, babam da ekmek çıkarttığı patronlarından yıllarca bu muameleyi gördü," diyecekti. İnsanlar Galip'in o an sadece emirlerine sunulan köleden başka bir şey olmadığına, duyguları patronlarca köreltilmiş bir robot olduğuna inanıyor olacaklar ki, yüzüne bile bakmadan verilen siparişler, el hareketleriyle adeta bir köpek çağırıyormuş gibi hissettirilen tavırlar, diğer taraftan her hareketini gözlemleyen kameralar, dikkatli bakışlarla sistemin izdüşümünü Galip'e konumlandıran patron, özensizce yere atılmış çöpler, ilk günü olduğu için çoğunlukla Galip'e temizlettirilen tuvaletteki o pis koku, Galip'in "Medeniyeti temizlik bilen insanlar bu kadar pislik olmamalı," sitemlerine karışarak onu savaşın ortasında bırakıyordu. "Keşke..." diyordu, "Bir an olsun yer değiştirebilsek onlarla." Galip'in bu isteği sanki insanlık tarihinin de bir analizi gibiydi. Efendilerle kölelerin yer değiştirmesi düşüncesi kadim toplulukların da düşündüğü bir durum olacaktı ki, Antik Yunan'da paganlar birçok garip ve kendilerine göre etik ritüellerle beraber, köleler ile efendilerin yer değiştirdiği Saturnalia isimli bir bayram kutluyordu. Pek de iyi niyetli olmasa da efendi ve kölelerin yer değiştirmesi, bu ritüellerde olduğu gibi bir gün değil de her gün olsun diye tarih birçok savaşlara tanık olmuş, bu konuda fazlasıyla hassas izler bırakmıştı. Galip'in "yer değiştirsek" dediği bu cümle bile sanki tarihin tüm

bu yükünü taşıyordu. Modern kölelikte, bu yaklaşım uzak bir ihtimal olarak görülüyordu. Çünkü yoksulların evine giren ter kokusunun kesilmemesinin nedeni, zenginlerin villalarında çıkan parfüm kokusunun kesilmesinin istenmeyişiydi. İdrak edilmesi dünyayı değiştirecek en büyük bağıntı, parfümlerin aslında ter kokusundan yapıldığıydı. Ancak bu bağıntıyla da sabit kılındığı üzere o zaman da sistem kendine yeni efendiler oluşturacaktı, çünkü insanın bencilliği hiçbir zaman bitmeyecek, köleler bin yıllardır ezilmekten doğan bir hınç ile efendi olsalar da bunun değerini eşitlikle veremeyeceklerdi. Çünkü doğanın kanunu eşitliğe fırsat vermiyordu. Mutlaka birinin diğerini ezerek yükselmesi gerekliğine dayanan sistem, hayvanlardan bitkilere, hatta gezegenlerden galaksilere kainatın her yerine dağılmıştı. Galip'in yakarışı, bu varsayımlar arasında epeyce masumca kalmasına karşın yeni giriştiği iş hayatında da bunları düşünmeye zamanı yoktu. Galip lisede ruh bilimine duyduğu ilgiye rağmen annesinin o sıralar nefesi kuvvetli hocalara gitmesinden alıkoyamasa da her yaz tatilinde ruh hastanesinin karşısına geçip hastaları inceliyor ve kendi kurduğu küçük tezgâhta su satıyordu. Bundan başka hiçbir iş yapmamış Galip'in işe bütün olumsuz düşlere rağmen çabuk uyum sağlamasına neden olan, hırsızlıktan kazandığı el çabukluğuydu. Kısa süre içinde bu özelliği ile sivrilerek el işi kapıp kafede en iyi eleman konumuna geldi.

İnsanın yaşadığı
dünyaya ayak
uydurduğunun
en net göstergesi,
insanın da tıpkı
dünya gibi, karanlık
yüzünü aydınlık
yüzünden saklar
biçimde ikiyüzlü
oluşuydu.

Günler birbirinden kaçarken Galip'in de gelecek umudu aklından kaçıyordu. Her gün kendini daha fazla geliştirmesine rağmen, patron ondan her zaman daha fazlasını istiyordu. Kafe boş olmasına karşın cebinden telefonu çıkarıp baktığı için, hiçbir becerisi hatırlanmayıp bencilce küfürlere maruz kalıyordu. Kendisi mükemmelliğe çok uzak insanlar, bu aşamada kiraladıkları insanlar üzerinde muazzam bir form yaratmaya çalışıyordu. Bu gitgide Galip'te mecburiyetten kaynaklı bir otokontrol oluşturuyor, en ufak hareketinde bile "Çalışma amacında değilsen defol git, dışarısı çalışmak için kemik atmamızı bekleyen binlerce insanla dolu" cümlesini tekrar duymamak adına daha iyi olmak için uğraşan bir ruh hali oluşturuyordu. Sistem böyle durumlarda öyle bir etki bırakıyordu ki, kendi dertlerimizi dahi düşünmemize fırsat vermeden, birincil meseleyi iş olarak gösterip asıl derdin işlerin daha iyi yürümesi olarak ilintiliyordu. Bu yüzden işe giden milyarlarca insan bir uyuşturucu etkisine tabii kalmış gibi tüm dertlerden kendilerini muaflaştırıyor ve sisteme ayak uyduruyorlardı. Sistemin bu yönüne ayak uyduranlardan bazıları, ayak uydurma meselesini abartarak dönme dolap halini alıyordu. Çıkarları hangi yöne akarsa orada kendilerini buluyor ve sistemin bu uyuşturucu etkisi dolasıyla hissizleşiyorlardı. Galip, annesinin evraklarını halletmek ve onu görmek için yanına gittiği günlerde yeni keşiflerle beraber kendine kattığı birçok acı anıyla oradan

ayrılıyor ve gelince de bu acıları ve annesinin durumuna dair tespitleri not defterine kaydediyordu. Hatta önceden yaptığı gibi bazı günler ruh hastanesinin bahçesinde oturup deliliği anlamaya ve buna çözümler üretmeye çalışıyordu. Milyarlarca insanın bir şeyi bir kere düşünmekten bile aciz olduğu bir dünyada deliler, bir şeyi milyonlarca kez düşünüyorlardı. Çünkü onları bu hale getiren iyi niyetlerini kurtarmak için onların üzerlerini düşlerle örtüyorlardı. Galip hastane bahçesinde durduğu günlerde bir içeride oturan hastaları izliyordu, bir de dışarıda oturan gerçek hastaları. İçeridekilerin şikâyeti unutamamaktı, dışarıdakilerin şikâyeti ise umursamamak. Bu tür durumlarda mutlak anlamda toplumun ruh sağlığı için dışarıdaki akıllıları içeri tıkmaktaydı tek çare, toplumun özgürlüğü için ise içerideki delileri dışarıya bırakmak. Annesi de, babasının özgür olma hevesi yüzünden delirmişti, şimdi bıraksalar tüm kainata nasıl özgür olunur gösterecekti. Galip'in kendi özgürlüğünü gösteriş biçimi biraz daha farklıydı. O her akşam tespitlerinden oluşan yazılarında özgür olduğunu düşünüyordu. Çünkü sadece yazıyı değil, içini de kâğıda döküyordu. Belki de annesi içini hiç kimseye dökemediği için şu an hastanedeydi. Galip her ne kadar annesiyle ilgilense de Sevgi'nin iyi niyetlerini vuran kişinin, yani Barış'ın kurşunları hayli ağırdı. Galip dünya yaşamının büyük insanların hayatlarıyla yorumlamayacağını anlamış olacaktı ki eve gelince televizyonda çıkan aptalca şeylere de pek aldırmıyordu.

Hayattaki
inanılmaz acılardan
daha kötü olan şey,
hâlâ hayatta
oluşumuzdu.

Kendi keşfettiği birkaç radyo kanalından şarkılar dinliyor ve bu şarkılar eşliğinde gün içinde yaşadığı şeyleri düşünerek insanın ruhsal durumları üzerine notlar alıyordu. En çok sevdiği eser ise radyonun bir türkü kanalında her gece on bir gibi çıkan İlkay Akkaya'dan "Nasıl yar diyeyim?" idi. Henüz Melek dışında yar yüzü görmemiş Galip, nedense bu şarkıdaki bağlama ritimlerini yari diye biliyordu. Telefonunun mesaja uygun olduğu vakitler o radyoya istek için mesaj atıyor, şarkı çalınca da sanki o radyo kanalı ona aitmiş gibi mutlu oluyordu. O şarkıya dair anıları da bundan ibaret değildi. Şarkının bağlama girişinin bulunduğu kısımları telefonuna ses kaydı olarak almış ve onu zil sesi yapmıştı. Bir gün kafede yoğun halde bulunan üniversite öğrencileri Galip'in borcu ödenmemiş telefonu için operatörden gelen arama üzerine çalan bağlama sesine, birbirlerine bakıp gülmüşler, ardından bu konuyu tiye alırcasına garip garip hareketlere girişmişlerdi. Maalesef ki gençliğin en büyük problemi de buydu. Bağlama sesi nedir ki, diye deyip geçmemek gerekliydi. Dede Korkut için bir soy, Pir Sultan için bir isyan, Neşet Ertaş için bir sevda, Âşık Veysel için bir görme biçimi olan bağlamayı yadırgayıp, elektroniğin kalp ritimlerini bozduğu, sevgisiz, isyansız, gönül gözü kapalı ve soysuz bir gençlik yetişiyordu. Galip o gün, bu olay üzerine epeyce not almış ve durumu kendince analiz etmişti. Notun sonuna ise şunu yazmıştı: "Bir odadaki pisliği

temizlemek için süpürge gerekir, bir elbisedeki pisliği temizlemek için deterjan, bir tabaktaki pisliği temizlemek için su gerekir, bir yoldaki pisliği temizlemek için makine. Ne süpürge ne deterjan ne su ne de makine. Bir kâğıt, bir kalem ve bir de düşlerimle dünyadaki bütün pislikleri temizleyebilirim." Her hafta, bilincindeki ritüeliyle hem hırsızlık hem de işten edindiği paralarla kuş alarak onları özgür bırakmaya hiç aksatmadan devam ediyordu. Buna, işi ya da annesine ayırdığı vaktin çok az bir kısmını ayırmış olsa da, özgürlüğe kavuşturmadığı her kuş için pişmanlık duyuyor, daha fazla kazanarak onları özgür bırakmaya çalışıyordu. Kuş aldığı kişideki kuşlar bitince başka birisine gidiyor ve onları da aynı şekilde satın alarak kendi ruhuna kuşları yurt edindiriyordu. İşe girdiğinden beri daha da fazla üstüne düştüğü bu uğraşını, her gün zulüm gördüğü patrona karşı bir galibiyet olarak değerlendirse de asıl bilinçaltındaki şey, babasının sanki mirasını devam ettirircesine özgürlüğe sahip çıkışıydı.

Tüm çağların en tehlikeli bulaşıcı hastalığı, insanın yaşanılan çağa ayak uydurmasıydı.

İşe girerken aklında beliren, annesini unutmamakla beraber bu kültürlü kafenin ona katacaklarını düşünmek olmuştu. Kendi yaşamını bir şekilde idame ettirebilirdi Galip, ama bilgiye aç yaşayamazdı. Bu özelliğini, maddi imkânsızlıklar yüzünden okumayan ama kenara koyduğu paralarla aldığı kitapları özümseyerek hem kendini, hem Sevgi'yi geliştiren babasına borçluydu. Bir gün yemek molasında tüm ters çevrilme endişelerini göz önüne alıp tezgâhtaki patronun yanına giderek "Bir şey sormak istiyorum," dedi. Patron önyargılarını önüne koyup Galip'i savuşturmak için "Şu an işler yoğun, izin filan yok, haydi bitmedi mi senin molan?" diye çıkıştı. Galip "Hayır hayır, sadece on saniye. Şu duvarda resmi olan Yusuf Atılgan'ın en iyi kitabı sizce hangisi?" diye sordu. Kendisine iş dışında bir şey sorulmasından nefret eden patron, Galip'i geçiştirmek adına "*Aylak Adam*," diye cevapladı onu. Ama Galip ısrarlıydı. "Ben onu okudum ama C.'nin yaptıklarını hiçbir zaman yadırgamadım," dedi. Patron buna karşın "C. kim ya? Ne saçmalıyorsun sen? Hadi işinle ilgilen!" diye konuyu kapatırcasına Galip'in yanından uzaklaştı. Galip bu durumu pek de anlayamamıştı. Yoksa bu entelektüel kafenin sahibi olan kişi, okuduğunu söylediği kitabın kahramanı C.'yi tanımıyor muydu? Galip'in aklından düşünceler akarken, tezgâha yaklaşan ve kafede kısa sürede sevdiği manevi abisi Taylan'ı gördü. Taylan kirli sakalları olan, geçmişe dönük, çalıştığı bu

kafe için büyük pişmanlıklarla dolu, yüzünü düşmanlarına ekşi göstermesin diye sürekli gülümseyen, bol kitap okuyan, yakın zamanda evlenip geçmişteki çapkınlıklarını bırakan bir adamdı. Galip Taylan'ı görünce "Taylan Abi, patron Bay C.'yi tanımıyor mu?" diye şaşkın bir soru yöneltti. Taylan ise olayı garipseyip patronun ona bu konuda ne dediğini sorarak sohbeti akıttı. Aldığı yanıt karşısında da şaşırmayan Taylan, Galip'in molasının bitiş saatini de hesaplayarak, "Bunları şimdi konuşmayalım, bu akşam seninle oturup içelim, güzelce konuşalım," dedi. Galip'ten olumlu yanıt alan Taylan evi de arayarak bugün geceyi kafede geçireceğini söyledi. Kafe gece yarısına doğru kapanıyordu ancak Taylan, patrondan habersiz bazı geceler kaçamak yaparak kafede sabahlıyordu. O gece Galip için de bambaşka bir gece olacağı belliydi. Yoğun iş temposunu dikkatli adımlarla geçirmeye baktılar. Yine her günkü gibi itinayla servisleri yapıp hizmetlerini yerine getirdiler. Yine her zamanki gibi tüm dertlerinin üzerini işe dair yetenekleriyle örtüp gün boyu hipnotize oldular. Nihayet akşam olmuştu. Galip, Taylan'a uzun süredir konuşamadığı her şeyi anlatmayı planlıyordu. Acılarını anlatamayan bir derviş gibi, amacını yine bir derviş gibi sadece yolda yürüme olarak biliyordu çünkü. Öyle olurdu, uzun yolculuklardan yere çakılan ruhumuzun enkaz nedeni, yine ruhumuzun hiç kimseye açamadığı kara kutusunda saklıydı. O kara kutu bir şekilde keşfolduğunda ise artık her şey için geç kalınmış olacak, yol duracak, derviş göçecekti.

İnsanlık kavramını
insanlar doğurmuştu,
lakin insanlık artık
sahipsiz piç bir çocuktu.

Her biten günün sonunda olduğu gibi kasa raporları alınıp ayrıntılı şekilde patrona sunuldu. Ve her rapor sunuluşunda da patron neden daha fazla kazanamadıkları için elemanlardan hesap soruyordu. Çünkü kendini asla hatalı görmüyor, muhakkak işleyişte bir aksaklık olduğuna inanıyordu. Her akşam tüm elemanları dizip müşterilere daha saygılı olmaları konusunda telkinlerde bulunuyordu. Hafta sonları oynanacak tiyatro için temizliğin düzenli yapılmasını, gelen tiyatroculara da ikramlar konusunda biraz tutumlu olmaları gerektiğini anlatıyordu. Ne yüzsüzce bir durumdu bu? O mekânı var eden -ki sadece mekânı değil- oraya gelen insanları da sanat yoluyla var eden tiyatroculara dahi takındığı bu tutum onun nasıl biri olduğunu anlatıyordu. Tiyatrocuların tüm insanlığa bardak bardak sunduğu düş unutulup iki tane meşrubatın lafı ediliyordu. Ama bu adam, ülkedeki durumu da bir o kadar özetliyordu. Çünkü sanat, insanı anlama arayışıydı ama ülkeyi yönetenlerin kendi isteklerini aratma gayesinde olduğu da apaçık ortadaydı. Diledikleri için sanat tarihi tiyatrolar yıkılıyor, diledikleri için kültür tarihi kokan mahalleler yok edilip yerlerine gösterişli alışveriş merkezleri inşa ediliyordu. Her şeyden anladığını iddia eden adamlar her şeye karışıyor, insanın anlam arayışını, kendilerini anlama arayışına çeviriyorlardı. O akşam da öyle olmuştu. Söyleyecek ne sözü varsa söyleyip elemanların kulaklarındaki iniltiyi azaltarak gitmişti patron. Ele-

manlar da onu muntazam şekille uğurlayıp o boş, o sahtece gereksinimleriyle dağılıyorlardı evlerine.

Taylan kameraları özenle kapatıp kafenin kapısını indirerek, önceden hazır ettiği içkileri hazırlaması için Galip'e telkinde bulundu. Galip bu teklifi henüz on dakika evvel kafe kapanmadan önceki emirlerin aksine büyük bir keyifle icra etmek için işe koyuldu. Galip bardakları koyarken, Taylan da Sartre'ın sözlerini bağırarak yankıladı kafenin içinde. "Demek ki cehennem bu. Hiç aklıma getirmezdim böyle olacağını. Acı, ateş, kızgın ızgara sizsiniz demek. Ne gülünç şey, kızgın ızgaranın ne gereği var. Cehennem başkalarıdır!" Galip bu sözleri duyunca tüyleri ürpermişti. Hayattaki yeni keşfinin içine atılmıştı. Bu heyecandan kaynaklı olacak ki, hemen hazır etmişti içkileri. "Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedi Taylan. "İçimde birine dökmem gereken birikmiş kin ve nefret var, bunları dinlemeni istiyorum." İnsanın yalnız kalması pek de hoş bir durum değildi. Bazı şeyleri kimseye anlatamıyor, kimse de insanı samimiyetle anlamıyordu. Bir boşlukta mıyım diye düşünüyor, sonuç evet oluyordu. Çünkü insanın boşlukta olduğunun en net göstergesi, içinde düşündüğü her sözün henüz dışarı çıkamadan ruhunun duvarlarına çarpıp yankılanmasıyla son buluyordu. Kısa süren bir sessizliğin ardından devam etti Taylan: "Sen bu gece bir süreliğine de olsa benim mağaramın tepesindeki delik olmalısın. Bulantımı en azından bir çift kulağa anlatmalıyım. Sen henüz hiçbir önyargıya sahip değilsin Galip. Sen iyi bir çocuksun. Beni bu gece biraz olsun dinlersen, ben de gecenin sonunda ne istersen yapacağım." Galip "Ne istersen yapacağım," cümlesini pek yadırgamamıştı. Çünkü iyiye dair ne varsa özgürce, her istediğimizin yapılacağı bir dünya onun da hayaliydi.

Önyargılar, mutsuzluğun önizlemesiydi.

Bunun üzerine kendine çok yakın bulduğu Taylan'ın anlatacaklarında kendine dair tavsiyeler çıkartarak ertesi gün ruh çalışmalarıyla ilgili defterine bu sohbetle ilgili notlar almak isteyen Galip, Taylan'ın anlaşmasını kabul etti. Çünkü onun için bir insanı anlamaya çalışmak, kendini anlatışından çok daha derin anlamlar oluşturuyordu. Belki kendini Taylan'ın cümlelerinde bulacak, kendi çözümünü de oradan çekip çıkaracaktı. Taylan söze devam etti: "Demek patron Bay C.'yi tanımadı ha? Öyleleri hep vardır Galip. Hani şair demiş ya, 'Bana mutluluğun resmini yapabilir misin?' diye, bana bir cahil getirsinler, ona dünyanın en mutlu insanının resmini yapabilirim. Bana bir cahil getirsinler, cahil olduğu belli olduğu anda büründüğü gri rengin yerine akıttığı o parlak, o rengârenk boyalarından sızan damlalarla en güzel mutluluğun da resmini yapabilirim." Galip buna bir an olsun inanmak istemiyordu. "Ama abi nasıl olur, adam bu kadar yeri açmış, bu insanları buralara dizmiş. Bu insan benim bile bildiğim şeyi nasıl olur da bilmez?" Taylan henüz gülümseyişini bitirmeden devam etti. "Emin ol televizyon programlarında da her gün buna benzer şeyler oluyor Galip. Hiçbir cehaletin aralarında kalmamasına karşın, insanlar hâlâ onları izlemeye, peşlerinden gitmeye, okumaya devam ediyorlar. Bundan yıllar önce, birkaç arkadaş birleşip topladığımız paralar ile patates alırdık. Pikniğe gittiğimizde aldığımız patatesleri bir közün üzerine koyup pişirdikten sonra da afiyetle yerdik. Ama sonra çok uzaklardan insanlar geldiler, patatesleri kendi teknolojik cihazlarında kızartıp insanların önüne sundular, yanına bir de kola, bir de hamburger verdiler. Her şeyi hazır elde etme dürtüsü olan insan da buna

yenik düştü. Yaşı kaç olursa olsun, 60'ların hippileri her şeyi bilir, hiçbir şey hakkında yorum yapmazlardı. Şimdinin hippileri ise, en çok da patron gibi sonradan görmeler, hiçbir şey bilmeyip her şey hakkında yorum yapıyorlar. Popüler kültür, kırmızı pantolon giymek, dövme yapmak, piercing takmak, Cemal Süreya sözleri paylaşmak, Starbucks'ta kahve içmek, hayata küfretmek gibi şovlarla entel magandalığın üstünü örtüyor. Ortalık dışı Nietzsche, içi sığ çalılıklarla dolu milyonlarca odun kaynıyor." Taylan'ın anlattığı her şey sanki Tanrı'nın cennetteki elmaya dair olan tavsiyelerinin benzeri gibiydi. Taylan'ın yaşadığı tecrübelerden yola çıkarak anlattığı şeyler bir tespitle beraber bir çözümdü de aynı zamanda. Tanrı da yasak elmaya dokunulunca ne olacağını anlatmıştı Âdem'e. Öyle duruyordu ki herkesin kendini anımsatan bir habercisi vardı. Hayatımıza giren iyi kötü her insan tıpkı Taylan'ın yaptığı gibi bir yerlerde dönüm noktamız oluyor ve ruhumuza, bize iyi geleni aktarıyordu. İnsan ki, bunu anlayabildiği derecede aziz kalıyordu.

İnsanlar
pek sevimsiz
maskeler takınıyorlardı.
Bilinenin aksine
bu bir balo değil,
matemdi.

Azizleşip daha çok insana dönen bir canlı gibi dinlemeye devam ediyordu Galip, Taylan'ı. "Güzel kıyafetler sadece yoksulluğu değil, aklı da kamufle ediyor çoğu zaman, Galip. Ancak o kamuflasyon ters yönden gelen ışığın etkisiyle cehaleti fark ettirince, beynin yoksulluğu ortaya çıkıyor. Bu durum ışık için bir galibiyet olsa da kıyafet için hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü cahil insan, renkleri düştüğü an, bir kişiye ya da bir topluluğa karşı aklıyla işlediği suçu hayatını etkileyecek bir olay olarak görmüyor. Çünkü sözüm ona piyasasını aklıyla yapmıyor. Bu yüzden insan en çok kendine yabancı kalıyor. Aynaya baktığında ne güzel göründüğünü anlıyor da, arkasını döndüğünde paçalarından akan cehaleti hissedemiyor. İnsanlara yüzünü döndüğünde ne kadar güzel olduğunu duyuyor da, arkasını döndüğünde ne kadar aptal olduğunu hissedemiyor. Galip beni iyi dinle Galip! Ruhlarını turizme açıyor insanlar. En yüksek duygularını en parlak giysilerini en gezilesi kıvrımlarını gösteriyorlar ancak vicdan sokaklarının yoksullukları, dürüstlük köprülerinin boşlukları, güven konusunda delik deşik ettikleri otoyolları ancak sınırlarından içeri girince anlaşılıyor. Sırf çok para harcandığı için aynı filmleri izliyorlar. Sırf çok tanıtımı yapıldığı için aynı kitapları okuyorlar. Sırf çok güzel göründükleri için aynı duvarda fotoğraflanıyorlar. Sırf çok konuşulduğu için aynı pozisyonları deniyorlar. Sırf çok lüks sunulduğu için aynı mekânda yemek

yiyorlar. Her şeyin sözüm ona kalitelisini alıp, kendilerini ucuza satıyorlar. Sonra tercihi farklı, ruhu farklı, hissi farklı, deneyimi farklı insanları sorgulayıp hep aynı tekerlemeyi çeviriyorlar: "Yoksa siz bizim herkesleştiremediklerimizden misiniz?" İnsanları herkesleştirmek onlar için büyük galibiyet Galip. Herkesleşmeyen insanların da insanlığını sorguluyorlar. Ama onlar içimizden insanlık kaybolmadığı sürece sadece kendi insanlıklarını alıkoyarlar!" İçini boşaltırken bir yandan da içki koyduğu bardakları bir bir boşaltan Taylan, içindekileri böyle doldurduğuna inanır biçimde insanlığına dair dem vurup Galip'in kafasına neşeli bir şekilde dokunarak "Hadi!" dedi, "insanlığımıza içelim!" Taylan'ın suskunluğundan faydalanan Galip söze atıldı. "Benim de susmak değil, kusmak istediğim çok şey var." Galip de varoluş konusunda pek acemi sayılmazdı. Taylan'ın çok okuyup az yaşayarak edindiği tüm sözleri, Galip de az okuyup çok yaşayarak pek tabii edinmişti. Yaşamak da gerekmezdi. Galip'in iyi bir düş yeteneği vardı. Kurduğu düşlerle kendini birçok insanın yerine koyabiliyordu. Gerek annesine gidiş gelişlerinde yolda, gerek kuş almaya gittiğinde bir durakta, birçok şeyi gözlemleyerek, yaşama dair anlamlar çıkarıyordu. İnsanların yoksun oldukları empati, Galip için bir yaşayış biçimiydi. Mezarlığın yanından geçtiği an mutlaka içeri girerek mezar taşlarını okuyor, onların vermek istedikleri mesajların ne anlama geldiğini düşünüyordu. Hatta bir gün boş bir mezarın başına oturup kendi öldüğünde mezar taşına yazmak istediği cümleleri kurdu kafasında, bir kış gecesi, soğuğun tam ortasında kurmuştu o cümleyi: "Evet, hayat bir sınavdı ve insanlar kolay sorulardan başlamayı tercih ettiler. Biz zor sorulardık, insanlar bizi çözmeyi sonlara bırakmak istediler. Evet, sona

geldiklerinde de ne yazık ki bize, zamanları yetmedi."

Henüz mezar taşının bile olup olmayacağı belli olmayan bir çocuk için, gördüğü, duyduğu, deneyimlerle beraber ruhunda yeterince dâhilik barındırıyordu. Ruhunu keşfetmek için başka insanlara baktığı kadar en çok özeni de kendi ruhuna gösteriyordu. Taylan'ın da devam eden cümleleri bunu destekler nitelikteydi: "Bak Galip, yirmi sene önce elime bir kitap geçmişti. Kitapta, bulunan ilk yazılı metnin beş bin yıl öncesine tarihlendiği ve bu metine konu olan olayın da, bir kadının çocuklarına olan sitemi ile onlara miras bırakmak istemeyişi üzerineydi. O günden bu yana hep düşünürüm. Teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, tarih boyunca insanların sorunları hep aynı içgüdüden türevleniyordu. Hepimiz içinde ayrı ayrı değil, hepimizin içinde ortak yaşayan sadece bir kişi vardı. Hani Goethe'nin bir sözü vardır, 'İnsan, insanı insanda tanır,' diye, eksik Galip eksik; insan, insanı en çok kendinde tanır. Herhangi bir şekliyle gördüğümüz olumlu ya da olumsuz durumda, tanışıklığı veren diğer insan değil, içimizdeki ortak insandır. Bu yüzdendir ki cehaletin kokusunu aldığımızda, bu tanışıklığı da içimizdeki cehalet kokan insan verir. Sen de ben de görüyoruz. Her gün içimizden bir el uzanıp patronu boğmak istiyor. Ama yine içimizdeki insan 'Dur!' diyor buna. Yaşadığımız hayat bu şekilde kurgulanıyor, çünkü bize de bu şekilde yaklaşıyorlar, doğanın bir sürgüsüyle. Silahsız bir dünya isteyenleri silahlarla vuruyorlar. Adil bir dünya isteyenleri adalet sıfatıyla asıyorlar. Özgür bir dünya isteyenleri özgürce hapsediyorlar. Düş kuran kadınları düşürmeye çalışıyorlar. 'Nur yüzlü' adamlar çocukların onurlarıyla oynuyor. Küçücük çocukları, küçücük şekilde toprağa gömüyorlar. Nefesleri İsrafil'e nefes olmuşken, henüz kıyamet

kopmuyor. Çünkü insanca bir dünya isteyenler henüz insanlıktan çıkmıyor. Ben mesela Galip, sen mesela, hiç kitap okumayan o adamın gözünde kitapsız diye ithamlanıyoruz. Bu mekânı açarken isminden içeriğine kadar benden destek almak için 'Bu mekânı bana adam et,' diye verip, adam olunca da vefasızca beni ezmeye çalışan bir adamın dediklerini yapıyoruz. Ben borçlarım, sen annen yüzünden. Vefa da önemli şey Galip, sen hiç vefasız olma olur mu? Seni sen yapan hiçbir şeyi unutma, heba etme. Bak on dördüncü yüzyılda yirmi beş milyon kişi vebadan dolayı ölmüştü Galip, çağımızda da milyonlarca kişi hebadan ölüyor. Bu bir sessiz ölüm Galip, beni her gün öldüren şey de bu. Eşime anlattığımda beni aptallıkla suçladığı, babama anlattığımda hayırsız olduğum büyük ölüm bu, heba olmam, kendi kurduğum gerçeklerin içinde her gün boğulmamdır. Gecenin sessizliğini dinle Galip, gece o kadar vefalıdır ki, sessizliğiyle senin boynunu okşar, karanlığıyla senin üstünü örter." Kaldırdığı kadehlerin ardı arkası kesilmeyen Taylan'ı güldürmek adına, şimdi de azar azar içen Galip bir hamle yaparak "O zaman geceye!" diye kaldırdı kadehi ve içki boğazlarından akarken, aktılar gecenin karanlığına.

"Sosyal medyada hesabın var mı?" diye sordu Taylan. Galip'in bu tür şeylere ayıracak ne hali ne vakti vardı ama yine de çok önceleri açıp beklettiği bir hesabı vardı. "Ekleyecek misin abi?" dedi gülümseyerek. "Yok be oğlum!" diye çıkıştı Taylan. "Bu anlattıklarımın en yoğun yaşandığı yer de orasıdır mesela. Bizim patron her gün, sırayla tüm şairleri okumuşçasına oradan şiirler paylaşır, bu benim kendi ellerimle monte ettiğim kitaplığın tam önünde fotoğraf çekinir. Gören onu, bir şiirin inceliğini anlamış bir adam olarak görür ama o, tüm tragedyaların kutsanmışlığını

günaha çeviren bir şeytandır. Kitap okuyan insan böyle mi olur Galip, her gün bu sahteliğin hesabını sormak istiyorum ondan, ama ne yazık ki soramıyorum. Kitap okuyan insan anlayışlı insandır. Çünkü tüm yaşamları kitaplarda görmüş, kendini oradaki kahramanların yerine koymuştur. Kitap okuyan insan zeki insandır, çünkü olağanüstü tüm varsayımların izini sürerek yaşanması muhtemel tüm olaylara şahit olmuştur. Kitap okuyan insan güzel insandır, gözleri okumaktan güzelleşmiştir örneğin. Kitap okuyan insan herhangi bir savaştan nasıl galip çıkacağını da bilir, çünkü her sayfada bir savaştan galip çıkmıştır. Hayatın her döneminde büyük bir avantaj sağlar kitap okumak. Sert vücutlarımız sarktığında özgüvenimizi kitaplardan sarkan harfler kaldıracaktır ayağa. Yaşlandığımızda parfüm kokusu artık hoşumuza gitmeyecek, işte o anlarda yine en güzel kokuyu kitap verecek insana. Şimdi soruyorum sana Galip, kitap okuyan adam hiç bize küfür eder mi? Patron gibi milyonlarcası dolu sosyal medyada. Ben evlenmeden önce çapkın bir adamdım. Sosyal medyadan da kadınlarla tanışmak isterdim. Bir keresinde bir kadına 'Merhaba, ne kadar da güzelsiniz,' dedim. Saatler sonra cevap geldi: 'Ya neden siz hep dış görünüşüme bakıyorsunuz?' Bir an ne yazacağımı bilmemiştim. Çünkü kendi dış görünüşü dışında bir şey paylaşmamıştı. Bu kişiler ayna önünde çektikleri beş yüz tane fotoğrafı eğer sadece kendileri için paylaşıyorsa megalomandır, başkaları için paylaşıyorsa aptal. Yine de bir an tüm art niyetimi bir kenara koyup bu durumun benim ona yazma sebebim olamayacağını da düşünerek 'Tamam,' dedim. 'Gel seninle evreni konuşalım, Tanrı'yı konuşalım, bilim konuşalım, edebiyat konuşalım.' Kadın kendine güvenen biçimde 'Tamam konuşalım,' demişti ama

konuştukça içinden de cehalet akıyordu. Zaten bir süre sonra kendisi 'çok sıkıcısın' diyerek beni engellemişti. Sosyal medya insanlarının çoğu, saatlerce kendilerine efekt katarak beğenilmeyi marifet biliyordu da iki dakika oturup kitap okumayı kendilerine çok görüyorlardı. İster sadece kendi güzelliğini paylaşan kadınlar, ister kendi zenginliklerini gösteren adamlar, hak edene hak ettiği gibi yaklaşmak da her zaman suç kabul ediliyordu." Taylan geceyi yırtarcasına devam ediyordu sözlerine: "Çünkü kadını metalaştıran sektör, kadının kendini teşhir etmesiyle bu şekilde müşteriler bulmakta Galip. Ama ne yazık ki erkekler de kadınlar da bu durumdan gayet hoşnutlar. Teşhirciliği hayatın bir parçası olarak gösterip sözüm ona özgürlüğe katkı sunanların hepsi aslında o saçma sistemi yemliyorlar. Kadınların erkeğin bu zaafını bu şekilde kullanmasının yanında, erkekler de kadınların zaafı olan duygularını kandırmakta usta gibiler Galip. Kadınları kendi emellerine alet etmek için bir süre kuzu gibi onları duygusal yönden etkileyip sonra kadınları yüzüstü bırakıp gidiyorlar."

Galip, belki de büyük yanlışların ve sahteliklerin eşiğinden döndüğünü sosyal medyaya fazla bulaşmamasından anlamıştı. Kendi düşüncelerinde Taylan'dan gelen fikirleri inceltiyor ve bunu genel anlamda bir sahtelik karşıtı gösteriye çeviriyordu. Galip'in düşüncelerinin üstüne çivi çakarcasına yükselen Taylan sözlerine devam ediyordu: "Küçük bir kız çocuğunu, sırf zaafı var diye pamuk şeker ile kandırıp ahlaksızca istismar eden kişiler nasıl mahluklarsa, erkeklerin ya da kadınların zaaflarını kullanarak kendini tatmin eden, sonra da amaçları o değilmiş gibi bir kenara çekilen insanlar da o derece pislik mahluklardır Galip. Ortada büyük bir pislik var ve bu pisliği hiçbir gerçek temizleyemiyor.

İnsanlar, gerçekler yüzlerine vurulunca onları hiç görmeyecekleri yerlere iterek, kendilerine övülmesi muhtemel bir dünya yaratıyorlar. Her şeyi tüketen bu sistem, insanların dışa meraklı bu durumları yüzünden kendini de hızlıca tüketiyor. Daha çok kişiye dışını beğendirme gayesi biçen tüm insanlar, beğenildiği her kişiden bir o kadar soğuyarak, daha sonra onu bir obje olarak görmeye başlıyor. Bu yüzden aşklar da, arkadaşlıklar da dostluklar da kendini bir çöp kutusunda kokuşmuş halde buluyor." Galip bunları dinlerken, yeni bir gezegenden gelen nefes kesecek kadar kötü kokuya maruz kalsa da, Taylan'ın ve kendisinin iç çekişlerini düşününce o anlık durumun çok da kötü olmadığını kavradı. Bir kadeh daha kaldırıp "Bu sefer de düşlerimize içelim," dedi Taylan.

Ondan sonra sanki fondan çok hoş bir müzik, çok hoş bir koku ve çok hoş bir rüzgâr geliyor gibi susup düş kurmaya başladılar. Gece ilerliyordu ve gecenin büyük bir bölümünü susup düş kurarak geçirmeyi denediler. Sadece ve sadece düşlediler. Satürn'ün hayat barındırması muhtemel uydusu Europa'nın üzerinden Satürn'ün halkasına tutunuşlarını düşlediler. Oradan da başa bir galaksinin başka bir gezegenine gittiklerini. Oradan bakınca dünya artık gözükmüyordu çünkü. Bu büyük dertler bu büyük kovalamacalar artık yoktu. Oradaki bir mikrobik canlının dahi umurunda olmayan bunca savaşı, bunca öne çıkışı, çok fazla umursadıklarını düşündüler sonra. Uzun süre sessizlikle geçirilen zamanın ardından Taylan, Galip'e verdiği sözü hatırlayarak sordu. "Evet, Galip," dedi: "Gece boyunca beni büyük bir merakla dinledin, sağ ol var ol. Şimdi benden ne istediğini söyle." Galip gece boyunca Taylan'ın anlattıklarından fırsat bulup ne

isteyeceğini düşünmüştü. İsteği ne olursa olsun gerçekleşeceğini düşünseydi, annesinin onu hiçbir zaman anlamayacak olmasını anımsatıp annesinin eski haline, babasının da eve dönmesini isteyecekti, ama bu şu an için uzak bir ihtimaldi. Küçükken gitmek istediği yıldızlara gidebilse, onu isteyecekti. Biliyordu, gidemeyecekti. Sonra başka ülkelere gitmek istediğini söylemeyi düşündü. Biliyordu, gidemeyecekti. O oraya sıkışmıştı, bunu da biliyordu. Daha sonra ele dokunur şeyleri düşünmeye başladı.

Yalnızlık
masumiyet alameti,
suç en az iki kişilikti.

Birden aklından "Bana on tane kuş alsa nasıl olur?" diye bir düşünce geçirdi ama bunu da söylediği zaman işin ucunun hırsızlığı açıklamaya gideceği belli olduğu için kendine sakladı. Daha sonra kendisine kitap armağan etmesini istemek için girişimini yaptı. "Bana kitaplar ver abi, onların hepsini okumak istiyorum." Taylan bu talebi ilk başta olumlu bulsa da "Onu sonra yaparız Galip, benden bu gece için bir şey istedin, istedin; istemedin artık böyle bir hakkın da olmayacak ha!" dedi kaşını kaldırıp işaretparmağını Galip'e doğru yönelterek... Aslında Taylan'a pek de yük olmak istemiyordu. Çünkü Taylan'ın borçlarından da haberdardı. Taylan yeni evlendiği için ailesinin baskısı üzerine yeni bir ev almış ve büyük bir borcun altına girmişti, bu onun belini bükmüş ve iş değiştirme lüksü olmadan gece gündüz kafede çalışmaya devam etmişti. "Yok abi," dedi Galip. "Canının sağlığı." Taylan sinirlenerek onu ikaz etti. "Ya Galip söyle ne söyleyeceksen söz verdim, sözümü de tutacağım." Birkaç saniye suskun düşünüşlerden sonra Taylan birden atılarak "Hiçbir kadınla ilişkin oldu mu lan senin?" dedi. Galip'in birden gözleri açılmıştı. Nasıl açılmasın ki? On dokuz yaşına kadar tüm duygularını bastırmış bir gencin bu yaşlarda bu konulara istekli olması da bir o kadar muhtemeldi. Taylan'ın bunu neden sorduğunu bilmiyordu, Melek'i düşündü bir an ama onunla ilgili anılara girdikçe eksildiğini anlayıp bir an sustu. Sonra temkinli bir cevapla "Hayır abi!" dedi.

"Hiç sevgilim olmadı." Taylan kahkahayla, "Kardeşim aşkı kim kaybetmiş de sen buluyorsun bir sakin ol," dedi. "Cinsel anlamda sordum bunu."

Galip biraz daha heyecanlanmıştı, aklındaki tüm lunaparkların şu an tüm ışıklarını açmış olmanın verdiği utangaçlıkla "Hayır abi, bir sefer olacaktı ama olmadı," dedi. Bir sefer de olmamıştı aslında ama Galip de her erkek gibi tabiri caizse erkekliğine bok sürdürmemek adına Taylan'a böyle bir cevap vermişti. Topluma biraz da olsa mağlup olduğu anlaşılıyordu Galip'in. Çünkü erkekliğin bir deliğe girip çıkmak olduğunu lisede arkadaşlarından öğrenmişti. Bu günümüzün de en büyük yanılgısıydı. Öyle ya, nasıl olsa ilk seks deneyimimizle hayat arasında büyük benzerlikler vardı. Erkek hayattan zevk alarak "erkek" olurken, kadın hayattan acı çekerek "kadın" oluyordu. Taylan Galip'e bakarak güldü, sigarasını küllüğe döktü, sonra parmak arasındaki sigarayı dikkatlice takip ederek dudağına götürüp bir nefes çekti. Bir elinde telefonu tutarken, diğer eliyle de kirli sakalını kaşıdı. Bu sırada gözüne gelen dumanı engellemek için, mimikleriyle tepkime arasında bir kaçamak başlattı. "Dur!" dedi Galip'e bakıp sinsice. Galip gitgide heyecanlanmıştı. Taylan'ın tam olarak ne demek istediğini anlamasa da, gözü Taylan'ın telefonundaydı. "Nesrin'i arayacağım," dedi, Galip'in düşüncelerini kesercesine.

Kayboluşlarımız yeni keşiflerin müjdeleyicisiydi.

Nesrin ile Taylan bir gün kafe kapanışına doğru tanışmışlardı. Hatta uzun süre kesişmişler, bu kesişmelerden cesaret bulan Taylan, Nesrin'in masasına yönelmiş ve "Oturabilir miyim?" sözü ile başlatmıştı her şeyi. Sonra kısa sürede tanışmışlar, birbirlerinin numaralarını almışlardı. Taylan o günden sonra yüz yüze görü-

şemeseler de, Nesrin'e ara sıra mesajlar atmış, gelen cevaplarla da birçok şeyi paylaşmışlardı. Hatta onların birinde Nesrin, Taylan'a kendi mesleğini açarak bir seks işçisi olduğunu söylemişti. Tabii bu durumu kendi lehine çevirme güdüsüne yenik düşmemek için epey uğraşmıştı Taylan. Çünkü yakın zamanda evliliği vardı ve bu durumu kendisine yediremiyordu. Çünkü Taylan kendi evliliğini, kendi kötü alışkanlıklarının da bitişi olarak tanımlamak istiyordu. Sanki evlilikten önce etrafa saçılan bütün kirli çamaşırlarını toplayıp yıkamak istiyordu. Ama evlendikten sonra bile olsa, bu ne perhiz hesabı, Taylan vakit buldukça Nesrin'e mesajlar atıyor ve kendisini bir şekilde tatmin ediyordu. Bu mesajlaşmalarda bir sıkıntı görmeyen Nesrin de Taylan'a en son mesajlaşmasında "Ne zaman istersen kapım açık," yazmıştı. Taylan bu sefer uzun zamandır arayıp sormadığı Nesrin'i arayacak ve ona kendi dışında birini getireceğini söyleyecekti. Telefon numarasını bulmakta biraz zorlansa da, hangi isimle kaydettiğini hatırlayınca "Hah! İşte buldum," dedi. Galip'in heyecanı gözlerine, oradan da adeta masa üstündeki, kafe içindeki tüm nesnelere yansımıştı, durmadan bir yerlere dokunuyor ve kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Taylan telefonu kulağına götürürken araya girip "Abi şimdi mi?" diye endişeli bir soru yöneltti. Taylan "Şişşt!..." diye bir ikaz ile Galip'i böldü. O esnada Galip'in de kulağı, telefonda duyacağı bir sese kilitlenmişti. Nesrin'in sesini tanımlayıp beynin datasına not edecek, belki de yol boyunca onu sesiyle betimleyecekti. Telefon uzun süre çaldıktan sonra, bir erkeğin sesi ile irkildi Taylan. Telefondan sert bir "Alo," sesi gelmişti. Taylan bu sesi duyar duymaz telefonu kapadı, Galip'e baktı, müşterisi olsa bile Nesrin'in telefona bakacağını tahmin edip "Sanırım birini bulmuş,

şansına küs," dedi, boş bakışlar eşliğinde. Gözleri güneşe kendini dönmüş ayçiçeği gibi açılan Galip, dudaklarını ısırıp Taylan'ın bir sonraki sözünü bekliyordu ki telefon çaldı. Her ne olursa olsun bir şeyleri paylaştığı Nesrin'i zor durumda bırakmamak için telefonu açmak ile açmamak arasında kalan Taylan açıp "Pardon yanlış aradık az önce," dedi. "Yalanını sevsinler," diye yanıtladı telefondaki ses onu. Bu sefer sesi veren Nesrin'di. "Nesrin?" diye kibarca karşılık verdi Taylan. "Evet," dedi Nesrin. "Evet, ben işleri büyüttüm," diye devam etti kahkahayla: "Az önce telefonu açan da genel müdürümdü." Biraz hal hatır sohbetinden sonra durumu, fiyatı, adresi ve şartları hızlıca konuşan Taylan, telefonu kapatıp "Hadi!" dedi Galip'e. Galip şaşırmıştı, iki dakika içinde önce kurt, sonra kuzu, sonra tekrar kurt gibi olmuştu. Galip tam bir şeyler diyecekken bölüp "Sakın itiraz istemiyorum, o kadar konuşup ayarladık, beni mahcup etme, hadi şuraları toparlayıp çıkalım."

Korku, içindeki şeytanı eğitemeyenlerin işiydi.

Galip'e endişe etmemesi için bir bakış atan Taylan, etrafı toparlamaya başlamamıştı. Galip de bir şekilde yardım ediyordu, ama aklında yüzlerce soru belirmeye ve ellerini titretmeye de başlamıştı. Sanki sorular, beyinlerinden çıkıp harfleri yan yana koyarak tur atıyor, tüm ritmik enstrümanları da ellerine devrediyordu. Galip lisede epey çekingen bir çocuktu, bunları sadece evde kendince düşlüyor, gerçek ayatta hiçbir adım atamıyordu. Lisede lakabı da kırmızı büyük yanakları, iri gövdesi ve her şeyi izleyen o büyük gözleri nedeniyle gorildi. Kendine karşı oluşturulan bu özgüvensizliğe dayalı tutum nedeniyle biri ile diyalog kursa bile tüm okulun alay konusu olacağı endişesiyle geri planda kalı-

yordu. Bu yüzden bütün duygularını içinde saklıyor, tek kalınca mutluluk çubuğunu patlatıyordu. Melek'le de böyle bir şeyi hiç düşünmemişti, hatta düşünse bunun duygularına ihanet olacağını biliyordu. Kafasındaki yüzlerce soruyu döküp rahatlamak için Taylan'a döndü. "Abi, biraz terliyim, sorun olmaz mı sence de, mahcup filan ederim seni?" dedi. Taylan, Galip'in ufak oyunlarının başladığını anlamış, gülmeye başlamıştı. "Oğlum susuz yere gitmiyoruz ki, orada olursun," diyerek geçiştirdi Galip'i. Ortalığı çabucak toparladılar, Taylan sabah tekrar işe gelecekleri ve patronun yüzünü görecekleri için sorun yaşamamak adına her şeyi yokladı. Her şey tamamdı. Artık çıkabilirlerdi. Gökyüzünde ilk kez süzülen, yeni doğmuş bir kuşun endişesiyle ilk kez yaşayacağı deneyim için garip bir his içinde yürümeye başlamıştı Galip gecenin üzerine. Endişesi değişik yan etkilere neden oluyor ve onu Taylan'a değişik sorular sormaya itiyordu. Kepengi kapatırken "Abi hastalık filan olmasın sakın?" diye çıkıştı Taylan'a. Taylan hız kesmeden "Emin ol o da senin hastalıklı olacağını düşünüp türlü koruma şekilleri uyguluyordur Galip. Bırak at bu düşünceleri kafandan," diye cevapladı Galip'i. Galip kendini açıklamak gayesiyle devam etti cümlelerine. "Ama abi o her zaman yaşıyor, bu iğrençlik değil mi?" Taylan ile yürümeye başlamışlardı. Az ötedeki çöp konteynerına çöpleri bırakıp gidecekleri ev için bir taksi beklemeye koyuldular. Hava olabildiğince sıcaktı ama o an Galip'in ateşi mi havayı ısıtıyor, hava mı Galip'i ısıtıyor, belli değildi. "Oğlum!" dedi Taylan. "O da seni para makinesi iğrenç bir yaratık gibi görüyor, kime göre neye göre iğrenç?" Çöp konteynerının yanında sabahlayan adamı gösterip "Bak," dedi. "Asıl iğrençlik insanların sokakta açlıktan ölmesidir, sevişerek ölmesi değil."

Galip yine bir soru soracaktı lakin Taylan'ın kızacağından endişe ediyordu. Tüm cesareti toplayarak bu kez daha kısık bir sesle "Ama abi o bir orospu değil mi?" diye sordu. Taylan yine güldü. "Yahu Galip, ne farkın var ondan, soruyorum sana?" dedi. Galip ilk saniyede bunu anlamasa da Taylan devam etti: "Bak onun da müdürü, patronu, iş verip aldığı, bedenini kiraladığı birileri var. Senin de bir müdürün, bir patronun, ayrıca onlara bedeninin her yerini kiralattığın bir işin var! Tıpkı senin gibi milyonlarca insan böyle. Kendilerine orospu dense küfür sanacak milyonlarca insan, sistemin orospusu olup bundan zevk alıyor. O da para ile doyuyor, sen de para ile doyuyorsun. Ne yani birkaç deliğini kullandırtmıyorsun diye mi onun statüsünde olmuyorsun, o da senin yaptıklarını yapmıyor Galipciğiim."

Her hayat onu taşıyanın sorumluğundaydı. Sorgulanamazdı.

Bekledikleri taksi az ötede göründü. Evin adresini hafızasına kaydetmiş Taylan, arabaya biner binmez, tarifi şoföre iletti. Ancak tarif evin bir cadde alt tarafıydı. Alkolün etkisinden olsa gerek ki, taksicinin gecenin köründe açmaya çalıştığı mevzulara kısa cevaplar verip uyur pozisyonda varacakları yeri gözlediler. Galip giderken bir yandan içinde bulunduğu anlık durumu, sonra genel sıkıntılarını düşünüyor, aktığı yeri tanımlayamıyordu. Bu yaptığı, geçmişte kurduğu tek duygusal yakınlığı olan Melek'e saygısızlık mı, diye düşünmeden edemiyor, annem orada yatarken bunu yapmak bana yakışıyor mu, şeklindeki çelişkilerin içine giriyordu. Çok geçmeden dedikleri yere geldiler. Taylan iner inmez gördüğü eczaneyi "Şansa bak," diye değerlendirdi. Eczane nöbetçiydi ve Galip'in kendini daha iyi hissetmesi adına, mutluluk çubuğuna iyi gelecek bir ilaç almaya gitti hemen. Giderken

de Galip'e "Beni burada bekle," dedi. Galip o an kaçmaktan, bayılma numarası yapmaya kadar birçok şey geçirdi aklından. Ama bir süre sonra "Ne olacaksa olsun," mantığına kavuşmuştu bile. Taylan gereken hapı alıp çıkınca, gidecekleri eve doğru yürümeye başladılar. Bu ev ne Hindistan'ın fuhuş barakaları kadar yoksul, ne de Avustralya'nın mutluluk otelleri kadar zenginceydi. Türkiye'de her şeyin arada kalışı gibi, bu ev de orta halde bir seks eviydi. Öyle ya, Türkiye her şeyde ortada kalmış, her şeyde kendini arada bulmuştu. Sadece Avrupa ve Asya'nın değil, geçmiş ile geleceğin, doğru ile yanlışın, iyi ile kötünün, siyah ile beyazın her şeyin arasında bir ülkeydi Türkiye. Şehrin ince uzun ve bir o kadar karanlık yollarından geçerken, Galip yıllardır içinde set kurduğu karanlık yollarını aydınlatıyordu tek tek. Kendi içinde diyalektiğin o muhteşem kudretinden yararlanarak dinginliğini artık kendisine sunduğu cevaplardan sağlamıştı. Gelgitlerin arasında yürüdüğü sokakları, bir çocuğun sallandığı beşik gibi görse de birazdan doğmayacak çocuklarını kadının sonsuzluk çukuruna bırakacaktı. Bu anlamda milyonlarcası Galip'in kazandığı ilk yarışı kazanamayacak, edindiği bütün mağlubiyetleri de yaşayamayacaktı. Eve yaklaştıkça evde ışığın yanmıyor oluşunu garipseyen Taylan, birkaç adım sonra üst katta belli belirsiz yanan kırmızı ışığı görünce "Burası," dedi. Ev iki katlı bir apartmandı, Nesrin patronunu kocam diye tanıtarak kiralatmıştı burayı kendisine. Zaten sık sık ev değiştirmek zorunda kaldıklarından, pek de dikkat çekme endişesini önemsemiyordu. Ancak yine de Taylan ses yapmadan evin kapısını açmaları için telefonuna yönelmişti ki, kapıyı telefondaki adam açtı. Bu adam Galip ve Taylan'ın kendi kafalarında sessizce oluşturduğu tanıma hiç uymuyordu. Adam

memur giyimli, nazik görünümlü, biraz göbekli, biraz kel, ilginç bir adamdı. "Hoş geldiniz!" diye karşıladı Galip ile Taylan'ı. "Üst kata çıkacağız," diye yol gösterdi onlar ayakkabılarını çıkartırken. Galip ile Taylan endişeli adımlarla çıktılar üst kata. Çıkarken Galip hâlâ Taylan'ı yoldan döndürmeye çalışıyordu. Üst katta karşılarına doğrudan bir oturma takımı çıktı, etraf uyumlu renkler ama düzensizce eşyalarla dizilmişti, zaten evdeki eşyalar da kiralıktı. Adam "Eee nasılsınız bakalım?" diye girdi muhabbete otururken herkes. "İyi," dedi gülümseyerek Taylan. "Sen nasılsın? Nesrin nerede?" Adam yine naif bir eda ile "Gelir birazdan, sabırsızlanmayın," demişti ki o anda da Nesrin girdi içeriye. Zaten bu konuşmalar olurken kendisinden önce kokusu gelmişti Nesrin'in odaya. En özel kıyafetlerinden birini giyinmişti. Bu gece hiç müşterisi olmamasından mı bilinmez, pek de bir istekliydi. Nesrin, saçlarının farklı bölgelerini, farklı renklere boyatan harcıâlem olmayan bir kadındı, çılgınlık emaresi ne gerektirirse, kendisi için uygun görmüş ve kendine has bir tarz oluşturmuştu. Uzun boylu, geniş omuzlu, sporlarını kendini daha iyi hissettiği için hiç aksatmadan yapan, suratında estetik olmamasına karşın, doğuştan gelen estetiğin tüm avantajlarına da sahip bir kadın olduğunun farkındaydı. Taylan da böyle kadınları seviyordu. Gece boyunca anlattığı hikâyelerde sövdüğü insanların da tamamen dışındaydı. Çünkü çağın kendine toplum dışı bir ağızla çılgın diyen bazı insanlar, iki gün sonra toplum ağzıyla konuşmaya başlıyor ve kendine setler koyuyordu. Taylan'a göre bu mesleği yapan bir kadın taklit yapmadığı için, onun için değerli bir kadındı. Taylan ağaya kalkıp sarıldı. "Merhaba Nesrin'im," dedi. Daha sonra yanında duran Galip de ayağa kalkıp selamladı Nesrin'i.

"Merhaba Nesrin." Aslında erkekler bu kadar basit varlıklardı. Kadınlar her ne olursa olsun onları belirli sebeplerden ayağa kaldırabilir, onlara istedikleri gibi davranabilirlerdi. Ancak kadınlar vicdan sahibi olduklarından bu "istediği gibi olma" olayını eşit paylaştırma çabasını seçseler de erkekler de buna nankörce yaklaşıp hükmetmeyi tercih ediyorlardı. Tıpkı Nesrin'i görür görmez, yatakta ona yapacaklarını düşünen Galip gibi. Ne kadar saf olursa olsun, her erkek düşkünlük gerektirecek şeyler konusunda nefislerini olabildiğince hoyrat kullanıyordu. Taylan, Nesrin'e "Biraz acele etmemiz gerek, gece epey bir vakit geçirdik Galip ile," dedi Galip'i eliyle göstererek, Nesrin de dudaklarını sıkılaştırıp en can acılı bakışlarla Galip'i tekrar selamladı. Galip can alıcı bakışı atmasını bilmese de o anki heyecan ile başını hafifçe eğdi. Nesrin, Taylan'a dönüp "O zaman başka bir zaman seni de sohbete beklerim," diyerek Galip'e elini varoluşunun verdiği tüm güzelliğiyle uzattı. Galip Nesrin'e bakmak yerine endişeli bakışlar ile Taylan'a bakıyordu, Taylan da gülerek "Daha neler ben de mi geleyim?" dercesine Galip'e... Galip yeni bir savaşın ortasındaymış gibi tuttu Nesrin'in elinden ve odaya doğru yürümeye başladı. Öyle ya, ünlü filozofların kafa yorduğu bir varoluş biçimiydi bu ve Galip birazdan bununla da tanışacaktı.

. . .

İçeri doğru yürürken, Galip'in nerdeyse kendinden önce kalbi çıkıp yürüyecekti. Birçok karmaşık duyguyu, Galip'in aldığı ilacın etkisi bastırıyor ve mutluluk çubuğunda önemli bir büyüme meydana geliyordu. Nesrin'in ise her zamanki gibi sonsuzluk çukuru, kendini su ile doldurmaya hazırlanıyordu. Odanın tüm şehveti Galip'in görüş açısına girmişti. İçerideki hafif müzik

Galip'in kulağına, müthiş kokular Galip'in burnuna, Nesrin'in o nazik eli de Galip'in eline ilişiyordu. Galip'in elinin terlediğini gören Nesrin, kapının önüne Galip'i yaslayıp ıslak dudaklarını Galip'in boynuna uzatarak "Sakin ol genç adam," dedi. "Dudaklarım elinden daha ıslak." Galip bir anda psikolojik eşiği bu ilk temas ile atlayıp birden fizyolojik olarak üstünlüğe erişti. Çünkü yaşadığı durumun, giriştiği savaşta mubah olduğunu anladı. Artık heyecanlanacak vakit yoktu. Tanrı'nın ona verdiği tüm kuvveti ve düşünü kurduğu her şeyin enerjisiyle Nesrin'e hamle yapıp "Dinle küçük kadın, şu anda senden daha sıcağım," dedi. Kapıdan içeri Nesrin'i fırlatırcasına hamle yapıp kapıyı büyük bir hırsla kapattı. Az önce Galip'in ürkek halini gören Taylan, şu anki halini görse ürkerdi. Birdenbire Galip, içgüdülerinden gelen cesareti kullanmaya başladı. Korku ile cesaret arasında çizgi işte bu kadar inceydi. Cesareti öne çıkarmak için bilinçaltına giren onlarca şey korku duvarından tek tek atlıyordu. "İlk kez mi?" dedi Nesrin heyecanlı şekilde Galip'e. Düşünme yetisini kaybetmiş Galip "Belki de son kez, boş versene!" diyerek devam etti. Hızlı bir şekilde soyundu Galip, hemen yatağa yönelmişti ki, "Dur!" dedi Nesrin, "Tadını çıkaralım biraz." Galip'i yatağın köşesine oturttu. Galip'in bedeni ufak titreyişlerle hareket ediyordu. Nesrin hemen yatağın altından bir defter çıkardı. Nesrin'in özel müşterilerine hazırladığı bir fantezi defteriydi bu. Birkaç yıl önce kendi oluşturduğu düş dünyası ile yüz yirmi sekiz sayfadan oluşan bu deftere, yüz yirmi sekiz fantezi sığdırmıştı. Defteri hızlıca çıkarıp, "Bir sayı söyle," dedi Galip'e. Defterin anlamını henüz bilmeyen Galip, "Oyun mu oynayacağız?" diye çıkıştı Nesrin'e. "Belki de hayatının en güzel oyunu bu olacak," dedi Nesrin

sonrasında. "Sekiz," dedi Galip. Nesrin tüm kibarlığıyla sekizinci sayfayı açtı. Oyun zamanı karşıdakinin söylediği sayının karşılığı sayfayı açıyor ve orada ne fantezi varsa, uygulamaya başlıyordu. Bu, Nesrin'in bayağı birlikteliklerine karşı geliştirdiği bir teknikti. Erkeğin yatakta bencilce "işini" bitirip kalktığı bir ülkede Nesrin gelen kişileri kendi "işine" geldiği gibi oynatıyordu. Galip ilk deneyimin verdiği heyecanı zaman zaman yense de önceden duyduğu şeylerden çok farklı bir deneyimin içinde olduğunu anlamıştı. Neyse ki seçtiği sayfada oldukça narin bir fantezi vardı ve Nesrin'in anlatışları eşliğinde yaşamaya başladılar.

Bir elekten geçiyorduk
azizim bir elekten,
incelen herkes elenip
yok oluyor, hayatın
tahtına ise kaba saba
insanlar oturuyordu.

Nesrin'in tutkulu öpüşlerine, Galip'in kasılan bacakları eşlik ediyordu. İnce aralıklarla birbirlerini sayfanın akışına göre heyecanlandırıyorlar zaman zaman da yavaş olmaları konusunda ikaz ediyorlardı. Kimi zaman isteklerine hâkim olamayıp birbirlerini serbest bırakıyor, olacakları deneyimliyorlardı. Zaten çok geçmeden heyecanı olanca kuvvetiyle kasıklarında hisseden Galip, içindekileri, Nesrin'in sonsuzluk çukuruna bıraktı. Galip kahkaha atmaya başladı. Nesrin de gülümsüyordu. Galip bu oyunu beğenmişti ama bir anda yaptığı hızlı hamlelerle kendinden geçmişti. Nasıl geçmesin? Gerekli temizlik malzemelerini getirmek için ayaklandı Nesrin. Getirdi ve ikisi de temizlendi. "Duş şurası genç adam," diyerek Galip'e yol gösterdi. Galip doğrulup duşa yönelmişti ki, Nesrin'in sigara yaktığını görünce canı çekti ve "Ben de yakabilir miyim?" dedi. "Çok vaktiniz yokmuş ama gel biraz otur," diye cevapladı Nesrin. Galip oturdu, büyük bir sessizlik oldu birkaç saniye. Nesrin sigarayı en derinine doğru çekerken "Bak!" dedi Galip'e. "Bu sana verdiğim esrardır." Galip sigarayı yakmış ama henüz çekmemişti. Bir anda endişe edip huysuzlanmaya başlayacaktı ki, az önce aslan kesildiği için bunu kendine yediremediğinden bir kere aldı. "İlk defa içiyorum," dedi nefesini bırakırken, bunu derken de zorlanan boğazına hâkim olmaya çalıştı. "Korkma!" dedi Nesrin, "Hiçbir esrar, iç çekişlerimizden daha tehlikeli değildir." Galip bu sözün üzerine büyük bir

iç çekiş yaşadı. İki saniye önce çektiği esrar belki de bu denli sökmemişti ciğerlerini. Çünkü Galip'in hayatı, galip gelememenin iç çekişleriyle doluydu. "İç çekişlerimiz," dedi. Derken araya girdi Nesrin. "Henüz on üç yaşında banyoda kendimi keşfetmeye çalışıyordum. O zamanlar annemle diyaloğumuz pek de iyi olmadığından bu keşif mevzunda gemilerimi rasgele çıkarıyordum yola. Bir gün yine keşfe çıkarken, elimi sonsuzluk çukuruma götürdüm, parmağımı yavaşça içeri soktum. Birkaç iğneyi aynı anda yermişçesine bir acı geldi, parmağımı çekerken de kan. Olağanın dışında bir durum olduğu için ne olduğunu bilmez şekilde korktum. O korkuyla bir an önce temizlenip dışarı çıktım. Sonraki birkaç günümü de o korkuyla geçirip, fazla geç olmadan annemle konuşmam gerektiğini düşündüm. Bir gün akşam yemeğinden sonra annemi odaya çağırdım 'Anne,' dedim. 'Özel günümde değilim ama iç çamaşırımı değiştirirken kan geldi.' Annem pek de oralı olmadı ilk an, benim yanlış bildiğimi düşünüp, içeri gitmek istedi. 'Anne ne öncesinde ne sonrasında kan geldi. Sadece o an kan gördüm,' dedim. Annem umursamaz şekilde 'Yediysen bir halt söyle,' dedi, ama gülerek. Henüz çocuktum. Toplum bana ne emrediyorsa öyle davranıyordum, olan durum biraz fazla içeri girmemden kaynaklıydı, ben başkasıyla beraber olmamam gerektiğini de biliyordum, ama annemin o gülüşüne anlam veremedim. 'Neden gülüyorsun?' dedim."

Aşk diye yazılır, şiir diye okunurdu.

Galip meraklı gözlerle Nesrin'in her hareketini izliyordu, dudaklarının, saçlarının, omuzlarının her durumunu aklına kazıyordu. Nesrin sigarayı bir kez daha çekip sözlerine devam etti: "Bu sefer kahkaha atmaya başladı. Zaten diyalogumun iyi

olmadığı bu kadın sanki annem değil, bir canavar gibiydi o an gözümde. 'Belli ki olan olmuş,' dedi. 'Gel sana anılarımı anlatayım.' İçki kokmuyordu ama sonradan öğrendim ki, bu meretten fazlasıyla almıştı o gün ve bilinçaltında ne varsa o gün dışarı vurmuştu. Bu mereti düşlerle anarlar ama o gün hayatın tüm gerçekleriyle baş başa kalmıştım. Annemin anlattıklarını bir bir dinledim o gece. Hayatın normal akışı zannettim anlattıklarını ve bir süre sonra buna alıştım. Gün geçtikçe şekil değiştirerek devam eden bu akış, sonunda bu durumu aldı. Belki de şu anki mesleğimi de bu merete borçluyum," dedi. Galip şaşkınlıkla dinliyordu Nesrin'i. Bazı aralar kendi ailesini düşünüyor ve aile kavramını beyninde süzgeçten geçiriyordu. İyi bir aileye mensup olmak özgürlüğe darbeyken, kötü bir aileye mensup olmak da kayboluşa gebeydi. Nesrin'in kendi tercihi olmayan durumlardaki kayboluşunu izliyordu. Birkaç dakika odadaki dumanı artırma gibi bir çaba ile dumanları önce içine çekip sonra yavaş yavaş bıraktılar. Tam da o esnada Nesrin tekrar araya girdi. "Çok mu dram koktu ortalık?" Galip karşıdakine ne olursa olsun saygısızlık etmek istemediği için, dram koksa da dinleyebileceğini söyleyecekken Nesrin tekrar böldü düşüncelerini: "Şiir sever misin?"

Galip, Orhan Veli'ye hayrandı. "Tabii ki," dedi. "Orhan Veli'nin çoğu şiirini ezbere bilirim." Nesrin Orhan Veli'yi de ara ara okuyordu ama o an "Ben şimdi sana sadece benim bildiğim güzel bir şiiri okuyacağım," dedi. Galip merakla "Sen mi yazdın?" diye sürdürdü sohbeti. "Sayılır," diye yanıtladı Nesrin. İç çekişlerinden bir nefes daha alarak şiire başladı: "Evren, Tanrı'nın lunaparkı olmalı." Galip henüz ikinci kelimede müthiş bir heyecanla döndü Nesrin'e. Bu onun rüyasında duyduğu şiirdi. Nesrin

devam etti. "Yıldızlar, Tanrı'nın misketleri." Galip'in olağan dışı hallerinden ve neredeyse dilinin tutulmasından olacak ki, Nesrin kafasını Galip'e çevirip devam etti. "Dünya, Tanrı'nın karamsarlığı olmalı." Galip elini Nesrin'in bacaklarına koydu, nefesi kesilir gibi oldu. Nesrin de elini Galip'in omzuna koydu. Evet, gerçekten de bu Galip'in kuşları özgür bıraktığı gecelerdeki rüyalarda duyduğu şiirdi, nerede araştırsa araştırsın hiçbir yerde yoktu ve şu an Galip aslında gerçek rüyanın bu olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bilinci yarım gibiydi. Nesrin durmadı, devam etti. "İnsan..." Galip nefesini geri çekip, şiire devam etti. "İnsan, Tanrı'nın yarası." Bunun bir tesadüf eseri çıktığını düşünen Nesrin, yine de bir an sustu. Ama Galip bu aradan yararlanıp devam etti. "Aşk, Tanrı'nın merhemi. Aşk, Tanrı'nın merhameti." İkisi de büyük bir şok içindeydi, ikisi de ne diyeceğini bilemiyordu, ikisi de hiç kırpmadan birbirlerinin gözlerine baktılar, ikisinin de gözleri doluydu.

İnsan, yapay bir sürüngendi.

İçeriye patron girdi. "Geç kalıyormuşsunuz," dedi Galip'e. Kapıdan gelen ışığın gözlerine ulaşmasının ardından da birbirlerine tepkisizce baktılar. Galip, şokun verdiği basiretsizlik ile üstünü giyindi. Hiçbir şey demeden dışarı çıktı. Odadan, daireden değil, binadan dışarı çıktı, tepkisizdi, susuyordu. Taylan parayı ödedi. Nesrin'i görmek istediğini söyledi. "İçeride," dedi patron. Birkaç saniye bekleyen Taylan, hem vaktinin olmayışı hem de Nesrin'in duş alıyor ihtimali üzerine çıktı dışarıya. Galip'in halini gördü. "Ne oldu oğlum lan, ne bu halin!" dedi kızgınca. "Seni getirdik mahcup mu ettin yoksa beni?" Galip susuyordu. "Sana diyorum oğlum!" diye devam etti Taylan. Galip

hâlâ susuyordu. Elini ağır ağır kaldırıp yolu işaret etti. Taylan durdu, Galip'in suratını avuçları arasına alıp bağırarak sordu bu sefer. "Ne oldu oğlum?!" Galip'i sarsmasına rağmen, Galip yine tepkisizdi. Taylan Galip'e tokat attı. Hava yavaş yavaş aydınlanmıştı. Gökyüzü henüz temizdi, aldığı oksijenle ciğerlerini biraz doldurup derin bir titreyişle cevapladı Taylan'ı Galip. "Anlatacağım abi, gidelim lütfen." Taylan Galip'in hareketlerinden değişik anlamlar çıkarıp ne olduğunu anlamasa da yürümeye başladı. Caddenin kenarında durdular, Taylan taksiyi çevirdi. Galip tıpkı dün gece buraya gelişi gibi bir hayalin içinde olduğunu düşünüyordu. Taksi önünde durunca anlamsızca Taylan'a bakıp "Aşk, Tanrı'nın merhametidir," dedi. Taylan durumu iyiden iyiye garipsemesine rağmen yine de bu konuyu konuşmayı ertelemeyi düşündü, çünkü onu bekleyen işleri ve bu durumu anlatamayacakları bir de patronları vardı. Oysa onlar gittiğinde Nesrin kendi patronuna bu durumu anlatmıştı. Bazı geceler rüyasına giren bir kişinin sadece bu şiiri okuyup gittiğini, bu şiiri sadece kendisinin bilmesi gerektiğini, tarihin hiçbir yerinde, hiçbir belgesinde bu şiirin geçtiğini düşünmediğini, zaten bu şiiri okuyan kişinin de bu şiirin gökyüzüne adandığını anlattığından bahsetmişti. Nesrin'in gerçek adı da Arapça gökyüzü anlamına gelen Sema'ydı ve bu şiiri bu yüzden kendisinin varoluş sebebi olarak görüyordu. Emin olmak için telefonunun internetinden yararlanarak bir kez daha göz gezdirmiş, ama yine bulamamıştı. Taksi sallanarak yolunda ilerlese de Galip koltuğun bir yerine gözünü sabitlemiş ve olanları hafızasına çakarcasına hislerini düşlerinden ayırmıyordu. Taylan ara ara Galip'e baksa da sonuç yine aynıydı. Taylan aynı zamanda Galip'in annesinin

durumunu bildiğinden dolayı, Galip'in başına aynı şeylerinden bir şekilde gelmesinden de endişe ediyordu. Bir yandan da zihninde böyle bir olay olursa, patrondan nasıl izin alacakları meselesi vardı. Gözlerinden uykusuzluk akan Taylan, gözlerinden şaşkınlık akan Galip'e baktı. Artık kendilerini patronlarına sunacakları mekâna gelmişlerdi. Patron kafe açıldıktan yaklaşık bir saat sonra geliyordu ve Taylan ile Galip, kafe açılışının tam saatinde kafenin önündeydiler. Normalde biraz daha erken gelip temizlik yapmaları gerekiyordu. Bu, o an Taylan'ın en büyük sorunu iken, Galip için algısına bile konu edilmeyecek bir sorundu. Çünkü yamaçlarına demirleyen sorun, başka sorunların gelmesine engel olacak kadar büyüktü. Bir insan en fazla ne kadar dert barındırabilirdi ki kalbinde? Bir yandan içinde o kadına bir daha ulaşamayacağının endişesi, bir yandan o kadınla ortaklaşmanın heyecanı vardı. Otomatik anahtar ile kepengi açıp içeri girdiler. Taylan, Galip'e yüzünü yıkamasını söyledi. Galip yüzünü yıkamaya doğru gitti. Ama suyu her yüzüne vuruşunda suratındaki dertleri su ile değil, dün geceki anı ile kapatıyor gibiydi. Ruhunun yaralarını anımsayıp aynaya bakarak dem tuttu. "Aşk, Tanrı'nın merhemidir." Her savaş, karşı tarafın en güçlü kalesinin kazanılmasıyla noktalanıyordu. Galip de bir an, hayatın en güçlü kalesinin aşk olabileceğini anımsadı. Melek ile birlikte bu yöne dair hislerini zaten keşfetmişti Galip. Rüyalarına giren kişinin uzun zamandan beri kendisine bu mesajı verdiğini idrak ediyordu. Aşk, hayatın bayağı anlamlarından, küf kokulu hikâyelerinden, aşağılanmış anlamlarından ibaret olamazdı. Havva cennetten elmayı Âdem için kopartarak günahla beraber aşkı da bulmuştu. Belki de bu yüzden insan, o

andan sonra tüm günahlarını da aşkı için yaşayacaktı. Dünyaya geliş amacının bu olabileceğini düşünürken, bir yandan da bu duygunun özgürlüğe bir o kadar uzak olduğunun da farkındaydı. Çünkü her mevcudiyet, bir mecburiyetin tetikleyicisiydi. Mevcudiyetlerin en büyüğüne sahip olduğu an, iplerini daha da kısaltacak ve yapabileceği şeyleri kısıtlayacaktı. Ama bir yandan da o kadına ulaşsa bile, bu durumun onun pek de umurunda olmayacağını düşünüyordu. Galip genç bir erkekti ve kadın belki de geleceğini kendi adına yola girdiği şekilde kurtarmıştı. O andan itibaren ne Galip onu başka yola çekebilirdi, ne de kendi annesinin durumu yüzünden kendisi kadının yoluna gidebilirdi. Defalarca vurdu suratına suyu, defalarca vurdu suratına çaresizliğini. Bir yandan da o gün izin alıp hırsızlık yapmayı ve gelen para ile tekrardan kuşları özgür bırakmayı düşündü. O an kapıyı vuran Taylan, Galip'in düşlerini bölerek "Hadi kendine gel, bugün yoğun geçecek," dedi. Galip suratını lavabodan kaldırdı, suratından penyesine dökülen su damlaları gibi, az önceki düşleri de bir bir dökülüyordu yere. Üstelik o suları kaldırmaya gücü de yoktu. Düşlerinin her bir tanesinin yere düşüşünü de bu şekilde izliyordu insan. Bir şekilde onların yere düşüp filizleneceği günü bekliyor ama yürüyebilmesi de için onların üstüne basması gerektiğini biliyordu. Hayatın bu ikilemi, her seferinde sarıyordu Galip'in ruhunu. Annesinin hastalığı nedeniyle devam edemediği okulunu düşündü, babasının terk edişi nedeniyle içinde uyuyamadığı özgürlüğü. Tüm algılarını uyutup tüm uzuvlarıyla işe koyuldu. Hayatının en zor günü olacağını düşünürken, daha kötülerini de yaşadığını fark edip diri kalmaya çalıştı. Öyle ya, en kötüsünü yaşayan insan, en büyük acının

kıyısında bir çadır kurmuştu. Bir sonraki sefer oraya gittiğinde bedenini ilk seferki kadar üşütmeyecek, kendisine ev sahipliği yapacak bir duyguyu elbet bulacaktı. Bu yüzden acı insanın öz vatanıydı.

Aşk, kendini
kaybetmek değil,
kendini keşfetmek
ve her keşifte
olduğu gibi,
geri dönüş yolu
düşünmemekti.

Etrafı alabildiğince toparladı, vücudu programlanmış bir duygu parçasıydı adeta. Onun için dokunduğu her şey anlamını yitirmişti. Taylan onunla konuşacak vakti bulamadan, işe geç kalan diğer elamanı arama derdindeydi. Sabahları kafeyi mutfak elemanı dahil üç kişi açıp akşamları sekiz kişi kapatıyorlardı. Gelişen her aksaklık Taylan'dan bilindiği için, sorumluluğunun da farkındaydı. Elemanın yolda olduğunu öğrenip Galip'e yönelmişti ki, içeriye müşteriler birer ikişer gelmeye başladı. Normalde Galip sabahları, onları karşılama görevini üstleniyordu ama üstüne gelen endişelerinden kimseyi göremez, karşılayamaz olmuştu. Hissiz şekilde kapının önünde duruyor ve kafe önündeki ağaçların yapraklarına bakıyordu. Taylan içerideki işleri halletmek için mutfaktaydı. Birkaç dakika sonra mutfak elemanı da gelmişti. Taylan boşa çıkıp müşterilerle ilgilenmeye bir yandan da kapının önündeki Galip'i süzmeye başladı. İşleri bitince Galip'in yanına gidip omzuna dokundu. "Ne oldu bilmiyorum ama kendini toparlamalısın Galip, ben senin abinim benim dediklerimi dikkate alıp beni mahcup etmemelisin," dedi. Galip'in hayatı boyunca edindiği bir diğer alışkanlık, ona inanan kimseyi mahcup etmemekti. Sırf bu yüzden ilkokulda öğretmenin, onu bin bir zorlukla okula gönderen anne ve babasına iyi şeyler söylemesi için içindeki erdemi büyütmüştü. Bu alışkanlıktan olsa gerek Taylan'a son çaresiz bakışını yaptık-

tan sonra içeriye girdi. Bir süre sonra gelen patron da iyiden iyiye Galip'in dikkatinin başka şeylere yönelmesine zaten yetmişti.

Gün, epey ağır geçiyordu, hatta bir süre sonra Galip zamanın bu akışına bir kaçamak ile yanıt verip olan durumu iyiden iyiye geçiştirmişti. Kendince mantıklı sebepler arıyor ve bu durumu başka şeylere bağlamaya çalışıyordu. Müşterilerle yaşadığı ve onu delirten diyaloglarla sorunlar üretiyor ve en büyük sorunun üzerini örtmeye çalışıyordu. Sabah geldiği için akşamüstü altı gibi çıkacaktı. Saat altıya doğru kapıya yönelip kendini biraz dinlendirmek, biraz da zamana oynamak adına müşterileri karşılamaya karar verdi. Güneş ufaktan batmak üzere, kafenin ışıkları hafiften açılmak üzereydi. Derken Galip hayal meyal Nesrin'i gördü. Önce bunun bir düş olabileceğini düşündü. Gözlerini kısıp tüm dikkatini o yöne çevirdi. O gece kırmızı loş ışıkta gördüğü Nesrin'i, şimdi gündüz renksiz ışığında seçmeye çalıştı. Evet, bu Nesrin'di. Nesrin kafeye doğru adımlarken, Galip'in de zihninden geçen tüm ihtimaller bir bir derine adımlıyordu anlamlarını. Topuk sesleri şehrin gürültüsünden ağırdı, ihtimallerin sesleri de müşterilerin gürültüsünden. Kafasını Nesrin'in geliş güzergâhı üzerinde gezdirdi. Nesrin kapının önündeyken, adeta onu dünyası bilip ona uyduluk etmeye çalışan bir gök cismi gibi çevresinden döndü. Göz göze geldiler. Nesrin sanki dünyadan uydusuna bir can fırlatıp keşfe çıkan ilk insan gibi girdi söze. "Seninle konuşmak istiyorum." Galip'in hesaplayamadığı bir hamleydi bu. İçinden akan nehirlerin barajları aşmasını elbet düşünememişti. Oysaki günün başından beri, duvarları en yukarıya kadar çekmiş, içindeki coşkuya engel olmaya çalışmıştı, ama nafile. Su boyunu

aşmış, kendini akışına bırakmayı teklif ediyordu Galip'e. Galip sessizce Nesrin'le dışarı çıktı. İçerideki yoğunluk nedeniyle ne patron, ne Taylan bunu görebildi. Galip tek başına sürüklenmeye başlamıştı. Kafenin yüz metre ilerisinde durdular. Galip sigarasına attı elini. "Dur," dedi Nesrin. "Seninle konuşmak istiyorum ama böyle ayaküstü değil. Yarın izin alabilir misin? Yarın beni kendi dünyandan bir yere götür ve bana seni keşfettir." Galip'in nefesi hızlanmış elleri titremeye başlamıştı. Nesrin karşısındaydı ve ona teklifte bulunuyordu. Galip kendi akışına katılırcasına heyecanını belli etmeden "Alabilirim tabii," dedi. Nesrin daha önceden kafasında belirlediği üzere devam etti sözüne: "Yarın tam bu noktada beşte buluşalım." Ayrıldılar. Galip bu konuyu kime açacağını sorgulamak bir kenara, yarın izin alamazsa işten ayrılmayı bile düşünür olmuştu. Sabah aklında geçen zorunluluklarını bir şekilde yok etmiş, aşk denilen dürtünün çanlarını duyar olmuştu. Aklından saniyenin binde biri zamanda onlarca ihtimal geçiyor ve güzellerini kendine ayırmaya çalışıyordu. Nesrin'in bu adımı sayesinde anlık şaşkınlıkla özgüvenini tazeledi. Sigarasını Nesrin gittikten sonra yaktı. Bir nefes çektikten hemen sonra "Şimdi seni, yarın dünyayı yakacağım," diyerek gülümsedi. Adeta sigara gibiydi. İçi cayır cayır yanarken, dumanının estetiğine bakıyor ve tıpkı o duman gibi, rüzgârın götürdüğü yöne savrulmayı makul buluyordu. Galip de Nesrin de iki kişiye bölünen şiirlerindeki ortaklaşmayı zamana bırakmamışlardı. Hem zaten zamana bırakmak ne illet bir durumdu? Şiirin, çiçeğin, çocuğun, aşkın, sevişmelerin zamanı mı olurdu? Sonunda ne olursa olsun bir cennet vardı. Vadiler acılarla dolu bile olsa, yolun sonunda acıyı anlamak diye bir

ırmak vardı. Yıkanıp yıkanıp temizlenilen... Galip sigarası bitince gözünde canlanan kuşlarla içeri girdi, amacı hem işten çıkış saatinin geldiğini söylemek, hem de yarın için izin almaktı. Girer girmez vurdular Galip'in içine tüneyen kuşları: "Neredesin sen!"

Aşk, ilk buluşmaların
sevinci ile son
sevişmelerin hüznü
arasında dolaşan bir
düş biçimiydi.

Galip yarınki izin için bu olayın da üstesinden gelmek zorundaydı. Bu yüzden aklına gelen ilk beyaz yalanı savurdu patronuna. "Bir müşteri torbalarını arabasına taşımamı söyledi." Patron mevzu hizmet olunca suratını yumuşattı, "Aferin, her işe böyle istekli olun," dedi. Galip yarınki izni de bu arada çıkartmanın tam zamanı olduğunu düşünüp girdi söze: "Ben sizinle ufak bir şey konuşmak istiyordum." Patronun iş konusundaki azarları dışında elemanlarla irtibat kurduğu tek konu, izinler ve maaştı. Galip söze girmeden müdahale etti. "Para isteyeceksen hiç zamanı değil, aynı şey izin için de geçerli." Galip para konusunu bir kenara bırakmıştı. Aklında, kuşlara vereceği parayı harcamak vardı. Ama izin konusu önemliydi, o izin mutlaka alınmalıydı. "Yarın annemin yanına gitmem gerekiyor, isterseniz onun yerine diğer günler tüm gün boyunca çalışırım," dedi. Patron durumu o an süzgecinden geçirip kendisi için daha avantajlı olduğunu düşününce, "Tamam," dedi, "Ama diğer günler deli gibi göreceğim bak seni." Tabii patron bunu derken Galip'in annesinin durumunu da biliyordu. Çünkü Galip işe girerken, kendi durumundan biraz bahsetmişti ona. Ama bu ince detay onun kabalığına pek de oturamıyordu. Galip ise o an sadece sonuca odaklanıyordu. Beyninde bu konuya ait sinirleri okşayarak gülümsedi ve "Gidebilirim artık," dedi. Galip bir kere kalan olmuştu, umutlarını yeşerttiği o beyaz gecede. Babası o beyaz gecede gitmişti,

annesi o beyaz gecede gitmişti. Beyaz gecelerde gidenleri vardı insanların. Ama Galip, bir kere olsun o an "gidiyorum" sözüyle barışmak istiyordu. Patronun yanından ayrılıp üstünü değiştirdi. Dünkü geceden kalma yorgunluğu onun kendini adeta bir böcek gibi hissetmesine neden oluyordu. Gözleri çukurlaşmış, içleri kızarmış, bacakları hissizleşmişti. Nesrin'in ona söylediği kelimeleri yere serip adeta onlardan güç alarak yürüyordu. Her adımında harflerin farklı nüanslarını fark ediyor, Nesrin'in her söylediğini tekrar zihninden geçiriyordu. Kimseye selam vermeden çıkmıştı, yolda da kimseyi görmüyordu. Zaten insan diye bir şey de yoktu. İnsan denilen şey, çaresizlikti. Çare olacak biri hissedildiğinde de başka insan bırakılmıyordu hayatlarda. Nesrin'i bir şekilde onunla tanıştıran Taylan'ı dahi es geçerek hızlıca yol alıyordu eve doğru. Sadece yol üzerindeki binaları gözüyle takip ediyor, bir yandan da o kusursuzlukta bir yarın belirliyordu kafasında. Kafası olabildiğince doluydu, ara ara duruyor ve yine binaların muazzam uyumuna bakıyordu. Belki de her şey o anda ona muazzam geliyordu, hayatı da şahaneydi ona göre o an. Çok şükür ki, dikkatsizliğinden dolayı başına bir şey gelmemiş, sağ salim eve varmıştı. Anahtarı çevirirken, birkaç saniye sonra kavuşacağı yatağı düşledi. Girer girmez her şeyi bir kenara atıp başını yastığa koydu. Sanki bilinci daha fazla düşünmemesi gerektiğini emredercesine hemen uykuya daldı.

Dünyayı dar etmişlerdi yarin bir ahına, acıları buyur etmişlerdi düş dergâhına.

Sabah uyandığında bir haftadır ziyaret etmediği kuşçuya uğramayı düşündü. Onu Nesrin'e yakın kılan en önemli etken kuşların getirdiği şiirlerdi. Onlara vefa borcunu ödemek adına,

düzensiz kıyafetlerle yataktan çıkar çıkmaz yola koyuldu. Aklında bir yandan da kendisini bu buluşmada Nesrin'e beğendirip beğendirmeyeceğinin endişesi vardı, sonra da Nesrin'i daha yakından tanıyınca beğenip beğenmeyeceğin endişesi oluştu. Endişeleri sildi aklından. Olanın peşinden koşacaktı. İlk deneyimini yaşadığı kadının, hayatının şiirini okuması onu artık dizginlenemeyecek bir kişi yapmıştı. Daha sonra yolda ilerlerken aklına kuşlardan birkaç tane alıp özgür bırakma fikri yeniden yerleşti. Kuşlara harcadığı parayı hiçbir zaman kendine ayırmayan Galip, o gün daha iyi görünmek adına, nefsini tutamadı. Uzun zamandan beri önünden geçip üstünde çok güzel duracağına inandığı ceketi aldı ilk önce, üstelik dünyayı kendi yaratmış gibi bir hal içinde. Daha sonra biraz ileride ayakkabıcıya girdi. Galip insanların ayakkabılarına bakmasından rahatsız oluyordu. Hatta bir keresinde girdiği lokantada, lokanta sahibi onun ayakkabılarını görüp önce yemeğin parasını istemişti. Kendini ruhsal açıdan diri tutması için ayakkabıya da ihtiyacı vardı. Kim bilir en son nereden almıştı ayağındakileri. Ayakkabı mağazasına girdi ve satıcıyı selamladı. Satıcı raflardaki uğraşını bırakıp arkasını döndü, zaten ilk de Galip'in ayakkabılarına baktı. Sonra yavaşça eşofmanlarına ve daha sonra yüzüne. İnsanlık ete kemiğe bürünse, satıcının yüzüne bakmazdı, o derece bir aşağılamayla çıkıştı: "Patron yok, dışarı dışarı." Galip'i dilenci sanmıştı belli ki. Henüz yatak kıyafetleriyle çıkmış, ayağında yırtık ayakkabı olan bir insan, onlar için ancak dilenci olabilirdi. Ama gece yatarken bir an durup da vicdanlarından insanlığı dilenmedikleri için de dilenci dahi olsa onların hallerinden anlamıyorlardı. Halbuki dilenci de olsa orada duran insandı. Galip işaretparmağını havaya kaldırıp "Hayır

ayakkabı almaya geldim," dedi. Satıcı paranın kokusunu almış olacak ki, bir an durdu. Biraz daha doğrulup Galip'e doğru yürüdü. O ekşimiş suratını biraz şekillendirip gülümsedi. "Pardon beyefendi," dedi. "Buradan hep dilenciler geçiyor, bizi de kendilerini de zor durumda bırakıyorlar. Bir anlık gaflet ile sizi başka birine benzettim." Galip kendi çalıştığı yerden pay biçerek herkesin konu para olunca canavarlaştığına bir kere daha şahit olmuştu. Daha çoğunu isteme dürtüsü ilk günahla beraber kötüye kullanılan bu türlü durumları da beraberinde getirmişti. Galip ne alması gerektiğini iyi biliyordu. Bu konuyu atlatıp hedefine yöneldi. Önünden her geçtiğinde onları almanın hayalini kuruyordu çünkü. Almak istediği ayakkabı, mağazanın en güzel yerinde duran siyah klasik ayakkabıydı, parlıyordu. O anda içeri girerken oluşan durum bir anda değişmiş, bir anda ayaklar baş olmuştu. "Şunu istiyorum," dedi emin bir seslenişle. Cebinde duran paranın kabarıklığı onu emin kılıyordu ancak en büyük zenginlik insanın nefsine hâkim olmasıydı. Onun dışındaki her hâkimiyet bir şekilde sallanacak ve yeryüzünden silinecekti. Satıcı ayakkabıyı raftan alıp Galip'in önünde eğildi.

Uzun yolculuklarımızın enkaz nedeni, ruhumuzun hiç kimseye açamadığı kara kutusunda saklıydı.

Eğilir eğilmez gözünün önüne annesi geldi. Çünkü küçükken annesinin binalardaki işini o da izliyordu. Küçüktü, Galip'e bakacak kimse yoktu ve Galip, o günlerde bir deneyim daha kazanmıştı. Eğilmek kötü bir şeydi, çünkü annesi eğilince birçok kez ağrılı sesler çıkartıyor ve Galip'in şaşkın bakışları arasında işine devam ediyordu. "Hayır," dedi satıcıya, "Ben hallederim." Ayakkabı ayağına tam oturdu. Aynanın karşısına geçtiğinde kendinde keşfedil-

memiş adaların olduğunu düşündü. Çünkü ayakkabı kendisine çok yakışmıştı. "Geç bile kalmışım," dedi içinden. Ayakkabıları bir anlık hevesle ayağından çıkarmamaya karar verip parayı ödedi. Satıcı eski ayakkabıları bir poşete koyup Galip'e "Allah bereket versin efendim," dedi. Tüm iyilikleri sırf cennete gitmek için yapan bir güruhun serzenişleri gibi bu adam da işine gelince Allah'ın adını alıyordu ağzına. O gün Galip kendince kurguladığı bütün işleri halledip akşamki buluşmasına hazır hale gelmişti. Belki de Nesrin'e hazırladığı en küçük sürpriz, onun daha iyi bir imkâna kavuşmuş olsaydı gerçekleştirmek istediği ütopya gibiydi. Yapacağı yanlışların da hesabını tutarak her ince ayrıntıyı baştan sonra düşünüyor ve tarifi olmayacak kadar eşsiz bu buluşma için ruhuna çiçekler dikiyordu. Özenle saçlarını tarayıp yeni aldığı kıyafetleri giydi, sanki saçlarını babası tarıyor, kıyafetlerini annesi giydiriyor gibi sevinçliydi. Az önce aldığı ucuz parfümlerden ikisini karıştırarak sıkmayı denedi. Aynada kendine dakikalarca baktı. İçi de içine dakikalarca baktı. Geçmişi geleceğine dakikalarca baktı. Pişmanlıkları hislerine dakikalarca baktı. Daha sonra evden çıkıp planının içinde yer alan durumları kesinliğe kavuşturacağı bir eylemin içine girişti. Gerçek anlamda bir kayboluş muydu bilinmez ama her daim kendinden emin bir kayboluştu. Sanki bir şekilde çıkış yolunu biliyor gibiydi. Kendi aklında bir yandan da anne ve babasının kayboluşlarını bu şekilde kurtarmak bile vardı. Anne ve babasının, kendisini bir eser olarak buralarda bıraktığını düşünüyor, bu olayla beraber de yaşadığı şoku epeyce bir mesafe alarak aşıyordu. Nesrin ile buluştuğu o ilk gecenin heyecanını nasıl yendiyse aynı yoldan şimdi daha ayakları yere basar şekilde yürüyeceğini de biliyordu. O an artık gelmişti.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Kendi atmosferini yeni kazanan dünyayı olanca ateşiyle karşılayacak güneş gibi selamladı Galip'i Nesrin. Güneşin ışıklarını hafifçe alıyordu içine Dünya, Nesrin'in güzelliğini de centilmence karşılıyordu Galip. Nesrin'in üç parmağını avuç içine koyup teninden değil, tüylerinden öptü. Ürperdi elbet Nesrin, bunu beklemiyordu. Galip bunları Taylan'ın ara ara anlattığı çapkınlık hikâyelerinden öğrenmişti. Mozart'ın serenadını andırırcasına kaldırdı gözlerini sonra Nesrin'e doğru, "Bugün hiç unutulmayacak bir gün olsun," dedi. Nesrin çiçekli bir elbise giymişti, insanın baharı hissedişi kış günü yüzünde rengârenk çiçekler açması ile mümkündü. Sanki elbisesindeki çiçekler koşuşup ilişmişlerdi Nesrin'in yüzüne.

Saçlarına yorgun harfler bulaşmış kadınları sevmeliydi şairler, tarayıp o saçları şiir yapmalıydılar o kadınları.

Siyah babetler vardı ayaklarında. Sanki geçmişe dair tüm siyahlıkları, ayakları altında alıp, ezmek istercesine bir tercihti. Galip yalnız kaldıkça, akşamüstü beş civarı, ileride evleneceği kadınla aynı çiçekli elbiseyi giyen küçük kızını da yanına alıp, adalar sahilinde gezeceği günü düşlüyordu. Tesadüf o ki, çiçekli elbiseyi tercih etmişti Nesrin de. Galip'in aklından bu detay geçerken, Nesrin girdi söze. "Biliyor musun?" dedi. "Ben on beş senedir hep yalnız uyudum." Galip şaşırmıştı, ilk saniye Nesrin'in samimiyetini bile sorgulamıştı, o anda da Nesrin'in suratına bunu belli edercesine manalı şekilde baktı. Nesrin devam etti. "Hep yalnız uyudum Galip. Yanımdaki insanlar yatağımdan ibaretti. Bir yorgan ne ise, bir yastık ne ise, yanımdaki adamlar da öyleydi benim için. Ben bugün senin düşlerinde uyumak istiyorum." Öyle görünüyordu ki, Nesrin'in arayıp da

bulamadığı o heyecan Galip'teydi. Nesrin üzerinde iz bırakan değil, his bırakan birini arıyordu yıllardır. Belki de bundan olacak ki, şiirin efsanesini henüz konuşmamış olmalarına karşın, şiirden Galip'e açılan yola inanmıştı. Galip gülümsedi. Nesrin'i ensesinden hafifçe kendine çekip göğsünde üç beş saniye bekletti. Kalbi hızlı atıyordu, ses etmedi Nesrin, sadece gülümsedi. Çünkü Nesrin'in de kalbi hızlanmaya başlamıştı. O zamana kadar tüm erkeklerin onu görünce kalbi atıyordu doğru, ama Galip kendi göğsüne almışken Nesrin'i, gözlerini de kapatmıştı. Bunun anlamı büyüktü. "Gel," dedi Galip. Tasarladığı her şeyi, piyanonun yan yana dizilen estetik tuşları gibi sıraya koymuştu. Hangi an ne yapacağını gün içinde çokça düşünmüş ve kararlarını almıştı. Gezindiği, tartıştığı, etkilendiği tüm duyguları şimdi aktarma zamanıydı. Parmaklarını birbirlerine dolayıp yürüdüler. Buluştukları yer, şehrin en afili meydanıydı. İnsanların arasından geçip büyük bir panonun önüne geldiler. Zaten buraya da tüm gerçekliklerden geçip gelmişlerdi. Tüm gerçekliklerden geçemeyen, hiçbir anlamın önüne gelemezdi zaten. Pano, o gün meydanın köşe kenarındaki işletmenin duvarına, o gün için Galip'in tasarlayarak koyduğu bir panoydu. Pano insanların dikkatini çekecek nitelikte olmasına karşın, üstündeki yazıyı kimse anlamıyordu. Zararsız olduğu için de zabıtalar buna müdahale gereği duymamıştı. Zaten duysalar bile, düşleri için o panonun yanında yavrusunu koruyan bir kedi gibi duran Galip'in elbet bir atağı olacaktı. Nesrin'i oraya varana kadar başka yönlerle oyalanan Galip, o gün binlerce kişinin gördüğü yazıyı Nesrin'e okutmak için "Bak!" dedi. Nesrin panoya baktı. Panoda şu yazıyordu. "Evren, Tanrı'nın lunaparkı

olmalı." İlk sözle beraber sanki Nesrin, o kullanmadığı isim olan Sema'nın da gizli denizlerine girmeye başlamıştı. Önceki hayatı Nesrin, sonraki hayatı Sema gibiydi. Sema bir an durakşayıp "Biliyor musun benim gerçek ismim Sema," diyerek gülümsedi, dudaklarının kenarı gözlerine kavuşmak ister gibi gülümsedi, düşlerinin gerçekliğine kavuşması isteğiyle gülümsedi. Sohbeti akıtmak için yine de bir bahane bulmalıydı. Galip'e sarıldı: "Sadece ilk dizesini mi yazdın Galip?" Bu sefer gülümseme sırası Galip'teydi. Evvela Taylan öğretmişti, bir kadını etkilemek için, onlara merak uyandıran sürprizler yapılmasını. "Tıpkı bu şiirin ilk dizesi gibi, her şey yeni başlıyor," dedi. Sonra ince bir edayla "Peki, sen öyle diyorsan," diye ifade etti kendini Sema, Galip'in gözlerine bakıp. Galip "İnsanları izledim seni beklerken, insanlar ne de telaşlılar," dedi sonra. Eliyle yolu gösterdi, yürümeye başladılar. Ne de olsa o gün binlerce kişiye, şiirin ilk dizesini göstermişlerdi. İnsan da her zaman anlamları değil, yansımaları gösteriyordu diğer insanlara. Anlamları kaldıramıyorlardı çünkü. İnsan, kendisine en çok benzediğine inandığı aynada bile kendi görüntüsünün tersini görürken, "Seni çok iyi anlıyorum," türü cümleler bazılarına epey anlamsızca geliyordu. Belki de Galip ile Sema bunu önceden fark edip artık anlamlarını değil, yansımalarını gösteriyorlardı topluma. Zaten ilk dizeyi birbirlerine karşılama maiyetinde vermiş oldukları bu mesaj, o pano yetmişti bile mutluluklarına. Sanki ruhlarının kapılarına büyük bir pano asmış ve üstüne de bu dizeyi yazmışlardı. Yürürken "Evet," dedi Sema Galip'e: "Üstelik pek de çirkinler. Senin bekleyişin, benim bekleyişim gibi bekleyemiyor, koşuyorlar bir yerlere. Belki de bu yüzden yanlarına hiçbir za-

man birilerini alamayacaklar. Zaman örneğin, zaman insanı ilk önce kendi hızına alıştırarak öldürüyor. Onlar an'sızlıktan ölmek için koşuyorlar." Galip olayın güzel bir sohbete çıktığını anlamış bir halde, sohbete ruh kazandırmak adına sordu sorusunu: "Nereye varacaklar peki?" Sema o ruha estetik katarcasına yanıtladı Galip'i. "Varmak yoktur Galip, almak vardır onlar için, tadına varmak yerine, tadını alıp kaçarlar her şeyin." Sema da tıpkı Galip gibi bir şekilde kendini geliştirmeyi becermişti. Mesele en yüksekokulları, en yüksek derecelerde bitirmek değildi. Zaten o türlü bir unvana kavuşmak için hayatın yarısını heba etmek gerekirdi, Galip ile Sema'ya göre ise vicdani bir hayat için çıkarlarımızın hepsini feda etmek gerekirdi. Her zaman aradıkları düş de buydu. Bir türlü ulaşamasalar da şimdi sahip çıkma zamanlarıydı. Sema'nın tatmak üzerine verdiği cevaptan sonra Galip insanların bu açgözlülüklerinin nedenini sordu Sema'ya. "Onlarca yıldır yemeği bekleyen hayvan gibi, milyarlarca yıl var olmayı bekleyen insandan ne beklenir ki?" Galip tam söze girecekken Sema devam etti: "Biliyor musun seviştiğim her adam, kendi işini görürken, ben o adamları değil, bu anlamları düşlüyordum." Galip'i ise Sema'nın bu sevişme itirafları rahatsız ediyor, ancak bunu ona söyleyemiyordu. Hava alabildiğine sıcaktı. Galip Sema'ya "Çoğu zaman ben de başka bir duygunun içinde, başka anlamlar düşlerim. Mesela insanlar yaz aylarını daha çok severler, ama ben kış aylarını daha çok seviyorum. Daha az insan gördükçe daha az üşüyorum," dedi havanın sıcaklığına nazire yaparak. Sohbet adeta Tanrı'nın insanın keşfedilişine dair sunduğu anlamlarla geçiyordu. Uzun zamandır ikisi de bunları birine anlatamamıştı. O zaman ikisi de, insanın

kendini bulmak için yaptığı arayışın, kendisine uygun birini bulmak için yaptığı arayıştan daha kutsal olduğunu düşünüyordu. Galip'in planının ikinci safhasına geçmişlerdi. Bir restoranın önünde durdular. "Evet," dedi Galip. "Buranın yemeklerini severim." Halbuki o restorana hiç gitmemişti. Ama çoğu gün önünden geçiyor ve ne de güzel bir yer olduğuna dair anılar ekiyordu umudun toprağına. Evet, epey güzel bir yerdi ama biraz lükstü. Sema, Galip'in bir kafede çalışan olduğunu da göz önüne alarak hesabı kendi ödemeyi kafasına koyup içeri girdi. O ana kadar ilk mısra dışında birbirlerine dair pek bir şey konuşmamışlardı. Galip gelmeden evvel, ilk karşılaşmayı hayattan imgeler ile süslemeyi düşünmüş, asıl sohbeti oturup birbirlerine karşı bakarken, etrafta göz yanıltıcı bir şey yokken yapmayı planlamıştı. Önceden hazırlanan masaya oturdular. Garsonlar önceden masaya gereken tüm gereçleri koymuş, muazzam bir düzen oluşturmuştu. Galip'in hırsızlıktan kalma epey bir birikmişi vardı ve aslında bunları hırsızlık yapamadığı, bir zaman yakalanırsa, dışarıdan birine verip kendi tutsaklığını telafi etmek adına, kuşlara ve annesine harcamayı düşünüyordu. Ancak bugün o birikmişlerinin neredeyse hepsini, Sema için harcamayı düşünmüş ve onunla muazzam bir gece hayal etmişti. Galip önceden tavsiye aldığı yemekleri Sema'ya bir bir anlattı. "Ama!" dedi: "Bence kararı sen vermelisin." Sema bir an şaşırmıştı, çünkü beraber olduğu hiçbir erkek kararı ona bırakmamıştı. Kadınlar ne zaman kendi kararlarını vereceği bir dünya ile karşılaşmışlardı ki? Toplum, Sema'yı unutturmuş, Nesrin'in işini ise tescil etmişti, evet, onun işi topluma göre erkeğe hizmet etmekti. Ama normal hayatta da pek çok kadının, işyerinde

patronundan, evde kocasından, mahallede bakkalından, binada ev sahibinden herkesten ama herkesten taciz ve hakarete maruz kalarak, istekleri göz ardı edilmiyor muydu? Aslında birçok erkek için bu durum, güç sembolü olarak görülse de, asıl güç içindeki bu pis duyguyu yenebilmekti. Asıl erkeklik nefsini köreltmekte, asıl adamlık karşındakini düşünebilmekteydi. Sema da o an, "Adam!" dedi gülerek. "Sen ne güzel bir adamsın." Galip ufak bir poşet de getirmişti beraberinde, onu masanın üzerine koydu ve "Bu sana," dedi. Sema yemekler bir yandan gelirken, bir yandan da onu hafifçe açmaya başladı. Galip bu akşamın, nefislerinden uzak, bir düş keşfine çıktıları akşam olması gerektiğini biliyordu. Galip'in pek tabii vardı ama Sema'nın cinsel dürtülerden konuşmak gibi bir isteği yoktu. Galip ona yeni bir gezegen vaat etmeli, Sema'nın keşfedilmemiş gezegenlerine kendini bırakmalıydı. Bu, dünyadan milyarlarca ışık yılı ötedeki bir gezegenin milyar yıldır kendisini keşfettirmek için yaptığı çığlığın karşılığı gibiydi. Bu duruma gelmelerine neden olan idrak, basit anlamların dışında olmalıydı. Mekânda çalan müzik, barok döneminin ünlü bestekârı Bach'ın "Ave Maria" adlı eseriydi. Adeta ağızlarından çıkan harflerin hepsi, bir notanın üzerine konuyor ve keşfetmek istedikleri gezegenlere doğru yol alıyorlardı. Sema poşeti ve içinden çıkan hediye paketini açtı, paketten çıkan bir kitaptı. Belki de Melek'e dair tüm anılarını başka bir kitabın kapağıyla o an bitirmişti. Çünkü Galip, kendi seçtiği yeni düşlerine dair anlamlar ürettiği bir kitabı seçmişti. Kitap kapağının ön yüzünde "Bırak, önce dudaklarına düş bulaşsın, sonra bir de öyle konuşalım," yazıyordu. Belli ki, bu cümleyi dahi, tanıştıkları o ilk gecenin üstüne büyük bir duygu

astarı çekip geceyi bir de öyle görmek istediği için tercih etmişti. Sema yüzündeki gülümseme ile kitabı biraz inceledi. Galip bu arada gelen yemek ve içecekleri gözucuyla takip edip bir yandan da Sema'nın gözlerine bakıyordu. Galip ona bakarken Sema da belki uzun süre sonra kendisinin utangaç bakışlar attığını fark etti. Bir yandan Galip anlatıyor bir yandan da Sema şaşkınlık içinde Galip'i dinliyordu. Çünkü ilk defa biri, hem de hiç beklemediği biri, bu kadar güzel konuşuyordu. Galip, ruh doktoru olma hayaliyle aldığı notları beynine yazmış şekilde hepsini Sema'ya açıyordu o an. Sema bir anlık suskunluktan yararlanıp "İnan ki ben ilk kez birinden kitap hediyesi alıyorum, şu an düşündüm de, kitap hediye edilmesi ne güzel bir inceliktir. Kitap hediye etmek bir nevi ruhunu karşındakine incelemesi için sunmaktır. Bu ne özel bir duygudur, bu ne büyük bir inceliktir, anlattıkların ne güzel şeylerdir Galip," dedi. Galip eliyle artık hazırlanan masayı gösterip "Eee bedenimizi de unutmayalım," diyerek yemeğe başlayalım mı, der gibi gülümsedi. Yemek yemeğe koyuldular. Belki de Galip ömründe ilk kez bir yemeği doyasıya yiyecekti ama ömründe ilk defa ruhu da bu denli duyguyu bir gecede hazmedecekti. Yemek yerken bir yandan da Sema, Galip'i ona bu denli yakınlaştıran şiiri merak edip konuya girdi. O gece aslında ikisi de şiirin sadece kendi rüyalarına girdiğini ve başka kimseye ait olmadığını biliyordu. Zaten Sema'nın merak ettiği konu da şiirin kime ait olduğunu sormak değildi. "Sadece ben biliyorum sanırdım o şiiri," dedi. Merak ettiği konu aslında şiiri nasıl bildiğiydi. Rüyasına girip ona atfedilen bu şiiri nasıl öğrendiğini sorar gözlerle "Sen nasıl biliyorsun bu şiiri?" şeklinde tamamladı sözünü. Galip bu soruyu el-

bette düşünmüştü, ama ne cevap vereceğine dair ciddi endişeleri vardı. Çünkü o şiirin okunduğu rüyaları, kuşları özgür bıraktığı günün akşamlarında görüyor, buna neden olan kazancı da hırsızlıktan elde ediyordu. Toplumun üşüştüğü üzere zaten kötü bir geçmişe sahip kadına, kötü bir geçmişi anlatmayı yediremedi kendine.

‘Kar gibi
bembeyazdım,’ dedi
kadın. ‘Kilometrelerce
yol alıp kendi
gökyüzümde, insan
bildiklerimin arasına
düştüm. Düşlerimin
üzerine basıldı dostum,
bulanıklaştım, eridim,
tükendim.’

Yaraları üst üsteydi. Kanatmamalıydılar. Biri kanasa, diğeri de kanayacaktı çünkü. Aşk, her şeyi olduğu gibi, yarayı da paylaşabilmekti. "Rüyalarımdan" diye cevapladı Galip. Ama bu Sema'yı daha çok şaşırttı. Çünkü Sema da rüyalarından aşinaydı bu şiire. Aslında Sema o şiiri eski aşkının ölümünden beri duyuyordu rüyasında. Tanrı âşık olması ya da hasret çekmesi muhtemel kişilerin zihnine ekiyordu aynı şiirleri. İnsanın hayatında ilk görüşte âşık olmasını sağlayan dürtü de birbirlerini aynı şiirden tanımalarıydı. Aynı şiiri duymaları ve birbirlerine âşık olmaları da bu yüzdendi. İkisinin de hikâyesi benzerdi. İkisinin de ömrü özgürlük ile esaret arasında geçmişti. Derken garson kollarıyla zar zor kavradığı bir çiçeği getirip sundu. Çiçek eşsiz papatyalarla dolu bir çiçekti. Önce Galip'e verdiler, Galip ayağa kalkıp Sema'ya uzattı. "Siz de benim rüyamsınız güzel kadın," dedi. Sema ayağa kalkmak isterken oturttu onu. Bunun üzerine Sema, neşe duvarının üzerinden atlayan çocuklar gibi bir ses çıkartıp "Galip!" dedi. "Sen ne güzel bir adamsın." Galip, ceketini temizleyip yerine oturdu. Sema "Biliyor musun?" diye devam etti. "En çok sevdiğim çiçektir papatya." Galip, Sema'nın zevklerini göstermek için girdiği kıyılarında ona eşlik ederek "Neden?" diye sordu. Sema bir an yapay bir gülümseme sunup ortalığa, "Tıpkı papatyalar gibi insanlar beni de istedikleri cevabı alamayınca buruşturup bir kenara fırlattılar," dedi. Sema'nın her kelimesine, güzel bir kelime ile yanıt verip onları yan yana koyarak

seviştirmek istiyordu Galip. Çünkü biliyordu, asıl estetik, iki vücudun yan yana gelmesi gibi aynı zamanda iki harfin, iki kelimenin de yan yana gelmesiydi. Aşk da tıpkı kainat gibi, estetik ve aklın bileşiminden oluşmalıydı, biliyordu. Sema, çiçeği koklarken bir detayı daha fark etti. Çiçeğin dibine saklanmış ve ancak iyice çiçeğe sokulunca görülebilecek bir not vardı. Sema notu aldı, ince bir şaşkınlık ve edayla baktı. "Yıldızlar, Tanrı'nın misketleridir." Sanki elinde tuttuğu papatyalar bir bir yıldız olmuş, düşleriyle o yıldızlara ipler atıp sallanmaya başlamıştı. Şiirin ikinci bölümü de akmaya başlarken, gecenin bu şiiri olgunlaştırdığını da anlamıştı. Sunum şekli onu şaşırtsa da, bir yandan da diğer bölümlerinin nasıl aktarılacağını düşünmeden edemiyordu. "Şiir," dedi. "Anladım ki, insanın ömrü şiire dokunabildiği günler kadarmış." Galip bir yandan da Sema'nın yaşından, geçmişine dair birçok şeyi de merak etmiyor değildi. Birbirlerine dair konuları açmak için soruyu sordu. "Hiç mi şiir okuyan, şiiri sana emanet eden olmadı?" Sema bir yandan papatya yapraklarını parmakları ile okşarken, diğer yandan da ruhu kendi anı odasından içeri girmişti. Hiç unutamadığı bir adam vardı hatıralarında. "Kızımızın ismi bile belliydi," dedi. Galip zoraki bir gülümseme ile sorularına devam etti: "Ne düşünüyordunuz?" Sema anı odasından gelen tatlı rüzgârının dudaklarını çembere almasıyla gülümsemesine devam edip "Şiir," dedi. O an Sema, bu anlamları oluşturan anları birbiri ile kucaklaştırdı. Galip bir yandan Sema'nın geçmişi ile yüzleşmek için meraklanıyor, bir yandan da bunlarla yüzleştiği için hayıflanıyordu. Konuyu üstten yürütmek için "Neden ilerlemedi peki?" diye sordu. "Çünkü hep o günde kaldım," diye cevapladı Sema.

O henüz yirmi yaşındayken, sevdiği, evlenmek istediği, belki

de onu ailesinden uzaklaştırıp kahramanı olacak adamı, intihar sonucu kaybetmişti. Sema her doğum gününde bu yüzden onun mezarına gidiyor, şiir okuyordu. Okuduğu şiir adamın çok sevdiği, Özdemir Asaf'ın *Kalmak Türküsü* adlı şiiriydi. Şiir "Anlamlı güzeli sever, gideriz," diye bitiyordu. Sema kimsenin görmediği anlamlarını kendisine keşfettiren adamlara ilgi duyduğunu da o an fark etmişti. Belki de Galip bu yüzden karşısındaydı. "25 Ekim'di. Hiç unutmuyorum," dedi Sema, bundan on dokuz sene önceki gidiş için. Galip'in de doğum tarihi 25 Ekim'e denk geliyordu. "Kaç sene önceydi?" diye sordu Galip, ama aldığı cevap onu daha da şoke etti. Nesrin'in yaşını hesaplamak için bu soru, ona kendi yaşını hesaplatmıştı. Çünkü Galip de on dokuz sene önce 25 Ekim'de doğmuştu. Galip on dokuz, Sema ise otuz dokuz yaşındaydı, ama eskilerin dediği gibi, kadın hep sevdiği adamın yaşındaydı. Sema'nın çocuksu tavırları da bunun ispatı niteliğindeydi. Galip "Benim doğum günüm de o zamandı," dedi. Sema bir şeylerin bağını kurmayıp gülümsedi. Adamın ölümü ile Galip'in doğumunun aynı güne denk gelmesi henüz iki gün önce yaşadıkları şoktan sonra, sadece bir tesadüftü onlar için. Neden, nasıl, nerede intihar ettiğini düşünüyordu Galip ama bu geceyi buna ayıramazdı. Sema çoktan çiçekleri masanın boş kısmına koymuş, Galip ile birlikte yemeğine devam ediyordu. Bakışmaları ruhlarının ruhlarına yaptığı hayata dönüş, gülüşmeleri ise kuşların bilinmeyene doğru kanat çırpış çağrısıydı. Sema da Galip'i daha yakından tanımak istiyordu, ama Galip'in anlatacakları kaybedişleriyle sınırlıydı. Kaybedişlerinden ziyade, onu da en çok zannedişleri yormuştu. Sema nasıl ki, o adamı hiç gitmez zannetmişse, Galip de babasını hiç gitmez zannetmişti. Galip'in

Melek dışında ilişkiye dair pek de bir anısı yoktu. Bu yüzden kitap okuyor, kendi aşklarını orada yaşatmaya çalışıyordu. Okuyanlar her zaman kitaplardaki aşklar gibi aşkları düşlüyordu, ama yazanlar da kitapları, bulamadıkları aşkları düşleyerek yazıyordu. Belki de bu yüzden kitaplar, aşkı arayanların ortak paydasıydı. "Ben de sevgilim yerine hep yeni kitabımı bekliyordum," dedi gülümseyerek Galip. Bu iki kişinin tanışmalarındaki ruhani hissiyatı düşününce, onların ilk buluşmalarında maddesel durumları, ailelerini, işlerini, yaşantılarını merak edip muhabbet kurmak yerine, anlamların içini doldura doldura yürümelerine hak vermek lazımdı. Belki de o an ne Galip'in ne de Sema'nın aklında, birbirlerinin tuttuğu takımlar ya da izlediği diziler yoktu. Sordukları sorular bunlardan çok uzaktı. Belli ki, ikisi de yıllardır aradıkları anlamları artık birbirlerine sunuyorlardı. Bu milyarlarca yıllık bir tanışıklıktı çünkü. Kimi derdi ki, Tanrı henüz evren var olmadan önce tüm ruhları toplamıştı o gün, kimi derdi ki, toz bulutundan parçalardık birlikte, ister maddeler, ister ruhlar olsun, birbirlerine kolay ısınan insanlar henüz o zamanlar tanışmış, konuşmuştu. Tüm olayları insan uygulamasa da görmüş, hissetmese de duymuştu. Kendisi bilinçaltını tüm olay örgüleriyle ve kahramanlarla donatmış, kendini, her bildiği insanın aynası yapmıştı.

Bu yüzden Galip ile Sema'nın sadece göz göze bakması bile her şeyi anlamak ve anlatmak için kâfiydi. Galip Sema'ya, Sema da Galip'e gerçeklikleri hakkında soru sormaktan kaçınıyorlardı. "En son ne zaman düş kurdun?" dedi Galip, Sema'ya. Düşler hayat kabuğumuzun altındaki özü saran bir krema gibiydi. Ne zaman hayat kabuğumuz çatlar ve üzerinde derin yarıklar oluşursa, düşler de bize en güzel tadı vermek için o hızla dışarı çıkarlardı.

"Olmuyor," dedi Sema. Belli ki, onun da hayat kabuğu, çok düşünmekten dolayı çatlamıştı. Belki de o, girdiği her ilişkide "Biraz daha dayan, birazdan bitecek," deyip dişlerini sıkmadığı bir dünya düşlüyordu. Bu acı çekenlerin ortak düşüydü. Herkes Sema gibi, tekrar ediyordu. "Biraz daha dayan, birazdan bitecek." Ama bitmiyordu, bitmiyordu, bit-mi-yor-du! Bir şeyin üzerine çok fazla titreyince insanı sadece ince bir ağlayışın beklediğini onlara bulutlar öğretmişti. Çok fazla düşünmeyeceğimiz bir dünyayı anlatırcasına devam etti Sema: "Bazı geceler o kadar güzel ki, onu izlememi o kadar masumca bekliyor ki. Uzanıp yıldızlara 'uyumaya kıyamadım' diye bir not iliştiresim geliyor. Dünyadan belki de çok uzakta, farklı bir yıldızın farklı bir gezegenine, kendimi atasım, oradaki bir toz parçası ile aynı kaderi paylaşasım geliyor. Atmosfer filan diyorlar da, sanki burası daha mı iyi Galip? İnsanların rezaletinden nefes alamıyoruz. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki Galip. Kadın, henüz doğuştan kendi düş bebeklerinin annesi iken en çok kadınlar düşsüz kalıyor burada.

Kadınsan ve illa bir değer göreceksen bu ancak anne olunca veriliyor. Kadının anne olmadan önceki tüm anlamları bir bir yok ediliyor toplum tarafından. Gerçi anne olunca da kalmıyor. Annelerin de canı yanıyor yeryüzünde. Kendilerine günlerin isimlerini verip, çocuklarının kemiklerini arayan anneler var mesela. Bir oğul bir kız büyüttüklerini unutuyor kimileri onların. Meydanlarda isimleri yuhalatıyor, oğlu ekmek derdinde ölen annelerin. Gözyaşları aktıkça tuz tortuları bırakıyor yüzlerinde, işte o yaşlar kuruyunca da, ince şeritler, çizgiler açılıyor. Bazı anneler o çizgilerde yaşatıyorlar çocuklarını. Gece yarısı kolluk kuvvetleri giriyor, dünyaya henüz dileklerini yeni sunan kız çocukla-

rını öldürüyor annelerinin kollarında. Kadınlar göğüsleriyle hem bebeklerini, hem sevdikleri adamları doyuruyorlar." Sema'nın en büyük sitemi elbette sistemeydi. Gittikçe gerilen ülke, insanların yaşam standartlarını gitgide düşürüp bazılarının standartlarını gitgide arttırıyordu. Sema geldiği yerleri biraz da sistemin suçu olarak görüyordu. Çünkü tecavüzün bile meşrulaştırılmaya çalışıldığı ülkede, kadınlar rızaları alınarak "fahişe"leştirilmeye çalışılıyordu. Belki daha mantıklı bir sistem olsaydı bunlar başına gelmeyecekti. Bu yüzden gündemi, insanları da epeyce takip ediyordu Sema. Şimdi de biraz Galip'e bilinçaltının bu yönünü anlatmak istiyordu: "Bu ülkede kadınsan sokakta tecavüz ile askersen caddede ihmal ile işçiysen madende kader ile doktorsan hastanede dayak ile öğrenciysen okulda cop ile köylüysen tarlada gaz ile memursan zamlarda simit ile gazeteciysen zindanda haber ile azınlıksan bodrumda kalmak ile çoğunluksan ağaca sarılmak ile ölüyorsun."

Varlığın ispatı, anlamaktı.

Galip sessiz bir şekilde Sema'yı dinlemeye devam ediyordu. Ama bir yandan da Sema'nın gitgide bozulan moralini hoş tutmak adına, konuyu değiştirmeye çalıştı. "Seninle kaderi kötü bir ülkede kadere kafa tutmak bile güzel." Bu sözden sonra Sema da içindeki ateşi biraz dindirip gülümsedi, "Evet," dedi: "Biraz kaptırdım. Yani anlayacağın, tüm bunları düşünmeyeceğim sessiz sakin bir yer istiyorum Galip." Bir yandan da geçmişteki özellikleri bir bir ortaya çıkıyor ve bazı yerlerde sesi kalınlaşıyordu. Yemek yiyişlerindeki incelik bazı anlarda kendini eksilterek geçmişle bir anda kopamadığı bir bağı yaşatıyordu. Bazı anlar ağzından çıkacak küfürleri zor zapt ediyor ama Galip'e ne olursa olsun saf

halini sunmaya çalışıyordu. Garsonlar Galip'in her gün yaptığı gibi, müşterilere hizmet için bin bir çaba harcıyor, masa aralarında dolaşarak, onların bir isteklerinin olup olmadığını gözlerinden anlamaya çalışıyorlardı. Kıyafetleri oldukça afiliydi, topluma göre en güzel yerlerde tabii ki en güzel hizmetkârlar bulacaktı. Galip ve Sema yemeklerini çoktan bitirmiş, masada sohbetlerini sürdürüyorlardı. Sema o anda lavaboya gitmek istedi. Galip eşlik etmek için yöneldi fakat daha sonra o arada hesabı da halletme isteği aklına düşünce, sadece ayağa kalkıp Sema'yı uğurladı. Garsonları çağırıp hesabı istemeyi düşündü ama garipsedi, ilk defa bunu yapacaktı. Normal bir şey olmasına rağmen, bunu istemedi. Çünkü kendisi de bunu kendine yapılınca mantıksız buluyordu. Kalktı hesabı kendi ödedi. İşlemin bittiği sırada Sema lavabodan çıkmış kasaya doğru yürüyordu. "Gidiyor muyuz?" dedi. Galip Sema'ya doğru gülümseyip "Merak etme şaraplarımızı başka bir yerde içeceğiz," diye takıldı. Sema bir sonraki durağının ne olacağını merak edip Galip'ten gözlerini alarak inceleyemediği restoranı seyre koyuldu. Daha sonra çantasını ve paltosunu özenle alıp Galip'in koluna girerek "Ama şarapları da ben ısmarlayacağım," dedi şımarık bir tebessümle. Galip'in hoşuna gitti ama şaraplar hazırdı, bu isteği geçiştirmek istercesine "Tamam," dedi, "Bakarız." Kendilerinden daha yorgun olduğunu düşünmedikleri yolda yürümeye başladılar. İnsanlar mı daha yorgundu yollar mı? İnsanlar düşlerinin üzerlerine çöküldüğü için, yollar taşlarının üstüne basıldığı için yorgundu ama ikisinde de insanlar, ne düşlerin, ne taşların üstlerine basmadan yürünemeyeceğini düşünüyorlardı. Belki de bir insanı yorma uğraşı, çözümsüzlüklerimizin türeviydi. Yürürken henüz yeni yapılmış kaldırım taşlarının üzerinde yeniden

kuruyorlardı düşlerini. Yürümek çok büyük bir duyguydu, farkındaydılar. Herkesin bir yürüyüşü vardı hayatta. Kimi elinde bir çiçekle yol parası olmadığı için sevdiği insana kilometrelerce yürüyordu. Kimi sırtında bir torba ile ambulans gelmediği için ölen çocuğunun cesedini taşıyordu şehre. Kimi yan yana yürüyordu sevdiğiyle, kimi yan yana ölüyordu yürüdüğü meydanlarda arkadaşlarıyla. Kimi emekleyerek yürüyor, kimi hastane köşelerinde sürünerek ölüyordu. Her yürüyüşün farklı bir şekli vardı. Galip ile Sema da bu sefer her adımlarında yıllardır özlemini çektikleri bir meyvenin özüne ulaşmak ister gibi yürüyordu, bir güvercin nezaketiyle. Önlerine değil, gözlerine baksalar geleceği görüyor gibi, yürümeye devam ediyorlardı. Adeta yanlarından geçen insanlara kendilerini kapatmış, dünyanın nüfusunu ikiye indirmiş gibiydiler. En güzel olgu bu olsa da, aslında en tehlikelisi de buydu. Çünkü insanı huzura götüren şey, aynı zamanda yalnızlığa da sürüklerdi.

Gerçek dost
suskunluğumuza,
suskunluk ile yanıt
verendi. İşte insan
geceyi bu yüzden
severdi.

Gece ışığın değil, ruhun kayboluşuydu. Bu yüzden insanlar her gece ışığı değil, ruhlarını arıyorlardı. Galip ve Sema da geceye girerken baskıladıkları ruhlarının ince bir endişe ve sabırla şu an dışarı çıkışına tanık oluyor ve onu gülümseyerek karşılıyorlardı. Onu ustalıkla seviyor, farklı bölgelerini keşfetmeye çalışıyorlardı. Galip bilerek tüm planlarını yakın yerler üzerine yapmayı tercih etmişti, plan yaptığı her yer yürüme mesafesindeydi. Yokuşlu yoldan inerken, sokak lambalarının araladığı ışıklardan denizi gördüler. Deniz, kıyı şeridini teşhir edercesine kendini insanlara bırakıyordu. İnsanlar hiçbir zaman denizi anlamasa da deniz tüm çıplaklığıyla onları bekliyordu. Kıyıya vardılar. Kıyı şeridinde yer alan gösterişli binaların deniz üzerindeki yansıması bir kenara, en güzel yansımayı onlar oluşturuyordu. Çünkü yansımalarıyla vardıkları estetik, tüm şehrin mimarisinden daha güzeldi. Bir binayı yapmak için ağırlığı yüzlerce işçi bölüşüyordu; bir acıyı var etmek için ise tüm hıncı bir insan karşılıyordu, bir düşü de, bir gülüşü de... Kıyı şeridine tutunmuş bir kayık gördü Sema. Galip'e doğru baktı sonra. Galip "Evet," Dedi. "Senin için." Sema'dan yıllar boyunca "kaygan" olmasını isteyen dünya bu sefer düşlerinin yansımasını oluşturan denizin üzerinde kaymasına fırsat tanımıştı. Sema kâh bir şaşkınlık, kâh bir sevinç içerisinde yanına geldikleri kayığın önünde durdu, derince bir nefes alıp önce denizin kokusunu içine çekti. Tanışmalarına

neden olan esrardan sonra ikinci kez bir kokuda birleştiler. Çünkü o an belki de Galip, aynı denizin kokusundan aldıkları için kendince düşler kuruyordu. Galip elini uzattı, Sema elini Galip'in avuç içine koydu. Sema giydiği ince elbisenin eteğini biraz yukarı çekip kayığın içine doğru gözüyle izdüşüm çizerek adım attı. Sonrasında Galip kendisini kayığın içine atacak hamleyi yaptı. Sema da Galip de ilk defa kayığa biniyorlardı. Hatta binerken sahip oldukları tek düşünce bu zamana kadar neden binmediklerini sorgulamaktı. Hayat, insanı o kadar boğuyordu ki, insan her gün önünden geçip düşlediğimiz kayıklara, gemilere, uçaklara binmek yerine, onların önünde çürüyordu. Tüm bunları yıldızlara gitme ideali kadar zaman gerektiren bir durum olarak görüyordu hatta. Henüz dünya içinde gidilmedik birçok ada, birçok köy, birçok dağ varken insan her gün yıldızlara gitmeyi düşlüyor, kendi geçmişine acıyordu. Sabah kiraladığı kayığın nasıl kullanıldığını, sahibinden yarım saatlik bir eğitim ile öğrenen Galip, iyi kötü söylenenleri yapmaya başladı. Kayığın sahibi ise kayıkla ilgili herhangi bir problem olmaması için, kıyıdaki bankların birinde oturmuş, onları izliyordu. İlk görüşte Galip ile Sema'yı biraz da yadırgamıştı. On dokuz yaşındaki genç bir adam ile otuz dokuz yaşındaki bir kadının arasındaki belirgin fark adamı biraz da olsun tedirgin etmişti. Ancak adam aldığı parayı düşününce pek de umursamadı. Öyle ki toplum, ahlaksız diye bildiği ne varsa belirli bedeller karşılığında hepsine göz yumuyordu.

Kendimizden yaptığımız kaçışın cezasıydı, kendimize yaptığımız kaçış.

Yani o an sandalda sevişmeye bile kalksalar, klasik tabirle bir fantezi gereği kayıkta sevişseler bile, adam kendi işine bakacaktı.

Lakin o adam, orada oturan sandalın sahibi değil de, yoldan geçen sıradan bir adam olsaydı, belki de sandalda sevişenleri görünce, eline geçecek ilk taşı, Tanrı'nın verdiği tüm kudret ile onlara atmaya çalışacaktı. Dünyadaki tüm güzelliklerin gölgesini üstlerine alınmayan, dünya ile iç içe olmayan bir hayat vardı o an. Galip ile Sema, nefesleriyle konuşuyor gibiydiler. Sessizliğin içinde hızlı nefes alıp verişleri onların bir sonraki adım için de heyecanlı olduğunu anlatıyordu birbirlerine. Dünyanın en güzel ritüellerini oluşturan bu denizin üzerinde düşünmeye başladılar. Gitmedikleri görmedikleri duymadıkları birçok güzellik de şu anki durumlarına benzer miydi? "Bu kadar güzel bir dünyada, bu kadar kötü insan nasıl yaşar?" diye sordu Sema. "Bu kadar kötü insan arasında bu kadar güzel bir kadını nasıl fark edebildim?" dedi gülümseyerek Galip. Sandal sallanıyorken, Galip'in de aklına türlü cümleler geliyor ve Sema'nın düşlerine dair de bir sandal bırakmak istiyordu. Kendini bu kadar açık ve saf bir biçimde hayata dokunan her şeye bırakmış bir dünyada, acıların da sevinçlerin de bu kadar yapay olması Galip'in canını sıkmıştı. "Sözde yaşam barındıran tek gezegen bizimkisi, ama dünya yaşamdan daha çok ölümle anılıyor," dedi sonrasında. Sema Galip'in ayaklarının arasına uzattı ayaklarını, yolculuğun ne kadar süreceğini bilmese de sandala iyice yerleşmeye çalışmıştı ki, hemen sol tarafında sandalın iç kısmına yapıştırılmış bir not gördü. Notu aldı:

"Dünya Tanrı'nın karamsarlığı olmalı." O anda Galip'in bu geceyi nasıl bu kadar becerikli biçimde tasarladığını da düşünüp tekrar gözlerine baktı. "Sanırım sen de bütün bu karamsarlıkları kendi düşleriyle yenen Tanrı'nın bir kahramanı olmalısın," dedi. Tanrı'nın dünyayı yaratırkenki beklentisini dü-

şünürcesine, aynı zamanda kendi oluşturdukları duyguların da nereye yönleneceğine dair bir karamsarlığın içindeydiler. Evet, toplum pek de umurlarında değildi ama gittikleri her yerde toplum ile yüzleşebilir ve canlarını aşırı derecede sıkabilirlerdi. Toplum Galip'in de Sema'nın da hayatına yoğun bir şekilde mesafeliydi. Bu durum onları, kendilerine aşılamaz bir boyuttan duvarlar örmeye ve insanlara karşı gerçek yargılı yapmaya da sürüklemişti. Dünya adeta ikinci taş devri ile karşı karşıyaydı. İlkinde eşyalar taştandı, ikincisinde ise kalpler. İlki yontuldukça güzeldi, ikincisi ise bitap. Birey, topluma reva görüldükçe toplumun zorbalığı artıyor ve hayatı bayağılaştırıyordu. Toplum, Taylan'ın söylediği tekerleme ile değerli şeyleri bile popüleştiriyor ve kirletebiliyordu. Babasından aldığı parayı, en emperyalist mekânlarda yerken, bir gün bile evde duramamasından yakınıp yılda bir kere okuduğu kitapla, tüm kozmetik dükkân indirimlerini pürdikkat takip ederek, arkadaşlarına erkek arkadaşının onu "tatmin edememesini" anlatan kadın kendini; aristokrat babasının elit ruhunu reddedip işçi sınıfı mücadelesine kendini adayan, babasının onu bir buçuk yıl zorla kapattığı ruh hastanesinde hayata edebiyat ile tutunup Kafka ile tanıştıktan sonra dünyanın en güzel aşkına imza atan, ardından Nazilerce tutuklanıp toplama kampında böbrek yetmezliğinden ölen Milena zannediyordu. Toplum; şeytan ve insanın sarhoş birlikteliğinden olma bir çocuktu. Bu yüzden "toplum" ortaya çıktığında, ne şeytan insanı, ne de insan şeytanı tanırdı. Baş başa iken aldıkları zevk, o an sahipsiz bir suça dönerdi. Toplumun kendine biçtiği tüm meşruiyet de aslında tamamen bu arsız gayri meşruiyete dayanırdı. Ne mutlu ki Galip ile Sema ruhlarında toplumdan kurtarılmış bölge oluşturmuşlardı.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Durup düşündü bir an Sema. "Her şeyin fazlası iş görüyorken, insanın hayatta kendine denk bir tane, sadece bir tane insanı bulması bile dünyanın fazlalığına denk geliyor," dedi. Galip elleriyle sıkı sıkıya davrandığı kürekleri bırakıp sarıldı Sema'ya ve öptü onu boynundan. Karşısındakinin keşfedilecek çok şeyi olduğunu bilmesinin yanında, kuşları da belki Sema'yı beklediği için sevmiş olabilirdi. Yavaş yavaş Galip'in düşündüğü yere gelmişlerdi. Sandaldan inerken birden bir "dilenci" onları beklermiş gibi durup izledi. Galip ile Sema inince de para isteme durumuna yakın bir hamleyle yanlarına geldi. Ama Sema'nın dilenci diye düşündüğü kişiyi de Galip ayarlamıştı. Elindeki notu Sema'ya uzattı: "İnsan, Tanrı'nın yarası." Sema notu okuyup Galip'i bir kez daha öperek, kâğıdı diğer notlarla beraber inceliğinden dolayı içi belli olan elbisesinin cebine yerleştirdi. Hoş, onlar da içlerini belli ederek sunmuşlardı kendilerini birbirlerine. "Şimdi nereye gidiyoruz beyefendi?" dedi Sema, utangaç bir tavırla. "Yıldızlara," diye yanıtladı Galip. Önce şaşırdı Sema ama daha sonra bunca olağanüstü durumu düşününce, bunun pek de zor olmadığına karar verdi. Galip, yıllar önce bir uçak kazasıyla başlayan *Küçük Prens* kitabının yazarı Exupery'nin yine bir uçak kazası sonucu yaşamını kaybettiğini öğrenince, akıl kalemiyle estetik sayfasının üzerini boyayarak kainat kitabını yazan Tanrı'nın, aynı zamanda iyi bir okuyucu olduğunu henüz idrak etmişti. Hatta daha sonra bu görüşünü diğer birçok yazarın kitapları ve ölümleriyle de desteklemişti. Kim bilir belki de bu yüzden Tanrı'nın gülümseyişini selamlıyor gibi tasarlamıştı her şeyi. Aşk, dünya üzerine bir kainatı oluşturmaksa, akıl ve estetiği ön plana almakla başlamalıydı işe, öyle de yapmıştı.

İnsan güneşi ilk önce kendi içinde doğurmalıydı.

Yürüdükleri yer tarihin en meşakkatli döneminde yeryüzünden yükselen bir kuleydi. O civarlarda o kuleye "Gün Kulesi" derlerdi. Şehrin tam kenar kısmında yer alıyor ve şehirde güneşin ışıklarına ilk orası maruz kalıyordu. Ortaçağ'da yapılan bu kule yıllar içinde restore edilerek turistik bir mekân haline gelmiş ve ziyaretçilerin de uğrak yeri olmuştu. Galip'in planlarına girişi de küçüklüğüne dayanmaktaydı. Küçükken hayal meyal hatırladığı kadarıyla anne ve babası buraya bir kere gelmiş ve Galip de bu geliş sırasında oranın hâlâ bozulmamış tarih kokan dokusundan epeyce etkilenmişti. Bazı akşamlar "Gün Kulesi" hakkında kendince şiirler yazmış ve buraya gelen belki de milyonlarca kişiyi düşünerek, onların da hayatlarında gündoğumu aradığını betimlemişti. Kendi gündoğumunu arayan bir adamın, kendi dünyasını, o güneşin önüne çıkarma isteği de bundan kaynaklanmıştı. Çünkü Sema onun için artık keşfedilesi bir dünyaydı. Sema kuleye daha önce hiç gelmemişti. Genelde o eski püskü evlerin ve caddelerin kadını olduğunu düşünüyordu. Tam da buna şartlanmışken Galip'i tanımış, onu da gün dönümü olarak kabullenmişti. Kuleye girişlerin yirmi dört saat açık olması nedeniyle, önce akşamı anlamlandırmak istediler. Kulenin tarih iklimindeki merdivenlerini çıkarlarken, gecenin anlamının farkında olan Galip "Gece beni, ben de seni saracağım," dedi. Zaman içinde kule için bahsedilen efsanelerden ikisini özenle anlatıp daha sonra "Bu mucizevi buluşmamız da kim bilir belki bir kitabın konusu olur ne dersin?" dedi. Sonra Sema tüm zarafetiyle gülümseyip "Öyle bir kitabı okuyan insanlar da kim bilir kendi karanlık gerçeklerini yırtıp düşleriyle doğururlar günü," diye yanıtladı Galip'i.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Kulenin başındaki restoranda iki kişilik şarap masası kurulmuş, şehre tepeden bakış noktasında konumlandırılmıştı. Galip bir an cebinde kalan paraların tükeneceğini düşündü. Sema'ya mahcup olacağı fikri aklına gelse de, yaptığı ince hesaplardan sonra her şeyin tam oranıyla yeteceğine karar verdi. Oturdukları masada sabaha dek sohbet edip sabah olunca da güneşi seyredeceklerdi. Güneş ilk onların yüzüne vuracak, her zaman en sonlarda kalmanın gururunu bu sefer güneşi en önde karşılamayla mükafatlandıracaklardı. Evet, en sonlarda kalmak bir gururdu. Belki aşkta da parada da eğitimde de şansta da sınıfın en arka sıralarındaydılar ama herkes onların önlerinde yer buldukları için kaderlerine sevinirken, onlar diğerlerinin arkadan ne işler çevirdiklerini gördükleri için kederleriyle gururlanıyorlardı.

Gece boyunca oracıkta birbirlerine sarıldılar. Zaman geçiyor, gün ağarmaya başlıyordu. Onlar sarılışlarla geçen gecenin ardından yavaşça çıktılar kulenin balkonuna. Devriyesi değişen garsonların gözleri bu çiftin üzerindeydi. Çünkü çok az çift orada sabahlamayı tercih ediyordu. Dışarı çıkarken Galip Sema'ya "Günaydın," dedi. Sema ilk önce bu durumu yadırgar gibi olsa da sonra gülümseyerek Galip'in sözlerini dinlemeye devam etti: "Sevgiliye söylenen 'günaydın' kelimesi öyle alelade bir kelime değildir Sema. Sevgiliye söylenen günaydın kelimesi, panellerini yeni keşiflere açan her uzay mekiğinin selamladığı güneşi, kendi ateşiyle yanıp tutuşan güneşin yüzünü gösterip, doğmasına yardımcı olduğu çiçekleri, o çiçekleri yavrularına yem olarak vermek için her sabah aynı heyecanla uyanan kuşları, o kuşlara bakıp düşler içinde düşler kuran binlerce şairin duygusunu, hayatın, varoluşun tüm kainata zuhur ediş şeklini, büyük bir incelikle be-

timlemesidir. Günaydın kelimesi, sevgiliyle hayatı her gün yeniden doğurabilmektir. Ben seni betimliyorum şimdi güneşe, senden haberi olmalı onun."

Sema Galip'le beraber bir şeyi daha fark etmişti. Zaten cinsel dürtülerden gitgide soğuyan Sema asıl tutkunun, iki bilincin yan yana gelişi olduğunu bir kez daha anlamıştı. Bazen duyduğumuz birtakım cümleler, ateşli geçen bir seksin verdiği hazzı veriyordu. Bu anlamı kavrayabilmek, hem seksi hem edebiyatı estetik kılmakla eşdeğerdi. Kulenin balkonuna çıktıklarında onları şiirin son dizesi bekliyordu. Galip hazırlıklar sırasında tüm işlerini halledip Kudret'in yanına gitmiş ve ondan bir ricada bulunmuştu. Kudret ise düzenli müşterisi olan bu genci kırmayacak kadar cömertti. Kudret'e o sabah orada eğitimli kuşlardan biri ile hazır bulunmasını söyleyen Galip, o gün Kudret'i istediği yerde görmüştü. Kudret'in elindeki kuş, Galip ve Sema'nın olduğu yere doğru kanat çırpıp balkonun demirlerinde durdu. Sanki Galip'in ona yönelmesini bekliyor gibi irkilip gagasındaki notu Sema'nın almasına izin verdi. Sema notu açtı: "Aşk, Tanrı'nın merhemidir. Aşk, Tanrı'nın merhameti." Gece güne dönerken, düşleri de gerçeğe dönüyor gibiydi. En ince hallerini birbirlerinin ellerine verip onları okşuyorlardı. Güneş de en ince ışıklarını yüz elli milyon kilometre öteden Galip ile Sema'nın üzerine salıyor ve adeta onları sıcaklığıyla kutsuyordu. Asıl temizleniş, yüzün güneşle yıkanmasıydı ve onlar en derinine kadar bu hissi yaşıyorlardı. Milyarlarca yıllık bir düşün vücut buluşunu kendilerince var ediyor ve gölgelere de son veriyorlardı.

Gün batmadan neler batmıştı içimizde?

Uzun, yorgun, rüya gibi bir gece geçmişti. Tanrı elinden kutsansalar da fazlasıyla yorgunlardı. Bu kutsayış töreni biter bitmez

Galip'in evine gittiler. Ne ilginçtir ki sadece uyudular, sadece. Çünkü bedenleri ruhlarına haber salmış ve ruhları da bu nazik teklifi geri çevirmeyerek bedenlerini doyurmuştu. İkisine göre de o gün başlayan hikâyeleri gitgide anlamlanacak ve yeni hayatlarının tohumları gitgide daha da büyüyecekti. Her ikisi de yeni günü, Tanrı'nın yeni sürprizleri olarak değerlendiriyordu. Galip anne- babasının durumunu da bir süre sonra Sema'ya samimiyetle açmıştı. Sema da eski işini bırakmış ve yeni bir iş aramaya başlamıştı. Toplumun sözlerine aldırmıyor ve kendilerine bırakılan anı yaşıyorlardı. Yeri geldiğinde sevişiyor, yeri geldiğinde ağlıyorlardı. Yeri geldiğinde şiir okuyor, yeri geldiğinde küfür ediyorlardı. Yeri geldiğinde gözleri gökyüzünü izliyor, yeri geldiğinde yere kapaklanıyorlardı. Anları şiir, hayatları öykü, direngenlikleri roman oluyordu. Gözlerine kestirdikleri yıldızlara düşlerinden ipler atıp sarkaçlarında geceyi sallıyorlardı. Gündüzü elleriyle büküp hislerinden kendi gerçekliklerini buluyorlardı. Galip bir süre sonra tanışmalarına neden olan şiire, bilhassa kuşlara uzak kaldığını fark etti. Belki de kendi ürettiği zaman, başkalarının yardımına ihtiyacı kalmayan ve onları unutan her insan gibi, içinde dolaşan şiirlerden ve ruh köşelerine tüneyen kuşlardan kendine bir türlü vakit de yaratamıyordu. Belki de artık hırsızlık yapıp her gün yakalanma endişesi de taşımak istemiyordu. Parası da zaten ancak eve ve hastane masraflarına yetiyordu. Kendi işine gelip gidiyor, âşık olduğu için artık işyerindeki dertleri de önemsemiyordu. Hayat, anılarımızdan bir ev oluşturma biçimiydi. İnsan, bağ kurduğu her insana yeni bir oda açıyor, buralarda vakit geçiriyordu. Vakit geçirdiği odalar ise, diğer odalarla kalın duvarlar sayesinde ayrılmıştı. Galip de Sema'dan oluşan anıların güzelli-

ğinde yıkanmak istiyor, ondan başka bir odaya da geçiş yapmak istemiyordu. Bu yüzden mutluydu. Hiçbir zaman oda duvarlarının üzerine düşeceğini de öngörmüyordu. Galip kendisini ölüme götürecek bu yolu hiç üşenmeden yürümeyi kabul etmişti. Annesine ziyaretleri devam ediyordu. Babasının gelmesini de bir o kadar bekliyordu. Aşk dediği kişinin yanında olduğunu zaten hissediyordu. Bir gün, kuşlara olan vefasından ziyade bir merak ile yeniden kuş almak için Kudret'in yanına gitti. Kudret uzun zamandır yanına gelmeyen Galip'i görünce elindeki kuşu saldı, kuş kanat çırpmaya başlar başlamaz da "Nerelerdesin kardeş sen ya?" dedi. Galip uzun süredir gelemeyişinin sebebini Kudret'e anlatsa da Kudret bunu anlamayacaktı. "Biraz annemin yanında kalmak zorundaydım," diye yanıtladı Kudret'i. Annesinin durumu üzerine bir süre konuştuktan sonra Galip aceleyle bir kuş istediğini söyledi. Kudret afili müşterisine her zaman verdiği kuşlardan birisini kümesten ustaca çıkarıp verdi. Kuşu avuçlarında tutan Galip, kuşun kalp atışlarını parmaklarında hissettiğinde, bir pişmanlık yaşar gibiydi. Çünkü Galip, Sema ile yaşadığı günler boyunca kendi ritüellerinden çokça uzaklaşmıştı. Hatta bu pişmanlıkla beraber artık ritüellerine geri döneceğini de kendi aklıyla o an kararlaştırmıştı. Kuşun ufak kalp atışlarını henüz birkaç hafta önce buluştukları o ilk gündeki kendi kalp atışlarına benzetti, kuşun vücut titreyişini de birkaç haftadır kalbindeki kıpırtıya.

Hayatı olduğu gibi kabullenmeyen kişi, hiçbir zaman olmak istediği yerde olamazdı.

Galip artık kuşu eline almış, Kudret ile vedalaşmış, merdivenlerden inerek, bir zamanlar kendisine yoldaşlık yapan o özgürlük yolunda ilerlemeye başlamıştı. Bu sefer uzun süredir görüşmediği

bir dostuna güzel çiçekler götüren bir insan gibi, kuşu sıkı sıkıya tutarak ilerliyordu. Yol değişmemişti, ama Galip'in Sema'dan önce kuşları bırakışındaki heyecan, şimdi kendi dolgunluğunu kaybederek pişmanlığa dönüşmüştü. Adeta bir kuşu daha özgürlüğüne kavuşturmanın heyecanı, pişmanlığıyla yarışıyordu. Hayat buydu, varmak istediği yere giderken yolda attığı her adım, kendi sınırlarına yaptığı bir cesaretin de eseriydi. Her adımında pişmanlığı ile yüzleşiyordu. Her insan bir ülkeydi aslında, zira herkes kendi pişmanlık sınırında döner dururdu. Babasının ona anlattığı hikâyeleri düşündü, her suçun cezasının verilmesi gerektiğini bildiğinden, bunun kendisine verilmiş bir ceza olabileceğini hissedip kuşları özgür bırakmaya ara verdiği süreye dair vicdan azabı çekti. Sonunda her zaman huzur bularak kokladığı o gölün kenarına gelmiş, elindeki kuşu biraz olsun heyecanlandırmıştı. Doğadaki tüm canlılar, ancak özgürlüğe bu kadar yakın olduğunda heyecanlanabilirdi. Para sorulmadan yenilen, vize sorulmadan gezilen, hesap sorulmadan sevişilen özgür bir dünya hangi insanı heyecanlandırmazdı ki? Kuş da kendi özgürlüğünü hissettiği an her zamanki gibi, Galip'in ellerine tüm sıcaklığını, özgürlüğe hazır olduğuna dair bir cesaret mesajı verir gibi iletiyordu. Galip her zamanki ritüeli gereği kuşu öperek selam etti gökyüzüne.

"Selamın düşüm üstüne," der gibi havalandı sonrasında kuş. Galip suratındaki gülümseyiş ile yolcu etti kuşu. Mimikleri, el sallayışını andırırcasına şekilden şekle girmişti. Galip akşam göreceği rüyayı da aklına alarak heyecanla yürümeye başladı. Her şeyi yoluna koymuş bir insanın yolla barışma antlaşması imzalaması gibi bir his içinde eve doğru yürüdü. Az önce pişmanlık duyduğu yollardan, kuşun özgürlüğünden sonra büyük bir huzurla dönü-

yordu. Artık aksattığı her şeyi değerine göre yorumlayacak ve ona göre davranacaktı. Belki de bu vicdanın en güzel örneğiydi. Vicdan er ya da geç ortaya çıkıp, kendini gösteren bir histi. Bazen yıllar sonra geri dönüp dilenen bir özür, bize kendini yılların verdiği yorgunluğa karşı yaz günü açılmış serin bir çarşaf gibi sunuyordu. Dinleniyordu o vefanın, o vicdanın altında. Galip etrafını izleye izleye ve kendi yaptığı bugünkü davranışa çevresindeki insanları kata kata, sanki onları da şahit edercesine yürüyordu. İnsanların konuşmadan ziyade gözlerinin içine bakarak anlaşabileceğini düşündüğü için herkesin gözüne bakıp, "Az önce onu özgür bıraktım," cümlesini aktarmaya çalışıyordu. Affedici, insanlar değildi, kuşlardı, ama Galip adeta suçluluk psikolojisi ile bir şeylere kendini inandırmak istiyordu. Galip çelişkiler içinde eve vardı. Epey yürümüş olmanın verdiği yorgunlukla eve gelir gelmez Sema'yı öpüp yemek dahi yemeden uyumak istediğini söyledi. Damarlarından kan yerine pişmanlık akmıştı bugün. Biraz dinlenerek bu akışı kontrol altına almayı düşünüyordu. Sema da bu durumu anlayışla karşılayıp Galip'e hazır ettiği yemekleri toplayarak, hemen yanında kıvrılıp uyumaya koyuldu.

Unutmaya çalıştığımız her an, çığ gibi büyüyerek pişmanlığımız oluyordu.

Galip gözlerini kapatırken, etrafı parlak elementlerle dolu ruh tüneline de giriş yaptığını düşünüyordu. Çünkü geçmişi ile geleceği o gece yan yana uyuyordu. Gecenin en derin saatiydi. Hiç şaşmaz bir biçimde ulak yeniden rüyasında belirdi. Huzurlu bir müziğin birkaç haftadır unutulan kayıp notalarını andırırcasına, ışık huzmeleri bir bir yanaşıyordu görüş alanına. Ulak, Galip'in yanına geldi. Galip onun yüzüne değil, üzerindeki çana bakıyor-

du. Çan bir an sustu. Birbirlerine birkaç saniye baktıktan sonra ulağın şiirini okuması beklemeye başladı. Ulak o akşam biraz aksayarak şiire başlamadı. Galip ne olduğunu anlayamamıştı ama ulak bunu fark ederek durumu anlatmaya başladı. "Yanlış yaptın Galip." Galip indiği derinliğe her zaman için alışkındı ama bu beklenmedik cümle, Galip için şiir dışında gelişen başka bir durumu içeriyordu. Yaptığı yanlışın ne olduğunu bilmiyordu ancak bunu sabah yanıtlamakta zorlandığı sorulardan kaynaklı olduğunu da öngörüyordu. Ulak sözlerine devam etti: "Evet, Galip, ne olursa olsun özgürlükten hiçbir zaman vazgeçmeyecektin. Her insan, bilsin ya da bilmesin dünyaya bir amaç için geliyor. Bilsin ya da bilmesin, o hayat amacı sekteye uğradığında kendisini nasıl bir durumun beklediğini de bilmiyor insan." Galip'in korkusunu hisseden ulak, konuyu açıklamak için varlıkla yarışıyordu: "Bir buz kütlesi gibiydiniz Galip, her ne kadar ısıtılırsa üzeriniz, eriyip yok olmaktan, kaybolup yalnızlaşmaktan da bir o kadar korkuyordunuz. Her ne kadar kendiniz gibi birine yakın hissetseniz de kendinizi, hayata geliş amacınızı unutuyor ya da bunu yanlış anlıyor, yanlışa yürüyordunuz. Kaybettiğiniz zaman da sizdekileri her şekilde bir yere itiyordunuz. Sadece ölüleri değil, kaybettiğiniz her şeyi bir yerlere aktarıyordunuz. İşte tam da bu yüzden kendi cennetinizi ve cehenneminizi ilkin, Tanrı'dan izinsiz, kendi içinizde açıyordunuz. Kimilerini cennetinize yolluyordunuz, kimilerini cehenneminize. Kimileriyle anlarınızı ağırlaştırıyordunuz, kimileriyle yangınlarınızı." Galip bunun boğucu bir kâbus olacağını düşündü çünkü gerçekler bir bir yüzüne vuruluyordu. Ulak devam etti: "Henüz bebektin Galip, dışarı çıkartmışlardı seni, yeryüzünü görmüştün, gökyüzünü görmüştün. Önce ağaçları,

sonra kuşları görmüştün. Sokağa ilk kez çıkarılmış bebekleri görmüştün. Bir yıl boyunca köle gibi çalıştığı sınav dönüşü, yeni doğan kardeşini gezmeye çıkaran ablaları görmüştün. O ablaları sınava sokmak için köle gibi çalışan anneleri görmüştün. O anneleri devlet memurluğu yaparak büyütüp emek verdiği hastanelerde köle olan babaları görmüştün. O babaları birazdan hastaneden çıkartacak ambulansları, o ambulansların teslim edileceği cenaze araçlarını görmüştün. O cenaze arabalarının içindeki tahtaları, o tahtaların konulacağı toprağı görmüştün Galip. Hatırlamıyorsun belki ama ilk an bilinçaltından bana 'Neden?' demiştin. Bunun cevabını sana belirli zamanlarla bilinçaltınla vermeye çalışmıştık Galip. Önce okulda, sonra işte, babanla, annenle, toplumla her şeyin aslında özgür olmadığınız için kaynaklandığını da görmüştün. Ama gördük ki sen hayata geliş sırrını kendi bencilliğin için yırtıp kendini birine köle yaptın Galip." Galip konuşmak istemesine rağmen sesi çıkmıyordu. Bir an önce uyanıp her şeye rağmen Sema'ya sarılmak için atak yaptı, olmadı. Ulağı susturmak için adım attı, olmadı. Kendini anlatmak için yeltendi, o da olmadı. Galip ulağı sonuna kadar dinlemeliydi. Ulak devam etti:

"Yakında bildiğin gerçeklerin ve gerçekliğin yok olacak Galip ve sen her an kendi mağlubiyetlerine mahkûm olarak her gün bu ölümü iliklerine kadar tadacaksın. Bilinçaltının aldığı bir kararı sana açıklamak zorundayım Galip. Düşlerinle ölmek yerine, sana ne denli büyük bir hata yaptığını göstermek istiyoruz. Bu karar senin için elbette bir son olmayacak, aksine yeni bir keşfin başlangıcını ancak böyle tadacaksın." Galip olayları anlamaya çalışırken ulak kesmeden devam ediyordu: "Tanrı nasıl ki o ağaca dokunmayın dediğinde, o ağaca dokunulmasının hesabı için

insana 'En değerli hayvanım,' deyip kırbaçlayarak bu dünyada bir fark ediş cezası verdiyse, aynısını şimdi bilinçaltın sana veriyor Galip. Sabah hesaplamadığın hislerinin hesabını şimdi kendi tercihlerinle göreceksin. Sana iki tane yol sunuyoruz. Ama hangisini seçersen seç, şu an ruhuna ev sahipliği yapan bedenin artık ölecek." Galip bir kez daha bunun kötü bir rüya olacağını, bunun gerçekle bir ilişkisi olmaması gerektiğini düşündü. Ama bu bilinçaltından gelen bir emirdi ve beyni ne olursa olsun durumu intihara doğru sürüklüyordu. Geceydi. Geceleyin evrenin sınırları üstümüze çektiğimiz ince örtüden ibaretti. Tüm kainat, tüm düşlerimiz, sonsuzdan geçirip incelttiğimiz bedenimiz o ince örtünün altına kapanmış, günün değişime kucak açmasını bekliyordu. Belki de Galip'in içinde bulunduğu dönüşüm onu başka bir güne değil, başka bir hayata, başka bir maddeye, başka bir anlama bürüyecekti. Ulak devam etti: "Ruhun cennet ile cehennem arasında öncelikli bir tercih yapacak Galip. Sana iki seçeneğimiz var. İlk seçenek, çok sevdiğin birinin bedeninde, o kişi ölene kadar misafir ruh olarak, onun yaşadıklarına tanık olup onunla ağlayıp onunla güleceksin. İkinci seçenek ise hiç kimselerin gitmediği bir dağın başında, bir barakada, zaman zaman otlarla beslenen, yalnızlığıyla benliğini kurutmaya başlamış birinin bedeninde misafir ruh olarak barınıp, onun yaşadıklarına şahit olacaksın. Bunlardan ikisini de sırayla tadacaksın fakat hangisini ilk yaşamak istediğine sen karar vereceksin. Galip, bunlardan biri cennet, biri ise cehennem, hadi ver kararını!" Galip uykuya dalmadan önce şiir beklerken, bu uykunun fiziki hayatının son sonesi olduğunun da farkında değildi. İçinde derinleştiği boşluğa tamamen yabancı olmuş, ölümle yüzleşmiş ve ne yapacağını bilmediği bir tünele

girmişti. Hayat ona öyle bir yol sunmuştu ki, geriye dönmek imkânsız, ileriye gitmek de acımazsızdı. Galip'in aklında bunun hâlâ bir yanılgı olabileceği geçerken, bir yandan da yanılgı olmadığı durumda da tercihini apaçık belli etmek istiyordu. Öyle ya, bu durumda tabii ki Sema'nın bedeninde ikinci ruh olmayı seçecekti. Özgürlüğün pişmanlığını aşkın huzuru ile ödeyerek bu cezadan kurtulacağını düşünüyordu. Önce cenneti onunla yaşayıp sonra cehenneme razı olmayı öngörüyordu Galip. Ne de olsa hayattaki en büyük galibiyetiydi Sema. Galip için o hem anne hem baba hem sevgili olmuş ve birçok acısını unutturmuştu. Cennette yaşamanın bedeline de bu yüzden hazırdı. Uyanamayacağını anlayınca, durumun ciddiyetine vardı. Vakur olmaya gayret ediyordu. Çünkü arkasında bırakıp gittiği kimsesi yoktu. Annesinin durumunu o da artık kabullenmiş, elden bir şey gelmemesi üzerine, onun rahat olabileceği en iyi yerde olduğunu anlamıştı. Galip kimseyi geride bırakmadığı bir yolculuğa çıkacağını düşünerek gülümsedi. Kendi yaptığı keşif, sevdiği kadına doğruydu. Belki de bu yüzden daha huzurluydu. Her gün endişeleriyle süslenen günleri artık Sema ölene kadar bastırılacak, onunla beraber yaşayacaktı. Ulağa doğru yöneldi. "Kararımı biliyorsun," dedi. Galip o an bilincinin tüm varsayımlarını kullanarak bir karara ulaşmış ve "Kararımı biliyorsun," diyerek Sema'yı seçmişti. Dış dünyada her şey sakindi. Sema Galip'in ensesine elini koymuş, bacaklarını bacaklarına sarmış, nefesiyle de Galip'in göğsünü ısıtıyordu. Bundan kaynaklı olacak ki, Galip yoğun duygu geçişleriyle az önce içinde bulunduğu durumu atlatıp bir an önce Sema'nın içinde olacağı anı çağırıyordu. Ulak, "Bu gidiş, yitik bir keşfin habercisidir," cümlesini defalarca tekrarlayarak uzaklaştı. O yavaş yavaş

uzaklaşırken Galip yavaş yavaş doğruluyordu yerinden. Sema'nın elleri boşluğa kayıyor gibi narince uzandı yatağa, suratı da öyle. Galip usta bir incelikle, Sema'ya fark ettirmeden yataktan kalktı. Hava biraz soğuktu. Balkona doğru ilerledi. Gizemli bir şarkının en sessiz notası gibi karşılıyordu onu gökyüzü. Mavilikler kendini siyaha akıtmış, gece kendini gizliyordu. Gökyüzü kötülüklere yakıştıramadığı maviliklerine bir zarar gelmesin diye kendini gecenin siyahına emanet ediyordu. Gece de bu düşleri koruyamadı diye vebali insana hapsediyordu. İnsanın gerçeklerden kaçamayışı, gecenin siyah örtüsünde saklanamadığındandı. Bu yüzden elindeki ince örtü de kaydı hafifçe. Balkonun kapısı açık kalmış, perde önce Galip'in vücudunu sarmıştı. Sanki hafifliğe "Merhaba!" deyişi andırıyordu Galip'in bedeni, öyle ince, öyle derin... Sokak lambalarının aydınlığı hafifçe göğüs kafesine vurdu, aydınlığa yürüdüğünden de emindi. Derin derin nefesler alarak balkon demirlerinin yanına geldi. Gökyüzünü kokladı. Bir daha kokladı, bir daha, bir daha, bir daha! Nefesi her içine çekişinde, içine bir kelimeyi alıverdi. Demirlerin üzerine çıktı: "Hiçbir zaman özgür olamayacağız!" Büyük bir gürültüyle bıraktı bedenini aşağı Galip. İnsanlar da her zaman düşüncelerini insanların ellerine bırakıyordu, ama tutan olmuyordu. Bu gerçekliği ispat edercesine Galip'in aylık bir ücret karşılığında kiraladığı bir bedeni tutmayı kim düşünecekti? Kimse! Galip birkaç saniye sonra yere çakıldı. Ondan birkaç saniye sonra da parçalanmış bedeni yaşamın ağırlığından kurtuldu. Hemen ardından ruhu, Sema'nın ruhuna "Merhaba!" dedi. Aşk, parça parça ettiği ruhların, milyarlarca yıl sonra tanış edip iç içe geçmesini izleyen bir Tanrı gülümseyişiydi. Tanrı'nın gülümseyişini düşler gibi gülümsedi Galip. Birkaç saniye sonra

ise Sema'nın endişesiyle irkildi. Galip Sema'nın bedeninde misafir ruh olmuştu.

Kararları yönelimleri Sema belirleyecek, Galip her şeyi izleyecekti. Geceden yükselen sesin yankısını yenice hisseden Sema uyanır uyanmaz Galip'in yanında olmadığını anlayıp korktu. Balkon kapısı açık olduğu için bir anlık içgüdü ile dışarı bakmak istedi. Hızlıca kalktı. Tam üzerindeki çarşafı vücuduna bütünlemeye çalışıyordu ki, dışarıda çığlıklar atılmaya başlandı. Komşuların çığlıkları, gerçekliklerine ulaştırılan bir siren sesi gibi hepsini etkiliyor ve herkes bir bir ışıklarını yakıyordu. Kimse ilk başta ne olduğunu anlamasa da herkes Galip'in kafasından akan oluk oluk kana bir anlam biçiyordu. Hepsinin suratında önce merak, sonra endişe, sonra acıma duygusu beliriyor ve teker teker aşağı koşuyorlardı. Sema demirlere yaklaşırken önce Galip'in bıraktığı örtü üzerine bastı, sonra biraz ileride Galip'in terliğini gördü, duraksadı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. O da hayatının tek galibiyetini kaybetme korkusu ile titremeye başladı. Akşam yanında olan annesini sabah etrafında göremeyen yeni doğmuş bir güvercin endişesiyle sağına soluna bakarak biraz daha ilerledi.

Bir insan en fazla
nereye kadar gidebilir
ki, hayatında bir
kereliğine kalan
olmuşken?

Sema aşağı görecek bir açıya geldiğinde ise o korkunç manzaraya da şahit olmuştu. Gerçeklerin şatosundan düşlerinin üzerine boşalan bir kimyasal zehrin etkisiyle vücudu bir anda uyuştu. İlk anda algıları kapansa da, bağırışlar bu tıkanıklığı açarak Sema'yı o anın idrakine sürükledi. Aynı zamanda aynı şeyleri anlayan Galip, Sema'nın içindeki ruhu da anlıyor, ruhunda bambaşka hisler gezindiriyordu. Daha önceden insanların sebepsiz ölümlerde arkasında bir not bırakması gerektiğini, ani ölümlerde ise son birkaç cümle hakkının olması gerektiğini düşünüyordu. Kendisinin ölümü, hem sebepsiz hem aniydi. Yıllarca acılara mazhar olan bedenini o an yeryüzüne yapışmış şekilde görmüştü. Duyularını Sema'dan alsa da, onlar dışında bedensel bir tepki hali olmadığı için, acısını bedensel olarak yaşayamıyordu. Ama zaten en büyük acı da bedensel değil, ruhsal olandı. Öyle ya, bilim ne kadar gelişirse gelişsin, çare bulunamayacak tek hastalık ruh hastalığıydı. Bilinci ona geçmişteki acılarını hatırlattı. Bu acıyı bu yüzden pek fazla önemsemiyor, aksine Sema'nın hislerini anladıkça daha da mutlu oluyordu. O da böyle bir birlikteliği düşlüyordu. Geride bıraktığı değerli bir kimsenin olmayışından kaynaklı, ölüsüne üzülenleri de bir o kadar sahte buluyordu. Kendisi, ailesi, hatta son dönemde Sema hakkında iğrenç iftiraları atanların, şimdi yerde yatan bedenine, çığlık atmaları ona elbette ki inandırıcı gelmiyordu. Sema üstüne bir şeyler alarak aşağı doğru koştu. Komşular çoktan gerekli

işlemleri yapmış ve gerekli yerleri aramışlardı. Sema son merdivenden inerken Galip'in bedenini görüş açısına soktu. Öyle ki, kapının önünde komşular vardı ve kapıyı açık bırakmışlardı. Komşuların dikkati bir anda Sema'nın üzerine kilitlendi. İnsanlar onu pek fazla tanımadıkları ve olayı çözemedikleri için suçlamıyorlardı ama meraklarından dolayı gözlerini onun üzerinden de alamıyorlardı. Ancak yine de ihtimallerden birini Sema'nın işi olarak görüyorlar ve ondan kendilerini uzak tutmaya çalışıyorlardı. Sema, Galip'in yanına yaklaşırken duraksadı. Birkaç hafta önce büyük bir galibiyetin kutlamasını yapan mimikleri, bugün hüzünlü bir mağlubiyetin matemini tutarcasına kilitlendi, şaşkındı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Daha önce birçok ölüme şahit olmuştu, ne de olsa karanlık birçok olayın içinde bulunmuş ve canını birçoğundan zor kurtarmıştı. Ama umurunda olan bir olay hiç olmamıştı. Umursamayı, beklemeyi, aşkı öğrendiği Galip'in bedenine dokundu. Her yer kan içindeydi, tedirginliğiyle beraber gözyaşları da akmaya başladı. Galip ise, bedenini bu kadar gerçekçi görmenin verdiği keşfe hayran kalıyordu. Sema'nın üzülmesinin kendisine duyduğu aşktan ötürü olduğunu biliyor ve bunu önemsiyordu. Sokağı tamamen aydınlatan, polis ve ambulansın ışıkları, daha sonra Galip'i ve Sema'yı da aydınlattı. Sema hâlâ Galip'e dokunuyordu. Yitip gidenin, başka bir şeye dönüştüğünü bilmeden yapılmış dokunuşlardı bunlar. Belki de bu yüzden daha değerliydi, beklentisizdi. Aşk, bir beklentisizlik haliydi zaten. Ekipler yavaş yavaş gelip gereken işlemleri yaparken, Sema yerinden doğruldu, pek konuşamıyordu. Onun yerine olan biteni mahallenin etkin sohbetkârları ekiplere anlatıyor ve olayı anlamlandırmaya çalışıyorlardı.

Sıcaktır acılar harlanır gider, düşleri ala arlanır gider.

Sema ertesi iki gününü karakolda geçirdi. Karakolda hem şaşkınlığı hem de olaya dair moral bozukluğuna rağmen, tüm sorulara cevap vererek bir şekilde kendini de aklamaya çalıştı. Çünkü durumu sadece Sema biliyordu ve insanlara durumun ne şekilde geliştiğini anlatamazsa olayın başka boyutları da ortaya çıkabilirdi. Ertesi günlerde olay raporlarında geçtiği kadarıyla bunun bir intihar olduğu anlaşılmış ve Sema serbest kalmıştı. Sema serbest kaldıktan sonra morgda bekleyen Galip'in cenaze işlemlerini yapmak için hüzünle işe koyuldu. Galip'in cenazesi sessiz sedasız kaldırılacaktı. Sonsuzdan gelmiş misafirini sessiz sedasız uğurlamak istemiyordu Sema. Evlerinde bulunan telefon defterinden birkaç kişiye ulaşıp onu bir grup akrabası ve tanıdıklarıyla uğurlamak istiyordu. Telefon defterindeki numaraları bir bir çevirmeye başladı. İlk aradığı kişi, Galip'i tanımadığını söylemiş, işleri olduğunu ve ilgilenemeyeceğini anlatmıştı. Oysaki o kişi Galip'in amcasıydı. Galip'in doğumu öncesi yaşanan sıkıntılar nedeniyle ailesi onlara mesafe koymuş ve onları ötelemişti, ailesi o zamanlar birçok kişiyi de ötelemişti. Çünkü insanlar kendilerine vazife olmayan konularda laflar etmeye başlamış ve kendilerine görevler edinmişti. Galip'in annesi ve babası da o dönem konudan onları uzak tutarak hiçbir kötü söylemde bulunmadan onlarla iletişimi kesmişti. Şimdi konu bu kadar acı bir hal almışken amcasının hâlâ çıkıp bir adım atmaması da pişmanlığını idrak edemeyişindendi. Yaşadığımız hayatta en büyük mutluluk hatasını kabul edip pişmanlığını anlatan insanlar görmemizdi. Onlar ki, vicdan sahipleriydi ama her şeye sahip olmak isteyen insanlar nedense vicdanı pek önemsemiyordu. İnsan hayatının bir bölümü, umut edilen güzelliklere inanmayan insanları pişman etme çabasıyla

geçerdi. Yıllar sonra dönüp bakıldığında ise insanın en büyük pişmanlığı boşa giden bu zamanlar olurdu. İnsanlar hiçbir zaman hatalarını anlamıyor, anlasalar bile vicdan sahibi olmadıklarından dolayı bunun pişmanlığını anlatmıyorlardı. Pişmanlığı anlatmak dünyanın en güzel durumuydu aslında. İnsan hislerinin en çıplak halini sunuyordu o anda ne de olsa. Ancak sevgiyi hazmedecek bir mideye sahip olamayan bünye, pişmanlığı anlatacak bir ağza da sahip olamıyordu. Telefonda amcasının onu tanımayışını hisseden Galip, buna hiç şaşırmamıştı. Bu ve benzeri şeyleri evveliyatta birçok kez yaşamış ve artık bu durumlarla temasa giren yaraları nasır tutmuştu. Her acı, kendisinden sonra gelecek acıya karşı, beynimizde nasır oluşturan bir dosttu.

Ölüm ile yalnızlık kardeşti.

Sema vazgeçmek istemese de her aradığı numaranın ne Galip'i ne de onların yaşantısını tanımıyor oluşundan kaynaklı bir çaresizliğin içine itmişti kendini. Taylan'ı aramak geldi içinden. Çünkü Galip'in tek dostu oydu yakın geçmişte. Taylan'ın kendisine bazı konularda yardımcı olacağını düşünüp telefonda onun numarasını buldu. Birkaç hafta önce birbirlerini aradıklarından sonra gelen anlam, bu sefer arayışındaki anlamın fazlaca uzağındaydı. Kendisinin Galip ile olan ilişkisinden haberi olmayan Taylan'ı aradı, telefon çaldı, çaldı, açan olmadı. Sema konunun altından nasıl kalkacağını düşünürken, birkaç dakika sonra Taylan Sema'yı aradı. Taylan, eşinin yanında olduğunu, birkaç dakikalığına dışarı çıktığını, yakın zamanda yanına gelip cinsel anlamda beraber olabileceklerinden bahsetti. O sırada Sema hiç konuşmamıştı. Taylan'ın sözü bitince Sema "Kafan çok karışacak biliyorum ama Galip öldü. Konuşmamız gerekiyor," dedi. Taylan'ın kafası

elbette karışmıştı. Galip'in öldüğünü nereden bildiğini sormakla başlayacak kafa karışıklığının şokunu atlatmak için "Neredesin? Yanına geliyorum," dedi. Sema yani Taylan'ın bildiği isimle Nesrin, Taylan'ın zor durumda kalmasını istemiyordu ama başka çare de yoktu. Taylan'a adresi vererek bir an önce gelmesini istedi. Öte yandan Taylan'ın telefon konuşmasına ilk başladığı andaki erotik çıkışı Galip'in huzursuzluğuna neden olmuştu. Zaten bu konuşmaları duymasın diye Sema ile beraberliğini açmamıştı Taylan'a. Ama bir şekilde o an az da olsa konunun muhatabı olmuştu. Sema'nın bekleyişi epey kederli olmuştu. Kederinden endişeler sarkıyor, çok geç kavuştuğu bu duygunun yerini yeninden eski yaşantısının alıp almayacağını da bir o kadar merak ediyordu. Ortada önce kaldırılması gereken bir cenaze vardı ve Taylan ile beraber bunu halletmeleri gerekiyordu. Taylan kafasındaki bin bir soruyla içeri girer girmez, Sema'nın bir hayli keyifsiz haliyle karşılaştı. "Ne oldu Nesrin?" dedi kapısı salona doğru uzanan yolda yürürken. Sema, Taylan'ın içeri girişini beklemeden çoktan salona gitmişti, çünkü ayakta durmakta zorlanıyordu. Taylan odaya girince de "Benim adım Sema," dedi. Sema ismi gerçek adı olmasına karşın artık Galip'ten ona kalan da bir mirastı. Taylan ne diyeceğini bilemez şekilde "Nasıl yani?" diye sordu Sema'ya. "Otur," dedi o da. "Anlatacağım." Taylan Sema'nın hemen yanına oturup ellerini tuttu. Galip her şeye şahit oluyordu. Onlar bundan haberdar olmasa da, kendini bir endişenin içinde bulmuştu. Konusu geçen olay kendi cenazesiydi ve bu durumu halletmek için son dönemde tanıştığı iki kişi kafa kafaya vermişlerdi. Üstelik biri çok sevdiği manevi abisi Taylan, biri sonsuzdan gelip mola verdiği misafiri Sema'ydı. Sema tüm detayları ile olayı Taylan'a

anlattı. Anlattıkça içi daralıyor ve sanki Tanrı'nın misyonunu ifşa edercesine durumdan da endişe ediyordu. "Senin inanmanı elbette ki beklemiyorum," dedi sonra Taylan'a. "Ama bunlar gerçek." Sema anlattıkça Taylan da kendisinin ne kadar garip bir olayın içinde olduğunu anlıyor ve kafasında ihtimaller kuruyordu. Biraz daha kursa, bu durumun Sema'nın yüzünden olduğuna inanacaktı ki, Sema önceki gece kendisinin karakolda sabahladığını ve adli tıp ile diğer incelemelerin sonucunda olayın intihar olduğunun anlaşıldığından bahsetti.

Bir sonraki yaprak
düşünceye kadar
elimizdekini
sonbahar biliyorduk,
bir sonraki insan
gidinceye kadar
düşümüzdekini
en son acı.

Onca acıya rağmen intihar etmeyen Galip'in, hayatının en güzel dönemlerinde neden intihar edebileceğini düşündüler önce, sonra onlar da Galip hakkında muazzam bir bilgiye sahip olmadıklarını anlayıp bunu düşünmeye ara verdiler. Taylan böyle bir aşkın nasıl olabildiğini ve detaylarını sormak yerine cenazenin kalkması gerektiğini ve bunları daha sonra konuşmalarını daha makul bulmuştu. O sırada Galip, birçok şeyi bilmelerini istiyordu ama buna imkân olacak bir yeteneği barındırmadığından bilincini Sema'nın bilincine konuk edemiyordu. Hem ölmeden önce Sema'ya bunu anlatsa, onun inanıp inanmayacağı konusunda da ciddi soru işaretleri vardı. Taylan ile Sema, tüm detayları konuşmadan evvel birlikte oturup yarın hangi işlemlerini yapacaklarını kararlaştırdılar. Taylan, eşinden aldığı izinden dolayı çok az olan vaktini, yapacakları işleri kararlaştırdıktan sonra hemen evine dönerek bitirdi.

Ertesi gün bütün işler tamamlanmış ve Galip'in cenazesi mezarlığın kapısından girmişti. Koltukta oturan Taylan ile Sema'nın içi içini yiyor ve suskunlukla anlaşmaya çalışıyorlardı. Kendi iç sesleri bile, o gün yağmurun toprağa düşüş sesinden daha kısıktı. Taylan'ın dünkü şaşkınlığı sağduyuya, Sema'nın da dünkü üzüntüsü sakin bir hale evrilmişti. Bir şey düşünemez bir halde kendilerine görev bildikleri olayı halletmek için düşmüşlerdi yola. Mezarlık görevlilerinin omuzlarında indi Galip'in tabu-

tu arabadan. Yavaş hareketlerle ilerleyerek cenazeyi defnetmeye başladılar. Taylan çok yakın zamanda tanıdığı ve fark etmeksizin sonsuz bir hikâye kazanmasına neden olduğu genç arkadaşını, Sema ise farkında olmadan sonsuzlaştığı hikâyesinin ta kendisini uğurluyordu toprağa. Mezarlık görevlileri olaya alışkın bir şekilde işlerini hallettiler. Bu sırada kendi cenazesini izleyen Galip'in ruhu şaşkın ama sessiz bir biçimde Sema'nın bedeninde saklanacak bir yer arıyordu. Taylan'ın mezar başında dua okuması için çağırdığı hoca da, yine aynı soğukkanlılıkla görevini yaptı. Cenaze namazı olmasa da, üç kişi Galip'in ahir hayatta güvende olması için dini bir ritüelle yolcu ettiler. Hoca gittikten sonra birkaç dakika havanın soğukluğunu göz önünde bulunduran Taylan sarıldı Sema'ya "Üzülme," dedi. Sema olayı tam olarak anlatamamıştı Taylan'a, zaten bu tür yoğun duygular anlatılsa da kimse tarafından anlaşılmıyor, kişiyi geçiştirmek için bazı sözler kullanılıyordu. Sema yakın geçmişinde bu tür sahteliklerle çok fazla temasta bulunmuş, masumiyetin dehlizini bulduğunda ise buna elinde olmadan sahip çıkamamıştı. Taylan suskunluğunu "Hadi gidelim," cümlesiyle bozdu. Sema başını Galip'in toprağından bir süre ayırmayıp arkasına bakarak yürüdü. Mezarlıktan çıkınca, taksiye binip Sema'nın evinin yolunu tuttular. Yolda Sema epeyce düşünceliydi. Bu her ne kadar acı bir durum olsa da, tıpkı diğer acılarında olduğu gibi bir süre sonra azalacağını da anımsıyor, ya da kendini aldatmaya çalışıyordu. Yolda Taylan ile sık sık göz göze geliyorlar, bilinçli olarak konuşmuyorlar ve bir an önce eve gitmeyi düşünüyorlardı.

Hayat kalleş bir yanılsamaydı. Her zaman bizi düşlerimizden vuruyordu.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Sema yolda Galip'le buluştuğu o muazzam günü gözünün önüne getiriyordu. Araba ilerlerken önüne çıkan her nesneyi o gün düşlerine dahil olan nesnelere benzetiyordu. O gün düşlerinin, şimdi ise gerçekliğinin üzerine gidiyordu. O gün lunaparka giden bir kız çocuğu gibiydi, şimdi ise jetonun bittiğini anlayıp üzülen bir kayıp. Yollar yollara bölünürken, bir süre sonra evin önündeydiler. İçeri girdiler, yorgundular. Kahve yapmayı teklif etti Sema. "Olur," dedi Taylan. Sema önce lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Yıkarken bir yandan da aynada gördüğü suretine anlamlar biçmeye başladı. Küçüklüğünden beri hiçbir zaman bu kadar üzülmemiş ve ağlamamıştı. "Bu durum bir süre sonra dinecekse neden şu anımı ziyan ediyorum?" diye düşündü. Aynaya bir kez daha baktı, kendi güzelliğini tescil edercesine gülümsedi. İnsan aklı böyle bir şeydi. Bazı anlar bazı yollara giriyor, girdiğinde de çıkmak istemiyordu. İnsanın acı çekmemek için giriştiği her yol insana acı veriyordu. Sema çalkantılarını aynada görmüştü. "Olan oldu," diye düşündü, bazı şeylerin akışına kapıldığını, olaylara anlamlar yükleyerek yükseldiğini düşündü. Hiçbir zaman acı çekmeye hakkının olmadığını, bir an önce kendisini toparlaması gerektiğini düşündü. İçinden geçen tüm duygular Galip'in de ruhuna akıyor, her bir kıvrımını yakmaya başlıyordu. Üstelik her saniyesinde alevleniyor ve azabın ilk kıvılcımlarını Galip'in üstüne salıyordu. Sema kendi kendine konuşmaya başladı sonra: "Önüme bakmalıyım." Galip kendi varoluş nedeni olarak gördüğü Sema'nın sözleri ile irkilmiş ama bunun da geçeceğini düşünmüştü. Sema aniden soyunmaya başladı, önce banyodaki kombiyi aktif hale getirip duşa girdi. Su Sema'nın tenini yıkarken, Galip de tüm gücüyle kendi düşüncelerini Se-

ma'nın düşüncelerinin önüne geçirmeye çalışıyordu. Adeta "Nasıl olur da böyle düşünürsün?" türünde bir hesap soruş isteğiydi bu. "Nasıl olur da o şiiri, o tanışmayı unutursun?" türünde bir çaresizlikti bu. "Nasıl olur da her şeyden vazgeçişimi unutursun?" türünde bir çırpınıştı bu. Sema bir süre başından akan suyu izledi. Gözlerini kapatıp suyun bedeninde akışına, duruluğun bedeni ile sevişmesine izin verdi. Duştan çıkınca da fikirleri değişmemişti. Her şeyin geride kaldığını düşünüyordu. Belki de herkesin bu türlü bir gizli ajandası vardı ve o ajanda sevdiğimiz insanların eline geçse her bir sayfası bıçak gibi insanın ar damarını kesecekti. Duştan çıkınca bu sefer üstünü giyinmedi. Galip o an ne olduğunu anlayamasa da gerçeği biraz sonra Taylan'ın karşısına o şekilde çıkınca anlayacaktı. Sema gayet davetkâr biçimde "Biraz keyfimize mi baksak?" dedi. Taylan şaşkındı. Evet, az önce iç bunaklığı yaşamışlardı ama erkekti bu, hiçbir fırsatta kendi libidosunu, kötü olaylar karşısında dinginleştiremiyor ve nefsine hâkim olamayarak alçalıyordu. O an gerçek alçağın Taylan mı yoksa Sema mı olduğu da pek seçilemiyordu. "Nesrin'in geri döndü," diyerek gülümsedi Taylan'a. Taylan Nesrin'le fiziken hiç beraber olmasa da hep hayalini kurmuş ve telefonda bir şekilde işini halletmişti. Taylan apar topar koltuktan kalkıp Nesrin'e doğru yürüyerek işaretparmağıyla Nesrin'in ıslanan saçlarını arkaya atarak boynunu öpmeye başladı.

Yalnızlığımız,
ölen düş
kahramanlarımız için
ayırdığımız kimsesizler
mezarlığıydı.

Galip olayın her anına tanık oluyordu. Henüz bir saat bile olmadan, kendisini cennete uğurladığını düşünen iki insan, cehennemi Galip'in ruhuna kadar getirmişti. Galip tüm yıkımların ortasında kalan bir çocuk gibi çaresizce Sema'nın içinde kalan duygu kalıntılarının arkasına saklanıyor ancak ne yaparsa yapsın, bu azabın ateşinden kurtulamıyordu. Nesrin ile Taylan, Galip'i hiç hatırlamıyormuş gibi seviştiler. Galip her seferinde duygularının tecavüzüne maruz kalıyordu. Sesini hiçbir şekilde duyuramıyor ve aslında cennet yerine cehennemi seçtiğinin farkına varıyordu. Belki de bu yüzden konuyu idrak etmesi için ona böyle bir cezanın verildiğini düşünüyor ve tercihlerine yanıyordu. Tanrı'nın ona bir ceza verdiği düşünüp ilk insanın yerine kendini defalarca koyuyor, acı çekiyordu. Hepimizin belirli dönemlerde bu tür gerçeklikleri vardı. İnsan, hatalarına mahkûm oluyor, cennet bildiği her yerin azabından bir süre sonra kurtulamıyordu. Galip tercihine dayanak olarak gösterdiği aşkın anlamsızlığında boğulup çıkar yolu bulamadan duruma seyirci kalıyordu. Her zaman öyle oluyordu, ne zaman girmeye çalışsak aşkın sakin denizine, düşlerimize zamansız çakıltaşları batıyordu. O gün hafızasını bir set çekmiş gibi oldu Nesrin. Artık yeryüzü Sema'yı yeniden kaybetmişti. Ruhuna asit yağmurlarını o gün yağdırmış ve geleceğinde kurak bir toprakla yeninden baş başa kalmasını sağlamıştı. Nesrin o günden sonra da eski işine geri dönmüş ve haya-

tında Galip'e dair hiçbir anı barındırmaz olmuştu. Bir süre sonra ne Galip'i anıyor ne de yaşanan olayın üstüne gidiyordu. Epeyce de mutluydu. Galip tüm bu olaylar olurken kendini bitire bitire olanları izliyor ve azabının bir an önce bitmesini istiyordu. Nesrin'in karanlık dünyasına giren Galip, hiç konuşmadıkları yönleriyle Nesrin'i tanıyor, ondan gitgide daha çok nefret etmeye başlıyordu. İhalelerin alınması için sunulan bir et parçası olmaktan, uyuşturucunun tüm bedenini hissizleştirmesiyle bir grup insanla aynı anda beraber olmaya kadar birçok konuda Nesrin kendi gerçek yüzünü de gösteriyordu. Galip bunu bir boşluğun ya da bir travmanın emaresi olarak görse de her gördüğü olay Galip'in ruhunu küçültüyor, her küçüldüğünde ise sesi biraz da azalıyordu. İnsan, sevdiği insanın kötü gerçekleriyle yüzleşmeye belki de bir an bile dayanamayacakken, Galip bir süre buna hız kesmeden mecbur kalıyordu. Herkese bir şans verilse ve âşık olduğu kişinin bedeninde bir gün misafir olacağı söylense bunu kim göze alabilirdi? Merak acıyla kendini kaplıyor ve Galip'i pişmanlığa daha çok itiyordu. Nesrin bir gün halletmiş olduğu işin ardından parasını alıp dışarıya çıktı. Yorgundu, belki de bu yüzden arabasına binip bir an önce eve gitmek istiyordu. Yola koyuldu ama bir süre sonra midesi bulanmaya başladı. Ne olduğunu anlayamasa da daha önce bu duruma bulduğu çare gibi, bir deniz kenarına arabayı çekip pencereyi açarak hava almak istedi. Uzun bir süre derin derin soluk alırken bir yandan da kuşları izledi.

İlk insanın cennet
ağacındaki elmayı
koparışından,
son insanın sevdiğini
üzüşüne kadar; insan
cennet bildiği her yeri
talan edendi.

Kuşları izlerken aklına hiçbir zaman Galip gelmedi. Ancak o zamana kadar birçok kahroluş yaşamış Galip, bunu pek önemsemeyerek ruhunu hissizleştirmeye başladı. Nesrin'in mide bulantısı hava alışından sonra tahmin ettiği gibi geçince ise eve doğru koyuldu. Eve varınca günün yorgunluğundan mahvolmuş bedeni bir an önce kendini yatağa atmak istiyordu. Galip o anlarda kendi hapishanesi olarak gördüğü bedenin kirliliğiyle baş başaydı. Nesrin kendini yatağa bırakarak uyumaya başladı. Uyurken aklında yarın gideceği ziyaretler olmasına karşın, bilinci ona büyük bir sürpriz hazırlamıştı. Rüyasına ilk önce akşam gördüğü kuşlar girmeye başlamıştı. Rüyada Nesrin, Galip'in öldüğü evdeydi ve pencereden kuşları seyrediyordu. Galip ise hemen öldüğü ulak ile karşılaşmış ve onunla bir şey konuşuyordu. Nesrin aşağı bakmasa da Galip kendi ruhuna ulağı misafir ediyor ve onunla bir şeyler konuşmak istiyordu. Ulak da zaten uzun süredir bu anı bekliyordu. "Anladın mı şimdi?" diyerek başladı sohbete. Galip her şeyin çok önceden farkında varmış, aşkın nahoş kokusunda kendini boğmuştu. "Anladım," diye yanıt verdi mağdur bir mahcubiyetle. "Özgürlük çok değerliydi Galip. Özgürlüğün tadı seni her yere götürebilir, her duyguyu yaşatabilir, hislerinde her düşünceyi barındırabilirdi. Ancak sen bunu bir insanda aradın. Herkesin içinde bir şeye ait olma içgüdüsü vardır elbet ama bu bir kişiye sunulduğu zaman, o ipin nerelere gideceğini kimse tah-

min edemez. Küçükken annen pencere kenarındaki çiçekleri sularken bir şey fark etmişti Galip. O çiçekleri yaşatan güneş, ışığını milyarlarca kilometre öteden sunuyordu. İnsan ne kadar incelirse incelsin, o kadar yakınlaştırıyordu kendisini ölüme. Geçtim milyarlarca kilometreyi, henüz yanı başındakilere sunamıyordu ışığını. Her seferinde gördüğün ışık, kendi içinizdekilerin yansıması oluyor ve siz nasılsanız, karşınızdakini de öyle buluyordunuz. Bu her ne kadar sizin enginliğinizi gösterse de aynı zamanda kendi gerçekliğinizde yapaylığı da oluşturuyordunuz Galip. Her tercihinde sana şans verdik. Ama senin hayatının kader günü, onunla buluştuğun gündü. Sen de az önce bahsettiğim yapaylık için, kuşların özgürlüğünden vazgeçtin. Eğer ki o gün bambaşka bir yol seçseydin, bunların hiçbiri başına gelmeyecekti, huzur içinde olacaktın." Galip içindeki endişeleri çekinmeden anlatmak istiyordu. Birdenbire atılarak "Artık yeter!" dedi. "Anladım hatamı ve bu acıdan kurtulmak istiyorum." Galip'in ölüm gecesinde ona bir tercih yapmasını söyleyen ulak, durumu bir kez daha hatırlattı ve artık rahat olması gerektiğini söyledi. O gece bahsettiği diğer teklif olan, hiç kimsenin gitmediği, görmediği, dağın başında, fiziki pislikler içinde yaşayan birinin bedenine misafir olacaktı. Galip bunu ilk başta tanımlayamasa da asıl pisliğin insanların içlerinde olduğunu idrak etmiş, asıl huzurun ise, herkesten uzakta, tüm bağımlılıklarımızdan, sevdiklerimizden dahi ötede olduğunu anlamıştı. Rüyada Galip'in gözleri gülümsüyordu. Yukarı baktı ve Nesrin'i gördü, o pencerenin demirlerine dayanmış kuşları izliyordu.

Geçmişimiz omzumuzda taşıdığımız bir tabuttu. Ağırlığı her geçen gün büyüyen anılarımız, yüklerimizi bu yüzden artırıyordu.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Haberi Galip'e veren ulak her zaman olduğu gibi yavaşça uzaklaşırken Galip bir süre sustu, arkasından öylece baktı ve gülümsedi. Sonra kollarını bağlayarak Nesrin'e baktı. Odanın ışığı kadına vuruyor ve kadını gökyüzüne bakan bir dev gibi gösteriyordu. Nesrin bir anda üstündekileri çıkarmaya başladı, Galip de şaşırmaya. Nesrin pencerenin demirlerine çıkarken, Galip de bir anlık refleksle ona bağırdı. Evet, Galip'in başka bir bedene geçmesi için kadının da ölmesi gerekiyordu. Sema aynı zamanda yeniden Nesrin olmanın pişmanlığına yenilmiş ve bilinçaltı onu da intihara sürüklemişti. Gerçekte olan ev Nesrin'in eviydi ama Galip Nesrin'i kendisinin atladığı balkondaymış gibi görüyordu. Demirlerin üzerine çıkan Nesrin, gökyüzündeki bir kuşa dokunmak istercesine yaptığı hamle ile bedenini boşluğa bıraktı. Yere çakıldığı an sadece Nesrin'in ölümü değil, Galip'in de bir diğer bedene geçişi olmuştu. Bu yeni beden Galip'e cennetin habercisi olarak sunulmuştu. Galip'in ruhu, cennet bildiği her şeyin cehenneme döndüğü dünyada artık hiçbir şeye tepki veremez bir hal almıştı. Gitmek, sadece gitmek istiyordu. Bu istekten kaynaklı olacak ki, Galip ruhunun geçmişte aldığı boşlukları doldurmak adına tekrardan düşlerini toplamaya başlamış ve ne olacağını bilmediği bir yolculuğa çıkmaya hazırlanmıştı.

...

Sonbahar en müstesna notalarını yaprakların avuçlarına çalıyordu. Barakadaki adam o notaları elleriyle bütünleştirip düş dansını kendi avuçlarına sergiliyordu. Sonbahar bir arada kalış iklimiydi. Bir yönüyle yalnızlığa da benziyordu. Zira ne yaz kadar sıcaktı her şey, ne de kış kadar soğuk. Eksilmiş masasından çaydanlığı alıp, koydu toplama ocağının üzerine. Malzemeleri özenle hazırlayıp

kuruldu sandalyesine. Günün bu saatlerinde oturup güneşin batışına şiirler söylemeyi bir ritüel haline getirmişti. Güneş bir süre sonra gidecekti, biliyordu. "Her şey zamanla olacak," diyordu kendi kendine. "Güneş tam zamanında batacak, sigara tam zamanında bitecek ve bu adam tam zamanında gidecek." Geçmişten kalma keşkeleri, geleceğe dair belkilerini yenmişti. Hayat da bu demekti. Belkiler keşkelerle savaşıyor, kaybeden insan oluyordu. Savaş alanının genişlemesi, her yarattığımız duygunun büyüklüğüyle eşdeğerdi. Susuyordu adam. Güneşe saygısından susuyordu. Üşüyordu, geçmişine saygısından üşüşüyordu. Fazla yaşlanmamıştı ama geleceğe dair saygısı da kalmamıştı. Suskunluğuyla demleyeceği çayı, rüzgâra selam durarak kendisini hazır ediyordu adama. Galip, adamın ruhuna misafir olmaya gelmişti. Her misafir gibi etrafını izlemeye, adamın duygularını anlamaya çalışıyordu. Ulağın dediği gibi, "Etraf kederin verdiği iletilerle dolmuş bir garabet içindeydi." Barakasının dışına kendi meyvelerini özenle dikmiş ama kendisi çürümeye yüz tutmuş bir adamın içindeydi. Ağaçların arasına kurduğu düzeneklerle kendi günlerini geçiriyor, çoğu zaman şehre inerek insanları izliyordu. İnsanlar kimi zaman ondan kaçıyor, adam da bundan zevk alıyordu. İlkin elleri oldukça kirlenmiş, buruşmuş, kıstırılmış bu adamın dünyasını tanımaya mecbur kalmanın verdiği üzüntüyü duydu Galip. Henüz birkaç zaman önce dünyanın en büyük aşkını yaşayacağını düşünürken şimdi hiç bilmediği bir ezberin içine düşmüştü. Aklında birçok soru belirdi. Neden o ulak bu hayata cennet demişti?

Yalnızlık,
soğuk bir günde
maviliklerle dolu bir
denize girmeye benzer.
Önce ürperir,
sonra alışır,
alışınca da çıkmak
istemez insan.

Çok geçmeden adam çayı tazelemek için ocağa doğru yürüdü. Yolun üzerinde bir ayna vardı. Önünden geçerken bir anlık tesadüfle suratındaki kiri fark etti. Daha dikkatli incelemek adına yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Aynanın önüne geldiğinde belki adamı değil ama Galip'i büyük bir keşif bekliyordu. Bu adam, Galip'in babası Barış'tı. Galip'in ruhu yılların ona yüklediği ağırlığı tarttı önce, kendi iç çekişlerinden açılan boşluğa döndü sonra. "Bu benim babam!" diye çağladı ruhu. İçinden geçenleri ona anlatamayacak olmanın hüznü geldi aklına. Az önceki belirsiz durum, şimdi geçmişin en dramatik anısına dönüştü. Mutlaka ruhunun elleri olsa, babasının suratını avuçları arasına alacak ve "Anlat," diyecekti. "Anlat babam anlat, küçükken anlattığın o masalları anlat bana. Çok özledim ben onları," diyecekti, diyemedi. Ruhundan ona bir yol açmak istedi, içinde olduğunu bilsin diye. Daha önce bu durumu Nesrin'de de yaşamış ama anlatamamıştı, yine anlatamadı. Geçmişten yakaladığı karamsarlığı ruhunun içine almıştı bir kere, ona ancak, neler olacağını izlemek düşmüştü. Kendince babasının kararlarından anlamlar çıkartacak ve onun neden evi terk ettiğine dair fikirler edinecekti. Belki zamanı geriye döndüremeyecekti ama zamanı anlayacaktı. Zamanı anlamak, zamanı geriye çevirmekten de zordu. Bu duruma kolay yollardan geçerek gelmemişti.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Adam aynanın önünden ayrıldı, çay hızlı hızlı fokurdamaya başlamıştı. O nasıl ki, bir an önce onu dindirmek istiyorsa, Galip de ruhundaki fokurdayışların üstünü baskılamaya çalışıyordu. Adam çayın altını kapatıp birkaç saniye durdu. Sonra hazırladığı malzemeleri tepsiye koyup sandalyesinin önüne geldi. Sonbaharın itici bir gününde üstüne kalın kıyafetler giyip sandalyeyi dışarı aldı. Ardından her zaman yaptığı gibi tepsinin de kendisine eşlik etmesini sağlamak için içeri gitti. Giderken yine duraksadı. Bu sefer yatağının başına odaklandı. Baktığı yerde Galip'in geçmişten kalma bir başka dostu duruyordu. Bu dost, mavi ama artık rengi solmaya yüz tutmuş, ufak fil oyuncağıydı. Galip küçükken babası onu yatağının başucuna alır, masallar anlatır, şiirler okur, en sonunda onun, mavi fil oyuncağıyla yatmasına izin verirdi. Sabah olunca babası oyuncağı yanından alır, akşam yeniden bu oyuna devam ederdi. Aslında orada mavi filin büründüğü görev, sabahın gerçeklikleriyle yüzleşen insanın, geceleyin düşlerin yatağına kendini bırakmak isteyişiydi. Galip o durumu o yaşlarda idrak edemese de sonradan anlamaya başlamıştı. Bu durum, Galip'in zamanı anlamasının da başlangıcıydı. Barış, oyuncağı aldı önce, sonra tepsiyi, dışarı çıktı. Sandalyeye otururken güneş, yeryüzünün görünür sınırının epey üzerindeydi. Ama bir süre sonra dünyanın belirli bir bölümü kararacaktı. "Gitmeni istemiyorum," diye başladı söze: "Ama kalman da acı veriyor. Kalman, sanki ulaşamayacağım sıcaklığı üzüntüyle izlemekmiş gibi geliyor bana güneş."

Hayat ağacına kurduğumuz en büyük salıncaktı yalnızlığımız, sallandıysak mutlaka birileri bizi arkamızdan itmişti.

Galip babasının düşlerine şimdi daha da ortak oluyordu. Küçükken belki bazı şeyleri anlayamıyordu ama şimdi onlar ete

bürünmüş, karşısına geçmiş, onunla konuşuyordu. Devam etti adam sözlerine: "Yine bir sonbahar sabahında çıkmıştım karşına güneş. Bir sonbahar sabahında bir aşkı bırakıp yalnızlığıma kavuşma isteğiyle gelmiştim karşına. Sonbahar da geldi, soluyoruz demiştim. İçimizde pişmanlık, içimizde hasret, toprağımız tohumumuza darılmış. Yaprak ses çıkarmadan düşmüş dalından. Bir boşluğa hafifçe bırakmış kendini. Elden değil, emekten düşmüş. Aşk, aşk da kendini bırakmış yere. Aşk da elden değil, emekten düşmüş. Aşk emekten düşmüş güneş, emekten. Küçük çocukken dizkapaklarımız ağrımış emeklemekten, yol almak istemişiz. Büyümüşüz, bu sefer gözkapaklarımız ağrırmış aşk yüzünden, yol almak istemişiz. Tıpkı bir yaprağın ardından bir kuşun ağlayışı gibi, yerini yurdunu kaybetmiş bir kuşun ağlayışı. O da yol almak istemiş oysa insanın tıpkı aşkla yol almak isteyişi gibi, aşkmış insanın yurdu çünkü. Vereceğimizi kendi sonsuzluğumuzdan vermek istemişiz, tıpkı bir yaprağın kaderini paylaşmamız gibi. Aslına bakıldığında aşkın aslını astarını da çok sevmiştim güneş, biliyorsun. Seni de seviyorum biliyorsun, uzaktan içimi ısıtıyorsun ama yanına gelince beni yakıyorsun güneş, tıpkı aşk gibi. Nasıl senin gibi yıldızlar hiç bitmiyorsa, aşklarımız da hiç bitmiyor güneş, her kazanımın ardında yeni bir uğraş başlıyor, her kaçışın ardından yeni bir sınav, her gelişin ardından yeni bir mecburiyet. Seni izlemek güneş, senin gibi olmaktan çok daha beter, biliyorsun. İnsan da senin gibi ateşlerin içinde kendi patlamalarını yaşayabiliyor biliyorsun, belki de böyle kendini keşfediyor. Ama sen, sen de birçok gezegeni doyurmak zorundasın. Ben de bir zamanlar öyle olduğum için kaçtım belki sana. Yokluğun kutsallığını da ilk burada sorguladım güneş, biliyorsun. Yokluk

sonsuzdur çünkü. Herkes beceri ve ilgisini kendi varlığıyla kutsarken, yokluğu bu yüzden sevdim. Yokluğumuz hiç bitmeyecekti." Barış cümlelerini akıtırken yeryüzüne, kendi geçmişi ile ilgili endişelerini de sıralayarak devam etti: "Acılarımızın sonsuzluğunu, düşlerimizin görkemi örtüyordu, çünkü düşlerimizin bir yokluğa sahip çıkmanın gururunu öğütlüyordu ruhumuza. Evin en güzel vazosunu kıran bir çocuğun düşüydü yeni bir vazo. Akşamki dayağın morluklarını, sabah kapatıp işe giden bir kadının isteğiydi huzur. Veli toplantısına yırtık ceketiyle giden benim gibi bir adam için gururdu ceket." Sonra birden durdu. Sessizce güneşi izlemeye devam etti. Sonra da güneşin onu izlemesini istedi. Ayağa kalktı. İlerledi. Deliliğinin bir eseri olarak, adımları ona basacağı yerleri tedirgin olmadan karşılamasını öğretmişti. Tedirginlik olmadan yürüyerek barakanın birkaç yüz metre ilerisinde yere çömeldi. Sonra yavaşça kafasını eğip, toprağı koklamaya başladı. Galip tüm olanları izlemeye devam ediyor ve babasının halini çözümlemeye çalışıyordu. "Burası olabilir mi güneş? Bari bugün gitmeden göster bana onun yerini," diye sayıkladı. Güneş en güzel haliyle ışığını hafifletip giderken, cevap vermedi. O yine de her şeye rağmen koklamaya devam etti toprağı. Ardı sıra gelen saniyelerde kokladığı toprağı ellerine alıp sıkmaya çalıştı. Sonra da ellerini koklamaya devam etti. Güneş gitmeden bir şeyleri bulma çabası içine girdiği belliydi. Sıkmaya kıyamadığı bir tutam toprağı bu sefer alıp barakasına doğru yürüdü. Barakanın önüne de vasat adımlarla gelirken içinde gülümseyişin kıpırtısı vuku buluyordu. Bu yürüyüş, Galip'in paraları çaldıktan sonra kuşları özgür bırakmak için girdiği yoldaki yürüyüşe benzer bir yürüyüştü. Tedirginlik yeniden umutla savaşıyordu. Barakanın önüne

vardığında bir saksının varlığına şahit oldu Galip. Barış barakanın dışında, göz hizasına kurduğu düzeneğin içindeki saksıyı bir eliyle alıp sandalyesine doğru yürüdü. Diğer elinde ustalıkla tuttuğu toprağa baktı bir yandan. Sandalyeye oturduğunda saksıyı bacaklarının üzerine sabitledi. Barış saksının içine baktığında, Galip de içeride bitki ve türevlerinin bulunduğunu gördü. Garipsedi. Toprak eksikti ama saksının içinde eriyik haline getirilip kurutulmuş bitkiler vardı. Barış yerden aldığı bir çatı parçasıyla saksının içindeki bitki özlerini çıkarttı. O an Galip onların çeşitli bitkilerden alınan örnekler olduğunu anladı. Barış işlemlerine devam ederek onları avuç içindeki toprakla kavuşturdu. Sonra saksıyı ve çalıyı bırakıp boş kalan parmaklarıyla dolu avucundakileri karıştırmaya devam etti. Biraz sonra Galip, babasının aslında bir yandan da geçmişini sorguladığını anlayacaktı. Çünkü Barış onları iyice karıştırdığından emin olduktan sonra koklamaya devam etti. Saniyeler geçtikten sonra güneşe dönüp "Bu sefer de olmadı," dedi. Bunu her gün deniyordu Barış. Efendilerinden kaçmıştı ama geçmiş hâlâ peşini bırakmamıştı. Kendince geliştirdiği ritüellerin birisi de gün içinde biriktirdiği bitki özlerinde Sevgi'nin kokusunu aramaktı. Geçmişi ona hiçbir kokunun, Sevgi'nin kokusu kadar baharı getiremediğini her gün anlatıyor olmasına rağmen, anlamamakta ve onu bulmakta ısrarlıydı. Başını öne eğip yere bıraktı saksıyı. Dönse ve Sevgi ile Galip'i bulsa bir süre sonra yeniden efendilerinin başına üşüşeceğinden emindi. Geldiği günden beri başaramadığı ritüellerine ara verip başını güneşe kaldırarak sözlerine devam etti: "Gidişlerimi sorguladığım günlerden geriye kalan, sadece cesaretimi terbiye etmek oldu güneş. Gidiş, eğer geri dönüş yolunu düşünmemekse gidişti.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Kendimi bağladığım kuyulardan çektiğim su artık yetmiyordu, biliyorsun. Artık benim kendi hayat suyumdan vermem gerekiyordu. Yapacaklarım sınırlıydı, imkânsızlıkların içinde içimi arıyordum. Her seferinde karşıma bir engel çıkıyor ve hayatımı boşluğa bırakamıyordum. Yol yoruyordu beni güneş. İçimi de ısıtmıyordu ağarttığım tabanlar. Her seferinde yokluğumu teselli etmek için eğiliyordum, eğildikçe tükeniyor ve aşağılıyordum kendimi. Beni köle eden bu yaşantıdan sıkılmış bir halde ürperiyordum. Yıldızlı bir akşam bakıp gökyüzüne, milyarlarca yıl evvelki halimi gördüğümde kendime dert yanıyordum. Nasıl gelmiştim ben oralardan buralara güneş? Sabah uyanıyordum. Güneş yüzümü okşuyordu, perdeler ise bileklerimi. Arkadan güzel şarkılar işitiyordum. Notalara yıpranmış gömleğimi bağlayıp dans etmesine izin veriyordum. Komodinde akşamdan kalma bir kitap, çocuğuma anlattığım hikâyelerle ürpertiyordum özgürlüğümü. Çayı hazır edip, Cemal Süreya'nın bahsettiği kahvaltıdan hazırlamayı düşünüyordum. Pencere önü çiçekleri 'Hadi kalk,' dercesine gülümsüyordu bana. Nefesim sanki Rönesans'tan kalma bir eser gibi, cevaplıyordu onları. Kuşakların kuşaklara aktardığı uzak düşleri kurarken, birden işe gideceğimi hatırlıyordum, her şey anlamsız kalıyordu güneş. Çocukken okuduğum kitapların düşünü kurduğum günlerde, çocuğumun da o düşleri kurmasını istemiyordum. Çünkü olmuyordu, biliyorsun güneş, olmuyordu. Sana ilk gün bir fil getirmiştim, artık üçümüzün bu hayata devam edeceğini söylemiştim, hatırlarsın. Umudum tükendiği yerde fillerin o güçlü gövdelerini düşünüp maviliklerle dolu bakışlarını anımsatıyordum sana. İnsanların sahte sirklerinin eseri olmamak için, o sirkten kaçmam gerektiğinin farkındaydım. Buna tanıklık eden

de bu fildi güneş, biliyorsun. Sirkleri griydi beni boğuyordu. İçindeki güzellikler hep sahteydi. İçerideki her hayvan kendi doğasına yani yalnızlığına bırakılmadığı sürece de bu böyle devam edecekti. Herkesin kendini avuttuğu koca bir sirkti dünya. Gülümseyişleri maskeleriydi. Bizi kandıran o evhamlı halleri hiç inandırıcı değildi. İnşaatta kitap okurken patronun gelip sinirlice o kitabı çöpe attığı gün, gerçekleri de çöpe atmıştım. Çocuğum olmasını istedikten sonra, çocuğumu büyütmek için köle olmam gerektiğini fark etmiştim. Efendilerimin hiçbiri anlamıyordu beni güneş. Seviyorlardı belki ama anlamıyorlardı. Ateşi bulan insanın itibarı aşkı bulan insana kadardı, aşkı bulan insanın itibarı da parayı bulan insana kadar. Parası olmayanların sevmeye hakkı yok gibiydi. Efendisine tanışma yıl dönümünde bir hediye almaya bile parası olmayan benim gibi adamlara, aşk belki de bu yüzden çok görülüyordu güneş." Galip'in şaşkın seyredişleri eşliğinde Barış devam ediyordu: "Anlamak, sevmekten önce gelmeliydi güneş. Anlamak sevmekten önce gelmeliydi. Yalnızlığı sonuna kadar tattım biliyorsun, yalnızlığına ortak da oldum. Yalnızlığın muazzam bir doğa olayı olduğunu da seninle öğrendim. Çünkü yalnızlık gel-gitleri, baskınları, depremleri taşkınları, çöküşleri ve tutulmaları hep içinde barındırıyordu. Bu yüzdendir kaç sefer dönmek istedim ya efendilerimin arasına, bu yüzdendir ya kapanıp dağılmak istedim köleliğimin üzerine. Ama dönseydim de aynısı olacaktı, biliyordum." Güneşe yakındığı mezmurlarına yine bir ara verip barakasının yanında büyüttüğü ağaçlara doğru yöneldi. Sonbahar ağacın yapraklarını bir bir döküyor ve bu haliyle Barış'ı da üzüyordu. Barış buna karşı geliştirdiği bir teknikle akşamüstü düşecek yapraklara yolculuklarında umut dilemek

için onların üzerlerine şiirler yazıyor akşam düşen yaprakları da kendi elleriyle taşıyarak ertesi gün Sevgi'nin kokusunu aramak için seçeceği toprağın altına gömüyordu. Bugün de ritüellerini diri tutmak adına düşmesi muhtemel birkaç yaprağın üzerine şiir yazma amacıyla ağacın yanına vardı. Yaprağın toprağa, toprağın insana dönüştüğü dünyada o da kendi maddeleriyle kardeş bildiği yaprakları parmaklarıyla sevdi ilk önce. Yırtık ayakkabısıyla hafifçe yükselerek birkaçını öptü sonra. Cebinde duran kalemi çıkarıp kendi ürettiği birkaç şiiri birkaçına yazmaya koyuldu en son. Tanrı onun gittiği gece ruhuna bir şiir yazmıştı belli ki. Yaprakları bu yüzden daha da iyi anlıyor gibiydi. Yazdı, yazdı, yazdı... Şiirler bittikten sonra bir kez daha öptü yaprakları. Bir yandan gözleri güneşi takip ediyor ve batımına yetişme telaşına girmesi gerektiğini fark ediyordu. Güneş iyiden iyiye batmaya hazırlanıyor, ufuk çizgisine yavaş yavaş yakınlaşıyordu. Barış sandalyesine dönüp çayını bardağa koyarak ayakta bir kere yudumladı. Aç kaldığı günlerde sokaktan topladığı yemekleri odun ateşinde ısıttığı barakasına bir kere baktı. Akşamüzeri giriştiği alışkanlıklar henüz bitmemişti. Barakasının hemen arkasında bulunan ağaçların arasına kurduğu tahtadan yapıya baktı gururla. Barış ağaçların kalbine bir kafes yapmış ve belirli akşamlar onun içine girip belirli bir süre sonra güneşi selamlayarak onun içinden çıkıyordu. Bu, özgürlüğe kaçışına selam durduğu bir ayindi aynı zamanda. Bu ayinin gerekliklerini yerine getirmek için kafese doğru yürüdü, içine girdi. Bekledi, bekledi, bekledi. Kafasını bedeniyle uyumlu halde sallayarak geçmişteki tımarhanelerinin acısıyla yüzleşti. Tüm gökyüzü onu izliyordu ve buna bir son vereceğini birkaç dakika sonra gösterme niyetindeydi. Gökyüzünün beklediği

üzere bir süre sonra koşarak dışarı çıktı. Kahkaha atıyordu. "Dünyayı bir kere daha mutlu ettim," dedi içinden. Çocukluğuna dair anılarını topluyordu belli ki. Kendi soyut dünyasının somut dünyasına kafa tutuşunu ancak bu şekilde sağlayabiliyordu. Birkaç saniye sonra kahkahası gitgide azalarak kendini duraksamaya bıraktı. Güneş gidiyordu... Hava hafiften soğuktu. İçinden akan sıcaklık, her nefesinde dışarıya buhar olarak çıkıyor, önündeki buharı bir hayalete benzetiyor ve ona anlamlar yüklüyordu. İçinden geçen ürperti, ona yeni bir adımın yollarını gösteriyor gibiydi. Sanki Galip'in içinde olduğunu anlamışçasına sıktı yakasını ilk önce, derin nefesler almaya başladı. İrkildi. Sonra durup içinden dağılan herhangi bir nefesinin peşinden gitmeye karar verdi. O nefes Barış'ı günlerdir yapmaya çalıştığı şaheserinin yanına götürecekti, biliyordu. Ayağa kalktı, güneşe gülümsedi. Bakışı, evden çıktığı son gün gökyüzüne attığı bakışla aynıydı. Galip tedirgince olanlara şahit oluyor ve babasının ne yapmaya çalıştığını anlamaya çabalıyordu. Barış hızla bir iki adım attı. Sonrasında aynı cümleleri tekrarladı: "Güneş tam zamanında batacak, sigara tam zamanında bitecek ve bu adam tam zamanında gidecek."

Hızlanarak ilerlemeye devam etti. Elindeki mavi fili sıkı sıkıya tutuyor, bu sefer o fili de sirkten daha da uzağa götürmeyi amaçlıyordu. Güneş kendini kaybettiriyordu. Az önce biraz da olsa soğuğu kıran güneş, şimdi yok olmaya gebeydi. Daha da kararan gökyüzüne baktı, adımlarını barakasının epey uzağında duran uçuruma doğru çevirdi. Koştu, koştu, koştu. Genelde barakanın etrafındaki işlerini yalın ayak yaptığı için ayakları nasır tutmuştu, düşleri de öyle. Barış uçurumun kenarına geldiğinde uçurumun kenarına yonttuğu büyük yazıya ulaştı.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Her kavuşma esnasında çok uzaklarda iki galaksi sarılıyordu, ışıklarıyla geçmişe.

Bulunduğu uçurumun en yüksek bölgesine uzun zamandır beraberindeki aletlerle bir yazı oyuyordu. Bir an eğilip ona bir kez daha bakmaya başladı. Galip bu sırada yazıyı gördü. Yazı üç harfli bir kelimeden başka bir şey değildi. HİÇ Kocaman bir HİÇ yazısı... Türkçede kimsesizliğin iki anlamı vardı. Tercih edilmemiş olanına piçlik deniyordu. Tercih edilmiş olanına ise hiçlik. Barış çok önceleri kutsadığı hiçliğinin bir nevi heykelini yontuyordu burada uzun zamandır. Ama o akşam bu kelimenin ufak bir iki hamle ile biteceğini idrak etti. Hiçliğin de sonuna gelmişti ve az önce yaptığı ritüellerin son ritüelleri olacağını bilinçaltı ona az önce zaten söylemiş ama o anlamamıştı. Yazının "Ç" harfindeki bir kısmını da elleriyle tamamladı dakikalar sonra. "Şimdi oldu," dedi ardından. Yazıya baktı, ağaya kalktı. Ellerini yaşam refleksi ile üstüne silip yazıyı tamamlamadan önce yere bıraktığı mavi fil oyuncağını aldı. O an kaybolacak güneşin ufukta bıraktığı kızıllığı izledi. Milyonlarca gidişin doğurduğu kızıllığı aktarıyordu güneş. Hem kendi gidişini görmüştü hem kalanların acısını. Çaresizce izledi hızlıca akan tarihi, ürperdi. Yonttuğu yazıya başladığı gün kendine bir söz vermişti. Yazıyı bitirdiği gün gidecekti. Hiç olacaktı. Aklına bir şiir geldi. Şiirle beraber atlayacaktı, karar vermişti.

Galip bu olayı ilk başta babasının buradaki ritüellerinden biri sansa da biraz sonra onun intihar edeceğini anlamış ve yine engel olamayacağı bir sahne ile baş başa kalacağını bilmişti. Barış'ın artık amacı fille beraber özgürlüğe yürümekti. Son kez baktı gökyüzüne, gülümsedi. Çürüyen dişlerini görmüştü de dünya, çü-

rüyen düşlerini hâlâ göremiyordu. Hiçbir kimsenin umurunda değildi Barış. Dünya, bu ölümü de hiçbir zaman bilemeyecekti. Nefesinden çıkan dumana gülümseyip gerildi.

Varlığımızın en büyük delili, hiçliğin denizinde yıkanıp aşka bulanışımızdı.

Ancak tam şiir okuyup bir adım daha atacakken, birden arkasında bir sesle irkildi. Ölüm onun için artık bir adım ötedeydi. Ne de olsa gideceğim düşüncesiyle arkasına dönmek istedi. Çünkü arkasında biri "Barış," diyordu titrek bir sesle. Barış anlamların en büyüğünü göreceğini o an dönünce anlayacaktı. Seslenen kişi, buruşmuş elleri, beyazlamış saçları, kirlenmiş ayakları, elinde uzun zaman önceden kalmış bir ekmek parçasıyla karşısında duran Sevgi'ydi. Hastane yemeklerinden sakladığı ekmek parçasını gazete kâğıdına sarıp hastaneden kaçarak, bir cesaretle buralara kadar gelmişti. Sevgi'nin üzerinde yine o uzun eteklerinden biri vardı, Barış'ın onun üzerindeyken âşık olduğu. Galip'in ziyaretleri esnasında bir anlık düşünceyle istemişti onu Sevgi. Barış'ın üzerinde de oduncu gömleklerinden, Sevgi'nin ilk gün onun üzerindeyken âşık olduğu. Bulundukları yer, Sevgi ile Barış'ın yıllar evvel kendilerince çadırdan bozma bir barakada tatil yaptıkları bir yerdi. Herkesten uzak bir tepenin yıldızlara en yakın yerinde kurmuşlardı birkaç gün kendi düşlerini. Olmayan çocuklarına burada üzülmüş ama o çocuğu da burada yapmışlardı. Evet, burası Sevgi ile Barış'ın bilmem kaçıncı kez seviştikleri ve aylar sonra Galip'e kavuşmalarına neden olan yerdi. Sevgi'nin aklına Barış'ın gittiği günden beri burası gelmemişti belki, ama geldiği an da hastane ona dar gelmiş, bir yolunu bulup Barış'ı bulma umuduyla uçmuştu kafesinden. Barış'ın da en başında beri burayı

hatırlayıp yalnızlığını burada sürdürüyor olması bir vefanın yaralanmış bile olsa dünyaya kendini sunuş biçimiydi. Barış'ın burada olabilme ihtimali bile Sevgi'nin deliliğini kırmışken, Sevgi'nin Barış'a ağlar gözlerle bakışı da Barış'ın, deliliği yokluğun içine bırakmasını sağlamıştı. İlk tanıştıkları günden, orada seviştikleri güne, oradan seviştikleri günden terk edilişlere sahne olan o güne kadar olan yaşam süreleri saniyenin milyonda biri zamanda hislerine emanet olmuştu. Kederli mazilerine bakıp, geleceklerini ondan ayırmak istercesine koşup sarıldılar. İkisi de ağlıyordu. Sanki tüm acılarına rağmen, tekrar ve tekrar Tanrı sözlerini onlara fısıldıyordu. Barış'ın epeyce kirlenen sakallarını Sevgi'nin ağaran saçları öpüyordu, Sevgi'nin çatlayan ellerini de Barış'ın gözyaşları. Deliliklerini ağlayarak akıtıyorlardı. Ağır ve düzensiz adımlarla yürüdükleri çamurlu alanları şimdi gözyaşlarıyla kapatmaya çalışıyorlardı. Hasret, onlar için her şeyin deliliğe gebe olduğu bir zaman biçimiydi. Bitmesi için sarıldılar, kendilerini bulmak için sarıldılar. "Aşk, Tanrı'nın merhemidir. Aşk, Tanrı'nın merhameti." Çelişkilerimiz bizi deliliğe sürüklüyordu, bu doğruydu. Ama Galip anlamıştı ki, insan için delilik en muazzam yaşam alanıydı. Ölüm ise bir keşif olmanın yanında, hiçbir zaman istenilen amaca ulaştırmayan başarısız bir yolculuktu. İnsanların diğer taraf dedikleri şey aslında bu dünyada bıraktığımız anılarımızdı. İnsan her zaman birilerinin bedeninde var olan bir ruh parçası bırakıyordu. Bilinçaltımız yaşarken yüzleştiğimiz Varoluş Elçimiz, dünyada bıraktığımız anılarımız ise öldükten sonra cehaletimiz oluyordu. Bilinçaltı ve anıların keşfedilip, onları düze çıkarma imkânı olsa çoğu insan kahrolurdu. Ama bulmak istediğimiz bir sevgi kıvılcımı, yeryüzünü güneşten daha fazla ısıtıyordu. Hiç-

bir efendi bir kıvılcımda ısınmak için bu kadar çaba harcamazdı. Bunun kudreti aşka verilmişti sadece. Özgürlük gerçek bir aşkın izinde yürürken kendini çıkarıyordu aydınlığa. Aşkta da tıpkı dinde olduğu gibi kurallardan önce gönül bağı esastı ve sadece gönül bağını kurallarının önüne koyanlar erişebiliyordu sevdiklerinin cennetine. Kurallara zorunluk hissetmek, sorumluluğun çıkara dönüşüydü. Oysaki gönül bağı kurmak, cennetin sorumluluğunun ruha kabulüydü.

Sevgi ile Barış'ın o an Galip'ten haberi olmasa da, Galip'in her şeyden haberi vardı. Hislenerek bıraktığımız her şeyin başka bir şeye dönüştüğü dünyada gerçek bir aşk, tılsımların en büyüğüydü. O tılsım ki, günler aylar geçse de tüm anıları yararak başlangıç noktasına bizi ulaştırıyor ve anlamlarımızı çoğaltıyordu. Bilmeseler de görmeseler de yeniden üç kişiydiler. İlk gün annesinin bedeninde büyüyen Galip, şimdi babası ölene dek onun bedeninde var olacaktı. İlk gün kasıklarında gelişen titreyiş, şimdi kalplerinde gelişen ürpertiyle son buluyordu. Birini sevmek, kuşlardan bağımsız düşünülemezdi, kuşlar da gökyüzünden. Gökyüzü kainattan bağımsız düşünülemezdi, kainat Tanrı'dan. Aşk ile Tanrı'nın bağıntısını kurup var oluş amaçlarına sarılmışlardı. Dünyada belki en çok yakışan iki isimdi Sevgi ile Barış. Herkesin içinde biraz sevgi, Sevgi'nin içinde biraz herkes vardı. Barışın içinde biraz umut, umudun içinde biraz Barış vardı. Onları bir araya getirmek bile delilik değil de neydi? Cesaret değil de neydi? Sevgi ile Barış'ı bu yeryüzünde bir araya getirmek bir mucize değil de neydi? Aslında en büyük galibiyet bu değil de neydi? Tek bir kelime sayıklıyorlardı: "Gitme..." Bu sarılış dünyadaki tüm âşıkların birbirine tutuşunu hissettiren kuvvetli bir sarılıştı. İlk

tanıştıkları gün de içlerinden geçirdikleri kelimeydi o: "Gitme..." Kavuşmak kelimesi, hep birlikte olmak isteyenler için lafügüzaftı. Onlar zaten en başından iç içe geçmişlerdi. Onlar için tek kavuşma vardı. Gidişleri de hep aynı yere çıkacaktı. Bulunuşlarını birleştirip hem dem olmuşlardı Tanrı'nın avuçlarında. Tanrı ısıtıp onları, ikisinin de kulaklarına "Merak etme, artık gitmeyecek," diyordu. Galip samimiyetsiz olan yolların sonundaki cenneti asıl şimdi var etmişti kendi ruhunda. İniltileri devam ediyordu Sevgi ile Barış'ın: "Gitme..." Usları ortaya atılmış ve gülümsüyorlardı görüntülerine. Geçmişin izlerini ancak o gülümsemelerin yüzü suyu hürmetiyle kapatıyor, anı duvarlarını yeniden boyuyorlardı ümitvâra. Kirlenen kıyafetlerini Tanrı belki de bu yüzden yıkıyordu yağmurla. Sevgi saniyeleri sarıp, kendini iyiden iyiye Barış'ın kazağına çalıyordu. Sarılışlarının arasına Sevgi bir kelime ekleyerek "Kuşlar..." dedi. "Kuşlar..." Galip'in zamanında bıraktığı tüm kuşlar Barış buraya gelmeden çok önceleri buraya tünemişti. Barış'ın buraya gelişi ve Sevgi'nin delirişiyle beraber o kuşlar varoluşumuzun en güzel hikâyesini örmek için hastanede Sevgi'nin penceresi ve barakadaki Barış arasında mekik dokumuştu. Sevgi'nin aklına bu mekânın gelmesi de penceredeki o kuşlardan dolayı olmuştu. Sevgi, o kuşlara ilk gülümseyişinin günler sonrasında bir süre durup onları özenle izlemişti. Kuşların onu Barış'a götüreceği yolları bulmaya çalışmış ve en sonunda Galip'in doğmasına neden olacak günkü sevişmeleri aklına gelmişti. O gün onlar sevişirken kuşlar en huysuz halleriyle öterek sanki bugünleri haberdar etmişlerdi. Sevgi'nin aklı ilk önce kuşların hareketlerine, sonra ötüşlerine, sonra anılarına takılmış ve onu buralara kadar getirmişti. Bu esnada yağmur ve rüzgârın uğultu-

suna uyanan eski bir dost daha kendini gösterdi yeryüzüne. Barış'ın barakadaki yatağının üstünde çırpınan bir kitap vardı. Sevgi ile Barış'ın tanıştığı gün ellerinin avuçlarında gidip gelen o kitap şimdi yapraklarını bir bir açarak onların yüreğini hafifletiyordu sanki. Barış evden çıktığı gün onu da almıştı yanına. Suçlarının cezasına tanık kitabı kokluyordu çoğu zaman. Sonra diğer dost girdi araya... Barış evden gittiği zaman saat gece yarısını göstermişti. Belki de bu yüzden bir süre sonra şehirden bulduğu bir saatin pillerini çıkartarak saatini 12'ye sabitlemiş ve onu barakanın girişine asmıştı. Sonralarında bir gün uçuruma yazmaya başladığı "HİÇ" gelmişti aklına. Alfabeyi kâğıda yazmış üzerinde çeşitli formüller üretmişti. Gidiş zamanı olan geceyi anımsayıp "Yirmi dört" demişti içinden. Yirmi dört sayısı o günü bitirmesine eşlik eden saatleri anımsatmıştı ona. Bu sayı onun içinde bulunduruduğu boşluğu anımsatıyordu ona. Birçok insanın yirmi dördün içinde sıkıştığını anımsatıyordu ona. Dün ile yarının arasında kalan yirmi dört... Alfabe eşlik etmişti sonra kederine. Alfabenin H harfinin dokuzuncu harf, İ harfinin on birinci harf, Ç harfinin dördüncü harf olduğunu o gün fark etmiş, bunları toplayıp yirmi dördü üreterek yirmi dördü hiçliğin ayinine dahil etmişti. Gece yarısını gösteren saat ise Sevgi ile Barış'ı görür görmez kendi gününü dönüştürüp belki de Barış'ın asıl şimdi keşfedeceği yeni bir formüle kaydırmıştı kendisini. Evet, belki akrep ile yelkovan yeniden on ikiyi gösteriyordu ama zaman geceyle betimleyen on ikinin –hiçin– üzerinden bir tur atıp kendini gündüzün –aşkın– üzerine ilerletmişti. Aşk da tıpkı hiç gibi üç kelimeden oluşuyor, hiçten aşka varmak için alfabede de on ikiyi atlamayı şart koşuyordu. Zira A alfabenin ilk harfi, Ş alfabenin yirmi ikinci harfi,

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

K alfabenin on üçüncü harfiydi. Bunlar toplanınca hiçten aşka dönüşen yolu açan otuz altıyı bulup günü döndürüyordu. Bu insanları insan yapan iletişimin kendini zamana denk tuttuğu en anlamlı ve en zor denklemdi. Bu arada Sevgi'yi de Barış'ı da Galip'i de ortak noktada buluşturan mavi fil oyuncağı Barış'ın elinde ilk aldıkları günkü gibi gülümsüyordu. O, acı çektiklerinde de gülümsüyordu, sanki acının içindeki güzelliği görüyormuşçasına. Onlar bilmese de Tanrı acı çeken tüm insanların bir zamanlar kavga ettikleri yatakların uçlarına, bir zamanlar çizdikleri defterlerin kapaklarına, bir zamanlar ağarttıkları saçlarının tellerine, bir zamanlar kayboldukları şehirlerin sokaklarına her yere ve her şeye gülümseyen birer mavi fil oyuncağı bağışlıyordu. O filler yeri gelince düşlerin uzanamayacağı yerlerden hortumlarıyla toplayıp anlamları, kendilerini huzurla yıkıyorlardı. O filler yeri gelince en gerçek acıların üstüne basıp, yürümeyi öğreniyorlardı endişe etmeden. O filler yeri gelince Sevgi ile Barış'ın Galip'i cennete uğurlayışı gibi, evlatlarına en güzel yolları gösteriyorlardı farkında olmadan. O filler yeri gelince kimseyi umursamadan dans ediyorlardı tüm ayıpların önünde.

Barış ağlar halde silkeledi kendini ve yıllar önce öptüğü yerde öptü Sevgi'yi, milyar yıllık özlemle. Belki de Galip'in, Barış'ın ve Sevgi'nin düşlediği o yıldız burasıydı... Sirkler asıl şimdi onların çok uzağındaydı. Bütün endişelerinden sıyrılıp asıl şimdi boyamışlardı birbirlerini maviye. Mavi fili hâlâ elinde tutan Barış, Sevgi'ye verip sanki oğullarının akıbetini biliyormuşçasına yurt oldular ona. Her zaman yüreğinde mavi bir fil barındıran insanlara dönüp sirklerden kaçışı öğütleyerek geldiler bu mahur sona.

Sevgi korkulu gözler, terleyişler ve gerilişler içinde açtı gözlerini. Bu sadece Sevgi'nin akşam gördüğü rüyanın sonuydu. Gerçeklikte mevsim yaz, kâbusunda ise sonbahardı. Gece boyunca toplum, yalnızlık, endişeler, delilik, ölüm, düşler, acılar, aşk, Tanrı, kötülük, hasret... Bilinçaltında ne varsa birden Sevgi'ye ziyarete gelmiş ve kendini göstermişti. Ulak da geçmişiydi Sevgi'nin, hiçbir anıyı unutamadığı vicdanının, kendini her zaman hatırlatan habercisiydi belli ki... Barakadan bozma o yerde gördüğü rüyadan uyanır uyanmaz kendini dışarıya attı. Daha sonra toprağa sardı göğsünü, ağladı. Tarih, duvarların yıkılışlarını hem hüzünlü hem cesaretli kılmıştı. Sevgi de bu ruh haliyle çıkıp dışarıya ve yakarmaya başladı Tanrı'ya. Burası ihtiyarın "Bilinmeyen Tepe"siydi. Sevgi ile Barış kendi uğraşlarından fırsat buldukları bazı zamanlar gelip belirli sürelerde konakladıkları o ıssız tepe... Sevgi, bunu rüyasının sonlarında da görmüştü ama tepenin gerçek biçimi artık karşısındaydı. İhtiyarın, Sevgi ile Barış'ı gördüğü o akşam, Sevgi ile Barış kim bilir kaçıncı kez birlikte olmuş ve uyumuşlardı. Bilinmeyenin hikâyesine benzerliğinden midir bilinmez ama uyurken gece ona yapraklar, deniz, uçurum, yıldızlar hep bir ağızdan aynı düşü bağışlamışlardı. Bilinmeyenlerin hikâyesi ortaktı. Uzakları, hep uzakları arayanlardı bilinmeyenler. Kaybedişleri örtüyorlardı çoğu zaman, kimse onları bulamasın, kimse acılarıyla dalga geçmesin diye saklıyorlardı acılarını herkesten. "Bilinmeyen Tepe" kaybedenlerin ruhuydu. Ne zaman endişelenseler uçurumu görüyorlardı, ne zaman dursalar sarıyordu onları gök, ne zaman yorulsalar avuçlarında uyutuyorlardı kuytu ormanları. Sevgi ile Barış uzun bir sessizlikten sonra döndüler barakalarına. İhtiyar her şeyden habersiz terk ediyordu tepesini.

Kafamdaki Fillerin Hepsi Mavi

Dinlese mutlaka kendi hikâyesinden bir şeyler bulacaktı. İhtiyar bilinmeyen bir başka geçmişe, Sevgi ile Barış bilinmeyen bir başka geleceğe yol alıyordu o akşam. Hepimizin acıları ortaktı, kaybedenlerin düşü ortak. Ne Galip gelecekti yeryüzüne ne de galip olacaktı bilinmeyenler. Bilinmeyenlerin öyküsü kaplayacaktı kainatı, bilinmeyenin hikâyelerini yine bilinmeyenler taşıyacaktı.